

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling, sat med fem dommere)

18. marts 2026*

»Miljø – Århuskonventionen – afslag på en anmodning om intern prøvelse – artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1367/2006 – delegeret forordning (EU) 2021/2139 – skovforvaltning – aktiviteter i forbindelse med fremstilling af brændstof og bioenergi fra skovbiomasse – klassificering – krav til tekniske screeningskriterier – artikel 19 i forordning (EU) 2020/852 – væsentligt bidrag til modvirkning af og tilpasning til klimaændringer – væsentlig skade på miljømål«

I sag T-575/22,

Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV, Hamburg (Tyskland), og de øvrige sagsøgere, hvis navne er opført i bilaget¹, ved advokaterne C. Baldon og N. Braoudakis samt barrister B. Mitchell,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved G. von Rintelen, G. Gattinara, C. Auvret og B. De Meester, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Sjette Afdeling, sat med fem dommere),

sammensat under rådslagningen af afdelingsformanden, M.J. Costeira, og dommerne M. Kancheva, U. Öberg, P. Zilgalvis og E. Tichy-Fisslberger (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig A. Marghelis,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter retsmødet den 14. november 2024,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

¹ – Listen over de øvrige sagsøgere er kun vedhæftet den sprogudgave, der meddeles parterne.

Dom

- 1 Sagsøgerne, Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV og de øvrige sagsøgere, hvis navne er opført i bilaget, har med deres søgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse Ares(2022) 4939323 af 6. juli 2022, hvorved Kommissionen afslog anmodningen om intern prøvelse af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/2139 af 4. juni 2021 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852 for så vidt angår fastsættelse af de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af de betingelser, hvorunder en økonomisk aktivitet kvalificeres som bidragende væsentligt til modvirkning af klimaændringer eller tilpasning til klimaændringer, og til fastlæggelse af, hvorvidt den pågældende økonomiske aktivitet i væsentlig grad skader nogle af de andre miljømål (EUT 2021, L 442, s. 1, herefter »den delegerede forordning«), for så vidt angår visse aspekter vedrørende de økonomiske aktiviteter i skovforvaltningssektoren og bioenergisektoren (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Twistens baggrund

- 2 Den 4. juni 2021 vedtog Europa-Kommissionen den delegerede forordning på grundlag af navnlig artikel 10, stk. 3, og artikel 11, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/852 af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og om ændring af forordning (EU) 2019/2088 (EUT 2020, L 198, s. 13, herefter »klassificeringsforordningen«).
- 3 Den 3. februar 2022 indgav sagsøgerne en anmodning om intern prøvelse af den delegerede forordning i henhold til artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006 om anvendelse af Århuskonventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT 2006, L 264, s. 13), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1767 af 6. oktober 2021 (EUT 2021, L 356, s. 1) (herefter »Århusforordningen«).
- 4 Sagsøgerne anførte i deres anmodning om intern prøvelse i det væsentlige, at en del af de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i den delegerede forordning vedrørende økonomiske aktiviteter i forbindelse med skovforvaltning (afsnit 1 (med overskriften »Skovbrug«), punkt 1.3 (med overskriften »Skovforvaltning«), i bilag I og II til den delegerede forordning) og visse bioenergirelaterede aktiviteter (afsnit 4, punkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 og 4.24, i bilag II til den delegerede forordning), ikke var i overensstemmelse med flere bestemmelser i klassificeringsforordningen og ikke opfyldte visse krav i traktaterne.
- 5 Den 6. juli 2022 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse, hvorved den afslog anmodningen om intern prøvelse. I denne afgørelse, der som bilag I og III indeholdt en udførlig vurdering af de af sagsøgerne anførte grunde til, at der blev anmodet om intern prøvelse, fandt Kommissionen, at den delegerede forordning var i overensstemmelse med EU-retten.

Parternes påstande

- 6 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
 - Den anfægtede afgørelse annulleres.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 7 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

- 8 Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat 12 anbringender.
- 9 Med de seks første anbringender har sagsøgerne bestridt rigtigheden af de svar, som Kommissionen gav i den anfægtede afgørelse på deres kritik i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til foreneligheden med forskellige bestemmelser i klassificeringsforordningen af de tekniske screeningskriterier knyttet til skovforvaltningsaktiviteter som omhandlet i afsnit 1 (med overskriften »Skovbrug«), punkt 1.3 (med overskriften »Skovforvaltning«), i bilag I til den delegerede forordning (jf. præmis 35-244 nedenfor).
- 10 Med de seks andre anbringender har sagsøgerne bestridt rigtigheden af de svar, som Kommissionen gav i den anfægtede afgørelse på deres kritik i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til foreneligheden med forskellige bestemmelser i klassificeringsforordningen af de tekniske screeningskriterier for skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi (navnlig biomasse), som er omhandlet i navnlig afsnit 4 (med overskriften »Energi«), punkt 4.7, 4.8, 4.19, 4.20, 4.23 og 4.24, i bilag I til den delegerede forordning (jf. præmis 245-461 nedenfor).

Indledende betragtninger vedrørende klassificeringsforordningen og den delegerede forordning

- 11 I henhold til klassificeringsforordningens artikel 1, stk. 1, fastlægges i denne forordning kriterierne for at afgøre, om en økonomisk aktivitet kvalificeres som miljømæssigt bæredygtig, med det formål at bestemme, i hvilken grad en investering er miljømæssigt bæredygtig. Denne forordning udgør ifølge tredje betragtning hertil et vigtigt skridt for at lede finansielle strømme i retning af bæredygtige aktiviteter med henblik på at opnå en klimaneutral Europæisk Union senest i 2050.
- 12 I dette øjemed oprettes ved klassificeringsforordningen, således som det fremgår af 6. og 12. betragtning hertil, et fælles klassificeringssystem for bæredygtige aktiviteter (benævnt »taksonomi« eller »klassificering«) for på EU-plan at harmonisere kriterierne for at afgøre, om en økonomisk aktivitet kvalificeres som miljømæssigt bæredygtig, hvilket giver investorer og andre erhvervsdrivende en fælles forståelse af, hvilke økonomiske aktiviteter der er miljømæssigt bæredygtige.
- 13 Klassificeringsforordningens artikel 3 fastsætter følgende:
- »Med henblik på at bestemme, i hvilket omfang en investering er miljømæssigt bæredygtig, kvalificeres en økonomisk aktivitet som miljømæssigt bæredygtig, hvis den økonomiske aktivitet:
- a) bidrager væsentligt til at nå et eller flere af de miljømål, der er fastsat i artikel 9 i overensstemmelse med artikel 10-16

- b) ikke væsentligt skader de miljømål, der er fastsat i artikel 9 i overensstemmelse med artikel 17 [...]
- d) opfylder de tekniske screeningskriterier, som Kommissionen har fastsat i overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, [og] artikel 11, stk. 3 [...].«
- 14 De seks miljømål, der er opregnet i klassificeringsforordningens artikel 9, er følgende:
- »a) modvirkning af klimaændringer
 - b) tilpasning til klimaændringer
 - c) bæredygtig anvendelse og beskyttelse af vand- og havressourcer
 - d) omstilling til en cirkulær økonomi
 - e) forebyggelse og bekæmpelse af forurening
 - f) beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer«.
- 15 I klassificeringsforordningens artikel 4 fastsættes, at medlemsstaterne og Unionen anvender kriterierne i forordningens artikel 3 til at fastslå, om en økonomisk aktivitet kvalificeres som miljømæssigt bæredygtig med hensyn til enhver foranstaltning, som fastsætter krav til finansielle markedsdeltagere eller udstedere vedrørende finansielle produkter eller erhvervsobligationer, der stilles til rådighed som miljømæssigt bæredygtige.
- 16 Klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, fastsætter de betingelser, hvorunder en økonomisk aktivitet kvalificeres som bidragende væsentligt til modvirkning af klimaændringer.
- 17 »[M]odvirkning af klimaændringer« defineres i klassificeringsforordningens artikel 2, nr. 5), som »processen med at holde stigningen i den globale gennemsnitstemperatur et godt stykke under 2° C og at søge at begrænse temperaturstigningen til 1,5°C over det førindustrielle niveau som fastsat i Parisaftalen [om klimaændringer, der blev godkendt den 12. december 2015].«
- 18 Klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 2, opstiller de betingelser, der gælder for økonomiske aktiviteter, for hvilke der ikke findes noget teknologisk og økonomisk gennemførligt lavemissionsalternativ, dvs. såkaldte »omstillingsaktiviteter« i henhold til denne forordnings artikel 19, stk. 1, litra h), nr. ii).
- 19 I klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, fastsættes, at Kommissionen vedtager en delegeret retsakt i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 23 for at:
- »a) supplere nærværende artikels stk. 1 og 2 ved at fastsætte tekniske screeningskriterier til bestemmelse af de betingelser, hvorunder en specifik økonomisk aktivitet kvalificeres som bidragende væsentligt til modvirkning af klimaændringer, og

- b) supplere artikel 17 ved for hvert relevant miljømål at fastsætte tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, om en økonomisk aktivitet, for hvilken der er fastsat tekniske screeningskriterier i henhold til dette stykkes litra a), skader et eller flere af disse mål væsentligt.«
- 20 I henhold til klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, kvalificeres en økonomisk aktivitet som bidragende væsentligt til tilpasning til klimaændringer, hvis aktiviteten:
- »a) omfatter tilpasningsløsninger, der enten væsentligt mindsker risikoen for den negative indvirkning af det nuværende klima og forventede fremtidige klima på den pågældende økonomiske aktivitet eller væsentligt mindsker nævnte negative indvirkning, uden at risikoen for en negativ indvirkning på mennesker, naturen eller aktiver øges, eller
- b) tilvejebringer tilpasningsløsninger, der ud over at opfylde betingelserne i artikel 16 bidrager væsentligt til at forebygge eller mindske risikoen for den negative indvirkning af det nuværende klima og forventede fremtidige klima på mennesker, naturen eller aktiver, uden at risikoen for en negativ indvirkning på andre mennesker, naturen eller aktiver øges.«
- 21 Klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 3, bestemmer, at Kommissionen vedtager en delegeret retsakt i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 23 for at:
- »a) supplere nærværende artikels stk. 1 og 2 ved at fastsætte tekniske screeningskriterier til bestemmelse af de betingelser, hvorunder en specifik økonomisk aktivitet kvalificeres som bidragende væsentligt til tilpasning til klimaændringer, og
- b) supplere artikel 17 ved for hvert relevant miljømål at fastsætte tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, om en økonomisk aktivitet, for hvilken der er fastsat tekniske screeningskriterier i henhold til dette stykkes litra a), skader et eller flere af disse mål væsentligt.«
- 22 Klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, har følgende ordlyd:
- »Med henblik på artikel 3, litra b), og under hensyntagen til livscyklussen for de produkter og tjenester, der er knyttet til en økonomisk aktivitet, herunder dokumentation fra eksisterende livscyklusvurderinger, anses den økonomiske aktivitet for væsentligt at skade:
- a) modvirkning af klimaændringer, hvis aktiviteten fører til betydelige drivhusgasemissioner
- b) tilpasning til klimaændringer, hvis aktiviteten fører til en øget negativ indvirkning af det nuværende klima og det forventede fremtidige klima på selve aktiviteten eller på mennesker, naturen eller aktiver
- c) bæredygtig anvendelse og beskyttelse af vand- og havressourcer, hvis aktiviteten skader:
- i) en god tilstand eller et godt økologisk potentiale for vandområder, herunder overfladevand og grundvand, eller
- ii) en god miljøtilstand for havområder
- d) cirkulær økonomi, herunder forebyggelse og genanvendelse af affald, hvis:

- i) aktiviteten fører til betydelig ineffektivitet i anvendelsen af materialer eller i den direkte eller indirekte anvendelse af naturressourcer såsom ikkevedvarende energikilder, råmaterialer, vand og jord i en eller flere faser af produkters livscyklus, herunder hvad angår holdbarhed, reparationsmuligheder, opgraderingsmuligheder, genbrugsmuligheder eller genanvendelsesmuligheder
 - ii) aktiviteten fører til en betydelig stigning i produktionen, forbrændingen eller bortskaffelsen af affald, med undtagelse af forbrændingen af ikkegenanvendeligt farligt affald, eller
 - iii) den langsigtede bortskaffelse af affald kan forvolde væsentlig og langsigtet skade på miljøet
- e) forebyggelse og bekæmpelse af forurening, hvis aktiviteten fører til en betydelig stigning i udledningen af forurenende stoffer til luft, vand eller jord sammenlignet med situationen, før aktiviteten begyndte, eller
- f) beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, hvis aktiviteten skader:
- i) økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed væsentligt, eller
 - ii) bevaringsstatussen for levesteder og arter, herunder levesteder og arter af interesse for Unionen.«
- 23 Klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, bestemmer, at de tekniske screeningskriterier, der fastsættes i henhold til bl.a. nævnte forordnings artikel 10, stk. 3, skal:
- »a) identificere de mest relevante potentielle bidrag til givne miljømål, idet princippet om teknologineutralitet overholdes, under hensyntagen til både den kortsigtede og langsigtede indvirkning af en given økonomisk aktivitet
 - b) angive de minimumskrav, der skal opfyldes for at undgå, at de relevante miljømål skades væsentligt, under hensyntagen til både den kortsigtede og langsigtede indvirkning af en given økonomisk aktivitet
 - c) så vidt muligt være kvantitative og indeholde tærskler og ellers være kvalitative
 - d) hvis det er relevant, være baseret på EU-mærknings- og certificeringsordninger, EU-metoder til vurdering af miljøaftryk og statistiske EU-klassificeringssystemer og tage hensyn til eventuel relevant gældende EU-lovgivning
 - e) om muligt anvende bæredygtighedsindikatorer som omhandlet i artikel 4, stk. 6, i forordning (EU) 2019/2088
 - f) være baseret på definitiv videnskabelig dokumentation og forsigtighedsprincippet, jf. artikel 191 [TEUF]
 - g) tage hensyn til livscyklus, herunder dokumentation fra eksisterende livscyklusvurderinger, ved at tage hensyn til miljøindvirkningen af selve den økonomiske aktivitet og til miljøindvirkningerne af de produkter og tjenester, der hidrører fra denne økonomiske aktivitet, navnlig ved at tage hensyn til disse produkters og tjenesters produktion, anvendelse og bortskaffelse
 - h) tage hensyn til arten og omfanget af den økonomiske aktivitet, herunder:
 - i) om den er en mulighedsskabende aktivitet som omhandlet i artikel 16, eller

ii) om den er en omstillingsaktivitet som omhandlet i artikel 10, stk. 2,

- i) tage hensyn til den potentielle markedsindvirkning af omstilling til en mere bæredygtig økonomi, herunder risikoen for at visse aktiver bliver strandede som følge af en sådan omstilling, og risikoen for at skabe uforenelige incitamenter til at investere på bæredygtig vis
- j) omfatte alle relevante økonomiske aktiviteter i en bestemt sektor og sikre, at disse aktiviteter behandles ens, hvis de bidrager ligeligt til at nå de i denne forordnings artikel 9 fastsatte miljømål, for at undgå at fordreje konkurrencen på markedet, og
- k) være lette at anvende og være fastsat således, at de letter overholdelsesverificeringen.

[...]«

- 24 Den delegerede forordning blev vedtaget på grundlag af navnlig klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, og artikel 11, stk. 3.
- 25 I den delegerede forordnings artikel 1 er det anført, at de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af de betingelser, hvorunder en økonomisk aktivitet klassificeres som et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer og som ikke at være til væsentlig skade for de andre miljømål, er fastsat i bilag I til denne delegerede forordning. Det fremgår af den nævnte forordnings artikel 2, at de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af de betingelser, hvorunder en økonomisk aktivitet klassificeres som et væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer og som ikke at være til væsentlig skade for de andre miljømål, er fastsat i bilag II til samme delegerede forordning.
- 26 I bilag I og II til den delegerede forordning er nærmere angivet de tekniske screeningskriterier for hver økonomisk aktivitet, der er genstand for den delegerede forordning, bl.a. i punkt 1.3 hvad angår skovforvaltning og i punkt 4.7, 4.8, 4.19, 4.20, 4.23 og 4.24 hvad angår forskellige skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi (navnlig biomasse).

Indledende betragtninger vedrørende anmodningen om intern prøvelse og omfanget af Rettens prøvelse

- 27 I medfør af Århusforordningens artikel 10, stk. 1, kan enhver ikkestatslig organisation, der opfylder kriterierne i denne forordnings artikel 11, ved at indgive en begrundet anmodning foranledige en intern prøvelse af en forvaltningsakt ved den EU-institution eller det EU-organ, som har udstedt den, med den begrundelse, at den er i strid med miljølovgivningen som defineret i denne forordnings artikel 2, stk. 1, litra f).
- 28 Det er en iboende del af ordningen med intern prøvelse, at den part, der anmoder om en intern prøvelse, fremlægger konkrete og præcise grunde, som kan rejse tvivl om de vurderinger, der ligger til grund for forvaltningsakten (jf. i denne retning dom af 12.9.2019, TestBioTech m.fl. mod Kommissionen, C-82/17 P, EU:C:2019:719, præmis 68). En sådan part skal derfor angive de væsentlige faktiske omstændigheder eller retlige argumenter, som kan rejse rimelig, dvs. væsentlig, tvivl om EU-institutionens eller -organets vurdering i den omhandlede retsakt (jf. i denne retning dom af 12.9.2019, TestBioTech m.fl. mod Kommissionen, C-82/17 P, EU:C:2019:719, præmis 69, og af 6.10.2021, ClientEarth mod Kommissionen, C-458/19 P, EU:C:2021:802, præmis 60).

- 29 Anmodningen om intern prøvelse af en forvaltningsakt tilsigter således at fastslå den omhandlede retsakts angivelige retsstridighed eller det manglende grundlag for denne. Den, der har anmodet om intern prøvelse, kan efterfølgende i medfør af Århusforordningens artikel 12, sammenholdt med denne forordnings artikel 10, anlægge sag ved Unionens retsinstanser til prøvelse af den afgørelse, hvorved anmodningen om intern prøvelse afslås, under påberåbelse af manglende kompetence, væsentlige formmangler, tilsidesættelse af traktaterne eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller magtfordrejning (dom af 12.9.2019, TestBioTech m.fl. mod Kommissionen, C-82/17 P, EU:C:2019:719, præmis 38).
- 30 Principielt adskiller omfanget af den retslige prøvelse af en afgørelse om afslag på en anmodning om intern prøvelse sig ikke fra omfanget af den retslige prøvelse af den forvaltningsakt, der var genstand for anmodningen, såfremt forvaltningsakten måtte blive genstand for et søgsmål (jf. i denne retning dom af 15.12.2016, TestBioTech m.fl. mod Kommissionen, T-177/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:736, præmis 76 og 81).
- 31 Det følger af retspraksis, at en EU-institution råder over et vidt skøn, når den skal foretage komplekse evalueringer såsom dem, der ligger til grund for udarbejdelsen af tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, om en økonomisk aktivitet er miljømæssigt bæredygtig (jf. i denne retning og analogt dom af 11.5.2017, Dyson mod Kommissionen, C-44/16 P, EU:C:2017:357, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis). I så fald må den retslige prøvelse, som Unionens retsinstanser skal foretage af, om begrundelsen for en afgørelse, såsom den anfægtede afgørelse, er tilstrækkelig, ikke føre til, at de sætter deres eget skøn i stedet for Kommissionens skøn, men har til formål at kontrollere, at denne afgørelse ikke hviler på materielt urigtige omstændigheder, og at den hverken er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (jf. i denne retning og analogt dom af 4.5.2023, ECB mod Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 I denne henseende følger det af fast retspraksis, at Unionens retsinstanser ikke blot skal tage stilling til bl.a. den materielle nøjagtighed af de beviser, der henvises til, samt oplysningernes troværdighed og sammenhæng, men ligeledes kontrollere, om disse oplysninger udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en vurdering af en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de heraf dragne konklusioner (jf. dom af 4.5.2023, ECB mod Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis). Når en institution råder over et vidt skøn, er kontrollen med, at de processuelle garantier overholdes, af afgørende betydning, herunder kravet om, at institutionen omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den omhandlede situation (jf. dom af 4.5.2023, ECB mod Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 For at fastslå, at en institution har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af komplekse faktiske omstændigheder, der begrundet en annullation af den retsakt, som den har vedtaget, skal beviserne til støtte for en sådan argumentation være tilstrækkelig stærke til at bevirke, at de vurderinger, der ligger til grund for retsakten, bliver usandsynlige (jf. i denne retning dom af 14.6.2018, Lubrizol France mod Rådet, C-223/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:442, præmis 39, og af 7.5.2020, BTB Holding Investments og Duferco Participations Holding mod Kommissionen, C-148/19 P, EU:C:2020:354, præmis 74).
- 34 Det er i lyset af disse betragtninger, at de anbringender, som sagsøgerne har fremsat, skal behandles.

Det første anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, om en skovforvaltningsaktivitet bidrager væsentligt til modvirkning af klimaændringer

- 35 Det første anbringende, der er støttet på en hævdet tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, og som ifølge sagsøgerne vedrører retlige fejl og åbenbart urigtige skøn, er opdelt i to led.

Det første anbringendes første led om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til vurderingerne i den anfægtede afgørelse vedrørende anvendelsen af et referencescenarie »forbundet med den sædvanlige praksis« i forbindelse med de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, om en skovforvaltningsaktivitet bidrager væsentligt til modvirkning af klimaændringer

- 36 Ifølge sagsøgerne er Kommissionens svar – i punkt 2.1 (s. 66-69) i bilag III til den anfægtede afgørelse – på de kritikpunkter, som de havde rejst i deres anmodning om intern prøvelse med hensyn til lovligheden af anvendelsen af et referencescenarie »forbundet med den sædvanlige praksis« ved vurderingen af, om en skovaktivitet bidrager væsentligt til modvirkning af klimaændringer, behæftet med en retlig fejl. Dette referencescenarie er nævnt i punkt 2.1, litra a), under punkt 2 (med overskriften »Vurdering af klimamæssige fordele«) i punkt 1.3 (med overskriften »Skovforvaltning«) i bilag I til den delegerede forordning.
- 37 I første række fremhævede Kommissionen i punkt 2.1 (s. 66-69) i bilag III til den anfægtede afgørelse kravet om udarbejdelse af en skovforvaltningsplan, idet den anførte, at det vigtigste formål med kriterierne var at sikre etablering af en verificeret skovforvaltningsplan eller et tilsvarende instrument. Dette svarer til den skovforvaltningsplan, der er omhandlet i punkt 1 (med overskriften »Skovforvaltningsplan eller et tilsvarende instrument«) i afsnit 1.3 i bilag I til den delegerede forordning.
- 38 Herved tilsidesatte Kommissionen klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1 og 3.
- 39 For det første bør det navnlig konkluderes, at Kommissionen med sit svar ønskede at erklære, at skovbrugsaktiviteter nødvendigvis bidrager positivt til modvirkning af klimaændringer. Dette er imidlertid ikke korrekt, eftersom skovbrugsaktiviteter ikke automatisk kan anses for at bidrage positivt hertil. I selve klassificeringsforordningen er det bekræftet, at sådanne aktiviteter ikke nødvendigvis bidrager positivt til modvirkning af klimaændringer.
- 40 For det andet satte Kommissionen lighedstegn mellem eksistensen af en skovforvaltningsplan og et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer.
- 41 Et sådant svar er imidlertid utilstrækkeligt og ændrer på ingen måde det forhold, at hverken de pågældende tekniske screeningskriterier eller nogen anden bestemmelse i den delegerede forordning udtrykkeligt kræver opretholdelse og endnu mindre styrkelse af kulstofdræn i skovene med henblik på tilpasning til Parisaftalens temperaturmål. Med andre ord ændrer det nævnte svar intet ved, at forpligtelsen til at underlægge en aktivitet en skovforvaltningsplan efter sagsøgernes opfattelse ikke opfylder det krav, der er fastsat i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, nemlig at aktiviteten skal være i overensstemmelse med klimamålene i Parisaftalen.

- 42 I anden række henviste Kommissionen i den anfægtede afgørelse ligeledes til forpligtelsen for den økonomiske aktør, der har en skovforvaltningsplan, til at sikre, at denne plan overholder de bæredygtighedskriterier for skovbiomasse, der er fastsat i artikel 29, stk. 7, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (EUT 2018, L 328, s. 82, herefter »VE II-direktivet«).
- 43 Dette svar fra Kommissionen er i strid med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), der kræver styrkelse af kulstofdræn i jorden. Kriterierne i VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), tager ganske vist sigte på indførelse af et »system til styring« for »at sikre, at niveauet af kulstoflagre og -dræn i skovene opretholdes eller forbedres på lang sigt«. Disse kriterier stiller imidlertid ingen krav om styrkelse af kulstoflagre og -dræn og slet ikke op til et niveau, der er i overensstemmelse med den stigning i skovens kulstofoptag, der er nødvendig for overensstemmelse med Parisaftalens temperaturmål.
- 44 I tredje række anførte Kommissionen i den anfægtede afgørelse, at den, henset til den specifikke geografiske variation for området, ikke havde kunnet vedtage et fast kriterium til bestemmelse af, om en skovaktivitet bidrog væsentligt til modvirkning af klimaændringer.
- 45 Dette svar er behæftet med en retlig fejl. Vurderingens kompleksitet fritager ikke Kommissionen for at sikre, at den delegerede forordning opfylder de obligatoriske krav til de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i klassificeringsforordningen. I den foreliggende sag ville det have været muligt for Kommissionen at anvende flere kriterier eller at pålægge et krav om en forbedring, der var mere end minimal i forhold til den sædvanlige praksis.
- 46 I fjerde række er Kommissionens svar udtryk for et åbenbart urigtigt skøn, idet det ikke tager hensyn til, at der var mulighed for at fastsætte strengere kriterier. Det var ikke nødvendigt, at Kommissionen vedtog en enkelt »fælleseuropæisk tærskel«. Den havde derimod kunnet fastsætte en række specifikke tærskler baseret på de geografiske variationer eller et strengere referencescenarie. På denne måde havde den kunnet kræve en mere end minimal forbedring i forhold til dette referencescenarie, for at aktiviteten kunne anses for at bidrage væsentligt til modvirkning af klimaændringer.
- 47 I femte række har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ikke havde »kompetence til at vedtage tekniske screeningskriterier, der ikke respekterede klassificeringsforordningens anvendelsesområde«. Kommissionen begik retlige fejl i den anfægtede afgørelse »ved ikke at forstå rækkevidden af kravene i [klassificeringsforordningen] og/eller [sin] kompetence korrekt«. Kommissionen anlagde desuden åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at det ikke var muligt at udforme tilstrækkelig strenge tærskler.
- 48 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 49 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgerne i forbindelse med det første anbringendes første led har henvist til den angivelige retsstridighed af Kommissionens svar på de bekymringer, der var blevet givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til den hævdede retsstridighed af punkt 2.1, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 (med overskriften »Skovforvaltning«) i bilag I til den delegerede forordning.

- 50 Sagsøgerne synes i stævningens punkt 37 og 38 ikke at holde sig inden for alene den sammenhæng, hvori nævnte punkt 2.1, litra a), indgår, idet de også henviser til punkt 2.2, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, fordi disse bestemmelser skulle fungere med samme parameter, nemlig referencescenariet for aktiviteten »forbundet med den sædvanlige praksis«.
- 51 For så vidt som stævningens punkt 37 og 38 skal forstås således, at sagsøgerne gør gældende, at den anfægtede afgørelse er retsstridig hvad angår Kommissionens svar vedrørende punkt 2.2, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, skal det fastslås, at sagsøgerne i punkt 113-142 i anmodningen om intern prøvelse ikke fremsatte noget konkret argument vedrørende denne bestemmelse. De begrænsede sig med deres argumenter til at bestride lovligheden af alene punkt 2.1, litra a), i denne tabel, således som det kan udledes af punkt 118 og 121 i anmodningen om intern prøvelse. Ethvert argument fremsat til støtte for det foreliggende søgsmål, der vedrører nævnte bestemmelse, må således afvises. Et søgsmål med påstand om annullation af en afgørelse vedrørende en anmodning om intern prøvelse kan nemlig ikke bygge på nye anbringender eller beviser, der ikke fremgår af anmodningen om intern prøvelse, idet det begrundelseskrav, der er fastsat i Århusforordningens artikel 10, stk. 1, da ville blive frataget sin effektive virkning, og genstanden for den procedure, der indledes ved denne anmodning, ville blive ændret (jf. i denne retning dom af 12.9.2019, *TestBioTech m.fl. mod Kommissionen*, C-82/17 P, EU:C:2019:719, præmis 39, og af 4.4.2019, *ClientEarth mod Kommissionen*, T-108/17, EU:T:2019:215, præmis 55). Den, der anmoder om intern prøvelse, kan kræve, at den kompetente institution tager stilling til de grunde, som den pågældende har anført i sin anmodning. Den pågældende kan derimod ikke kræve, at Kommissionen tager stilling til spørgsmål, som ikke er blevet rejst på en tilstrækkelig tydelig måde i en sådan anmodning (jf. i denne retning dom af 4.4.2019, *ClientEarth mod Kommissionen*, T-108/17, EU:T:2019:215, præmis 56). Under alle omstændigheder har sagsøgerne ikke fremført noget konkret argument vedrørende denne bestemmelse, således at det første anbringendes første led, som ikke er underbygget, skal forkastes som ugrundet, for så vidt som det vedrører punkt 2.2, litra a), i denne tabel.
- 52 For så vidt som sagsøgerne med de argumenter, der er nævnt i præmis 38-47 ovenfor, på gyldig vis har bestridt lovligheden af Kommissionens svar på kritikken i anmodningen om intern prøvelse vedrørende punkt 2.1, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, bemærkes, at de ikke har fremlagt nogen oplysning, der gør det muligt at konkludere, at Kommissionen skulle have begået en retlig fejl eller anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Hvad navnlig angår det hævdede åbenbart urigtige skøn har sagsøgerne ikke fremført noget forhold, der kan bevirke, at vurderingerne af de faktiske omstændigheder i den anfægtede afgørelse bliver usandsynlige. Alle de argumenter, der er nævnt i præmis 38-47 ovenfor, skal således forkastes.
- 53 I denne henseende kan argumentet om, at svaret i punkt 2.1 (s. 66-69) i bilag III til den anfægtede afgørelse vedrørende skovforvaltningsplanens indvirkning skulle være i strid med det krav, der er fastsat i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, der i det væsentlige bestemmer, at den økonomiske aktivitet skal være i overensstemmelse med temperaturmålet i Parisaftalen, i første række ikke tiltrædes (jf. præmis 37 ovenfor).
- 54 Sagsøgerne antager med urette, at Kommissionen med sit svar ønskede at erklære, at skovbrugsaktiviteter nødvendigvis bidrager positivt til modvirkning af klimaændringer (jf. præmis 39 ovenfor). I denne henseende er det, således som det fremgår af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), for det første EU-lovgiver, der tager

udgangspunkt i princippet om, at styrkelsen af kulstofdræn i jorden kan opnås ved foranstaltninger i tilknytning til skovbrug. Udtrykkene »gennem afværgelse af skovrydning og -ødelæggelse«, »genopretning af skove« og »skovrejsning« i denne bestemmelse vidner om, at skovbrug ifølge lovgiver kan bidrage til målet om modvirkning af klimaændringer. For det andet anførte Kommissionen ikke i nogen del af den anfægtede afgørelse, at skovforvaltningsaktiviteter i sig selv, uden nuancering og i et hvilket som helst scenarie, bidrager væsentligt til modvirkning af klimaændringer. Det fremgår snarere af vurderingerne i punkt 2.1 (s. 66-69) i bilag III til den anfægtede afgørelse, at det ifølge Kommissionen kun er skovforvaltningsaktiviteter, der opfylder de tekniske screeningskriterier i den delegerede forordning, der kan anses for at være sådanne aktiviteter.

- 55 Sagsøgernes argument om, at Kommissionens svar vedrørende eksistensen af en skovforvaltningsplan og en sådan plans indvirkning på bæredygtigheden af en økonomisk skovbrugsaktivitet (punkt 2.1 i bilag III (s. 67) til den anfægtede afgørelse) skulle være utilstrækkeligt, er i øvrigt ikke overbevisende.
- 56 For så vidt som sagsøgerne gør gældende, at den forpligtelse til at underlægge en økonomisk aktivitet en skovforvaltningsplan, som Kommissionen henviste til i den anfægtede afgørelse, intet ændrer ved, at de pågældende tekniske screeningskriterier ikke udtrykkeligt kræver »styrkelse af kulstofdræn i skovene med henblik på tilpasning til Parisaftalens temperaturmål«, fortolker de ikke alene rækkevidden af Kommissionens svar, men også rækkevidden af den bestemmelse, som de hævder er tilsidesat, nemlig klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), fejlagtigt.
- 57 Med sætningsleddet »styrkelse af kulstofdræn i skovene med henblik på tilpasning til Parisaftalens temperaturmål« i stævningens punkt 43 henviser sagsøgerne klart til sætningsleddet »det langsigtede temperaturmål i Parisaftalen«, der er nævnt i den indledende del af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1.
- 58 Det følger ganske vist af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), at en økonomisk aktivitet kan kvalificeres som bidragende væsentligt til modvirkning af klimaændringer – hvilket er en af de nødvendige betingelser for, at den kan anerkendes som miljømæssigt bæredygtig som omhandlet i denne forordnings artikel 3, litra a) – bl.a. når den vedrører »genopretning af skove, bæredygtig forvaltning og genopretning af dyrkede arealer, græsarealer og vådområder, skovrejsning og regenerativt landbrug«. Der er her tale om økonomiske aktiviteter, der positivt eller aktivt er rettet mod at styrke kulstofdræn.
- 59 I modsætning til hvad sagsøgerne har villet antyde med det argument, der er nævnt i præmis 41 ovenfor, forpligter klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), imidlertid ikke Kommissionen til at udarbejde tekniske screeningskriterier, der udelukkende vedrører aktiviteter, der fokuserer på aktiv styrkelse af kulstofdræn. Tværtimod fremgår det i det væsentlige af denne bestemmelse, at en økonomisk aktivitet ligeledes anerkendes som en »styrkelse af kulstofdræn i jorden«, og dermed som miljømæssigt bæredygtig, når den muliggør »afværgelse af skovrydning og -ødelæggelse«. Med andre ord gennemføres styrkelsen af kulstofdræn ikke alene gennem foranstaltninger med henblik på at øge kulstofdræn, såsom genopretning af skove og dyrkede arealer, men også gennem foranstaltninger, der gør det muligt at afværge skovrydning og -ødelæggelse. På samme måde fremgår det af 24. betragtning til klassificeringsforordningen, at en økonomisk aktivitet (bl.a. i tilknytning til skovforvaltning) anses for at forfølge miljømålet om modvirkning af klimaændringer, ikke alene hvis den har til formål at bidrage væsentligt til stabilisering af drivhusgasemissionerne ved at øge drivhusgasoptaget, men også hvis den gør det muligt at undgå eller reducere disse emissioner. I

forbindelse med den argumentation, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, har sagsøgerne ikke taget hensyn til dette andet led af begrebet »styrkelse« i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f).

- 60 Forpligtelsen til at gennemføre en skovforvaltningsplan i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i punkt 1.2, litra f), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, falder nødvendigvis inden for begrebet »styrkelse«, der er nævnt i præmis 59 ovenfor. Det forhold, at skovforvaltningsplanen i henhold til nævnte punkt 1.2, litra f), skal indeholde oplysninger om »foranstaltninger, der er truffet for at bevare skovøkosystemers gode tilstand«, svarer til at kræve oplysninger om de foranstaltninger, der tager sigte på »[bl.a.] afværgelse af skovrydning og -ødelæggelse«, som nævnt i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f).
- 61 For så vidt som Kommissionens svar i punkt 2.1 (s. 66-69) i bilag III til den anfægtede afgørelse vedrører punkt 1.2, litra f), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, er det i overensstemmelse med de materielle krav, der er pålagt ved artikel 10, stk. 1, litra f), i klassificeringsforordningen. Det følger endvidere af dette svar, at Kommissionen tillægger den forpligtelse vedrørende skovforvaltningsplanen, der er pålagt ved den delegerede forordning, stor betydning, og dette så meget desto mere som skovforvaltningsplanen, således som Kommissionen anførte i punkt 2.1 (s. 67, andet afsnit) i bilag III til den anfægtede afgørelse, »ikke på nuværende tidspunkt kræves af alle skovbrugsbedrifter uden for klassificeringssystemet«.
- 62 I anden række skal argumentet om, at forklaringerne i den anfægtede afgørelse vedrørende indvirkningen af forpligtelsen til at overholde de bæredygtighedskriterier for skovbiomasse, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), er i strid med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), forkastes. Der er henvist til dette direktiv i Kommissionens vurderinger i den anfægtede afgørelse (jf. præmis 43 ovenfor) og bl.a. også i 32. betragtning til og artikel 10, stk. 1, litra a), i klassificeringsforordningen. Hvad navnlig angår dette direktiv bemærkes, at det fremgår af artikel 1 heri, at det fastsætter en fælles ramme for fremme af energi fra vedvarende energikilder, at det fastsætter et bindende EU-mål for den samlede andel af energi fra vedvarende energikilder i EU's endelige bruttoenergiforbrug i 2030, at det fastlægger regler om bl.a. finansiel støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder, om egetforbrug af sådan elektricitet og om anvendelse af energi fra vedvarende energikilder i visse sektorer, og at det også fastlægger bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for bl.a. biomassebrændsler.
- 63 Sagsøgerne har med urette anført, at de tekniske screeningskriterier, der er omhandlet i punkt 2.1, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, ikke stiller »noget krav om styrkelse af kulstoflagre og -dræn og slet ikke op til et niveau, der er i overensstemmelse med den stigning i skovenes kulstofoptag, der er nødvendig for overensstemmelse med Parisaftalens temperaturmål« (jf. præmis 43 ovenfor).
- 64 Det fremgår nemlig af punkt 2.1 i bilag II (s. 67) til den anfægtede afgørelse, at henvisningen til VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), skal læses og fortolkes i sammenhæng med den krævede vurdering af klimamæssige fordele, der skal vise, at nettobalancen mellem drivhusgasemissioner og -optag, der genereres af aktiviteten over en periode på 30 år efter aktivitetens påbegyndelse, er lavere end et referencescenarie. Det må konstateres, at formålet med denne vurdering, som er

nævnt i punkt 2.1 og 2.2 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, netop er »at sikre, at niveauerne for kulstoflagre og -dræn i skovene opretholdes eller forbedres på lang sigt«. Sagsøgerne har ikke forklaret, hvorfor Kommissionens bekræftelse af dette formål og kravet om, at nettobalancen mellem drivhusgasemissioner og -optag, der genereres af aktiviteten, er lavere end et referencescenarie, ikke skulle kunne medføre en stigning i skovens kulstofoptag eller en styrkelse af kulstoflagre og -dræn.

- 65 Som Kommissionen forklarede i punkt 2.1 i bilag II (s. 67) til den anfægtede afgørelse, er en af de EU-retsakter, der skal tages i betragtning ved anvendelsen af de tekniske screeningskriterier, der er omhandlet i punkt 2.1, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, i øvrigt den gennemførelsesretsakt, der fastsætter den operationelle vejledning om energi fra skovbiomasse, vedtaget i henhold til VE II-direktivets artikel 29, stk. 8. I det foreliggende tilfælde er der tale om Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/2448 af 13. december 2022 om fastsættelse af den operationelle vejledning om dokumentationen for overholdelse af bæredygtighedskriterierne for skovbiomasse som fastlagt i artikel 29 i [VE II]-direktivet (EUT 2022, L 320, s. 4, herefter »forordningen om den operationelle vejledning«).
- 66 Med hensyn til gennemførelsen af de risikobaserede bæredygtighedskriterier for produktionen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler af skovbiomasse, der er omhandlet i VE II-direktivets artikel 29, stk. 7 (jf. det formål, der er fastsat i artikel 1 i forordningen om den operationelle vejledning), fastsætter forordningen om den operationelle vejledning i artikel 5 (med overskriften »Vurdering af overholdelsen af LULUCF-kriterierne på nationalt plan«), nr. ii), at medlemsstaterne skal stille krav om, at de økonomiske aktører fremlægger dokumentation for, at det land eller den regionale organisation for økonomisk integration, som skovbiomassen stammer fra, er part i Parisaftalen og har national eller regional lovgivning, der finder anvendelse i fældningsområdet med henblik på at bevare og øge kulstoflagre og -dræn.
- 67 Desuden bestemmer artikel 6 i forordningen om den operationelle vejledning, at hvis der ikke foreligger dokumentation for overholdelse af kriterierne for arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF) på nationalt plan, stiller medlemsstaterne krav om, at de økonomiske aktører skal fremlægge reviderede oplysninger, der bekræfter tilstedeværelsen og gennemførelsen af systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau, for at sikre, at kulstoflagre og -dræn i skovene opretholdes eller styrkes på lang sigt.
- 68 Det følger heraf, at i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, og navnlig deres indskrænkende fortolkning af den anfægtede afgørelse, henset til punkt 1.3, litra c), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, og bestemmelserne i forordningen om den operationelle vejledning, navnlig artikel 5 og 6 heri, kræver de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i punkt 2.1, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, faktisk en styrkelse af kulstofdræn i skovene. Sagsøgerne har hverken i stævningen eller i replikken behandlet betydningen af forordningen om den operationelle vejledning for fortolkningen af de tekniske screeningskriterier, der er nævnt i punkt 2.1, litra a), i den nævnte tabel.

- 69 For så vidt som sagsøgerne i replikkens punkt 31 har gjort gældende, at kriterierne i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, er utilstrækkelige, bemærkes, at der i Kommissionens henvisning i den anfægtede afgørelse til denne bestemmelse er nævnt de kriterier, der er fastsat i forordningen om den operationelle vejledning, der er vedtaget på grundlag af VE II-direktivets artikel 29, stk. 8. Samtlige betragtninger i præmis 65-68 ovenfor vedrørende betydningen af forordningen om den operationelle vejledning for fortolkningen af de tekniske screeningskriterier, der er omhandlet i punkt 2.1, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, gælder derfor ligeledes med hensyn til klagepunktet vedrørende VE II-direktivets artikel 29, stk. 6.
- 70 I tredje række skal det argument, hvormed sagsøgerne har foreholdt Kommissionen at have begået en retlig fejl ved i den anfægtede afgørelse at anføre grundene til, at den ikke kunne vedtage et fast kriterium til bestemmelse af, om en skovaktivitet bidrager væsentligt til modvirkning af klimaændringer, forkastes som ugrundet (jf. præmis 45 ovenfor).
- 71 Ifølge klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra c), skal de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i henhold til denne forordnings artikel 10, stk. 3, så vidt muligt være kvantitative og indeholde tærskler og ellers være kvalitative. Det følger heraf, at Kommissionen ikke har pligt til under alle omstændigheder at fastsætte kvantitative kriterier.
- 72 I det foreliggende tilfælde skal det, for så vidt som sagsøgerne har foreholdt Kommissionen, at den ikke anførte en tilstrækkelig begrundelse for, at den ikke fastsatte et fast kriterium, bemærkes, at sagsøgerne ikke tager i betragtning, at Kommissionen har mulighed for at vedtage kvalitative kriterier. De har heller ikke taget forklaringerne i punkt 2.1 i bilag II (s. 68) til den anfægtede afgørelse i betragtning. Kommissionens formuleringer i denne del af den anfægtede afgørelse angiver imidlertid klart følgende:
- »Ved vedtagelsen af de kriterier, der er angivet i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning vedrørende det væsentlige bidrag til målet om modvirkning af klimaændringer i skovsektoren, [...] blev der i Kommissionens vurdering taget hensyn til udviklingen af politikrammen på skovområdet, navnlig igangværende processer som følge af biodiversitetsstrategien og skovstrategien, og til forventningen om, at de fremtidige krav kan integreres i EU's klassificeringskriterier på et senere stadium. [...] I betragtning af mangfoldigheden af skovene i Europa og på verdensplan samt forskelligartetheden af skovforvaltningen ville en liste over faste praksisser risikere ikke at virke i en lang række specifikke skovsituationer. [...] Det generelle mål er, at kriterierne sikrer en verificeret skovforvaltningsplan eller en tilsvarende plan sammen med andre garantier med henblik på at opnå et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer på kort og lang sigt. Denne tilgang dækkede de vigtigste parametre, men adskilte sig markant fra den vurdering, der var foretaget af [Den Tekniske Ekspertgruppe for Bæredygtig Finansiering], og som var bygget op omkring anvendelse af bæredygtige skovforvaltningspraksisser. [...] Det bemærkes ligeledes, at potentialet for nedbringelse af drivhusgasemissionerne fra skovbrug afhænger af den geografiske placering og de yderligere elementer, der karakteriserer de pågældende arealer, såsom skovens art og alder samt skovbrugstypen.«
- 73 Det følger af disse formuleringer, at Kommissionen ikke undlod at fastsætte et fast kriterium som følge af et vilkårligt valg, men på grund af den store mangfoldighed af skovene i EU og på verdensplan med hensyn til art, alder og skovbrugstype samt udviklingen i praksisserne og biodiversitetsstrategien samt skovstrategien. Kommissionen har med de formuleringer, der er gengivet i præmis 72 ovenfor, ønsket at gøre gældende, at det ud fra et videnskabeligt synspunkt

ville have været umuligt eller uacceptabelt at tillægge de ønskede parametre en fast værdi. Ifølge klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra k), skal de tekniske screeningskriterier desuden være »lette at anvende« og »være fastsat således, at de letter overholdelsesverificeringen«.

- 74 I øvrigt er sagsøgeres argumentation i stævningens punkt 48, hvorved Kommissionen kritiseres for ikke at have fastsat et fast kriterium, ikke underbygget. Sagsøgerne har navnlig ikke bestridt, at skovene i EU og på verdensplan er meget mangfoldige, ligesom de heller ikke har forklaret, hvordan Kommissionen, henset til mangfoldigheden af skovene i EU og på verdensplan samt til den dynamik, der skyldes udviklingen i praksisserne og biodiversitetsstrategien og skovstrategien, skulle kunne have fastsat en tærskel eller et andet måleligt eller kvantificerbart parameter med hensyn til areal, vægt eller volumen for alle de skove, der er omhandlet i den delegerede forordning. Da sagsøgerne ikke har fremlagt nyttige oplysninger i denne henseende, er deres argumentation for vag til, at det kan fastslås, at der foreligger en retlig fejl. Sagsøgeres argumentation er ligeledes for vag til at bevirke, at Kommissionens erklæringer i den anfægtede afgørelse vedrørende det forhold, at der ikke er fastsat et fast kriterium i de omhandlede tekniske screeningskriterier, bliver usandsynlige, hvorfor det ikke kan fastslås, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn i denne henseende.
- 75 Sagsøgerne havde ganske vist i punkt 127 i anmodningen om intern prøvelse foreslået Kommissionen at anvende et »yderligere« fast kriterium på 0,375 ton CO₂e om året i 2030 for så vidt angår kulstofbindingsprocesser for en »individuel aktivitet«. Sagsøgerne har imidlertid ikke bestridt de betragtninger, som Kommissionen anførte i punkt 2.1 i bilag II (s. 68) til den anfægtede afgørelse, hvorefter »anvendelse af et fast kriterium på 0,375 ton CO₂e om året i 2030 som foreslået af den anmodende part ville kunne udelukke forvaltningen af visse typer skove, såsom gamle skove og boreale skove, fra EU-klassificeringen«.
- 76 Sagsøgerne har således ikke taget stilling til denne konstatering, der svarer til en erklæring om, at den tærskel, der blev foreslået i anmodningen om intern prøvelse, ville have udelukket en stor del af de europæiske skove, nemlig gamle skove og boreale skove. Henset til disse forhold og til de øvrige oplysninger i sagsakterne skal det konkluderes, at Kommissionens erklæringer i punkt 2.1 i bilag III til den anfægtede afgørelse ikke er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, idet det faste kriterium, som sagsøgerne har foreslået, ikke kan rejse tvivl om troværdigheden af disse erklæringer, navnlig henset til alle de relevante parametre, der kendetegner skovene i EU, således som beskrevet af Kommissionen i den delegerede forordning. På samme måde har sagsøgerne ikke påvist en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f).
- 77 Endelig har sagsøgerne i stævningens punkt 49 og i replikkens punkt 33 i forbindelse med en »subsidiær« argumentation anført, at Kommissionen ikke havde behov for at vedtage en enkelt »fælleseuropæisk tærskel«, men kunne have vedtaget »en hel række specifikke tærskler« baseret på geografiske variationer eller et »strengere referencescenario« og således have krævet en mere end minimal forbedring i forhold til dette referencescenarie, for at aktiviteten kunne anses for at bidrage væsentligt til modvirkning af klimaændringer.
- 78 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. Klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra c), kræver nemlig ikke, at der under alle omstændigheder og uden forbehold fastsættes kvantitative kriterier. Kommissionen kan på visse betingelser vedtage kvalitative kriterier. Den nævnte bestemmelse har således til formål at give Kommissionen det nødvendige spillerum til at træffe det rette valg i denne henseende.

- 79 I fjerde række skal sagsøgernes argument, nævnt i præmis 46 ovenfor, hvorefter Kommissionens svar på den problematik, der er forbundet med det faste kriterium, skulle udgøre et åbenbart urigtigt skøn, forkastes. For det første har sagsøgerne ikke i stævningen fremlagt konkrete oplysninger, der gør det muligt for Retten at forstå, hvilke faktiske omstændigheder Kommissionen skulle have vurderet urigtigt i sit svar. For det andet skal der hvad angår samme spørgsmål henvises til de betragtninger, der er anført i præmis 71-78 ovenfor.
- 80 I femte række kan sagsøgernes argument om, at Kommissionen ikke havde »kompetence til at vedtage tekniske screeningskriterier, der ikke respekterede klassificeringsforordningens anvendelsesområde«, og at den begik retlige fejl »ved ikke at forstå rækkevidden af kravene [i klassificeringsforordningen eller] [sin] kompetence«, ikke tiltrædes (jf. præmis 47 ovenfor).
- 81 For det første overskred Kommissionen ikke sin kompetence i henhold til klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, ved at vedtage den delegerede forordning.
- 82 Det blotte argument om, at Kommissionen kunne være kommet til at tilsidesætte de materielle krav, der er fastsat i klassificeringsforordningen, herunder navnlig kravene i dens artikel 19, og derfor kunne have begået retlige fejl eller anlagt åbenbart urigtige skøn ved ikke at forstå »rækkevidden af de materielle krav«, er ikke tilstrækkeligt til at konkludere, at Kommissionen tilsidesatte rækkevidden af den beføjelse, som den er tillagt ved klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, sammenholdt med artikel 290 TEUF. Det er nemlig ikke enhver tilsidesættelse af en relevant materielretlig bestemmelse, såsom de materielle krav, der er fastsat i klassificeringsforordningen, der nødvendigvis udgør en tilsidesættelse af omfanget af den kompetence, der er fastsat ved klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, sammenholdt med artikel 290 TEUF.
- 83 Desuden har sagsøgerne, når der ses bort fra deres generelle og uunderbyggede argument om, at Kommissionen ikke havde »forstået [...] rækkevidden af de materielle krav« i klassificeringsforordningen, ikke angivet de forhold, der ville gøre det muligt – på grundlag af et ræsonnement, der er strengt begrænset til kompetencespørgsmålet, såsom et ræsonnement støttet på en eventuel uforenelighed med artikel 290 TEUF, og dermed uden at henvise til de materielretlige krav – at fastslå, at Kommissionen tilsidesatte klassificeringsforordningen ved at vedtage den delegerede forordning.
- 84 For det andet følger det under alle omstændigheder af ovenstående betragtninger, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen ikke havde »forstået« rækkevidden af kravene i klassificeringsforordningen, da den vedtog den delegerede forordning.
- 85 For det tredje skal det, for så vidt som sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen »[havde anlagt] åbenbart urigtige skøn ved at fastslå, at det ikke var muligt at udforme tilstrækkelig strenge tærskler«, fastslås, at dette argument, som ikke har nogen selvstændig retlig betydning, blot er en gentagelse i sammenfattet form af de argumenter, der allerede er nævnt i præmis 36-46 ovenfor. Da disse argumenter er blevet forkastet, kan den blotte gentagelse heraf heller ikke tiltrædes.
- 86 Henset til det ovenstående skal det første anbringendes første led forkastes.

Det første anbringendes andet led om fejl i Kommissionens svar på sagsøgernes kritikpunkter om, at de tekniske screeningskriterier burde have været kvantitative og ikke var baseret på definitiv videnskabelig dokumentation og forsigtighedsprincippet

- 87 Alle Kommissionens forklaringer i den anfægtede afgørelse hvad angår den kritik, som sagsøgerne havde fremført i deres anmodning om intern prøvelse, om, at de tekniske screeningskriterier for skovforvaltningsaktiviteter, der er fastsat i den delegerede forordning, er i strid med klassificeringsforordningen, fordi de ikke er kvantitative og er uforenelige med forsigtighedsprincippet, udgør efter sagsøgernes opfattelse en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra c) og f).
- 88 Svarene i punkt 2.1 i bilag III til den anfægtede afgørelse er behæftet med retlige fejl. I øvrigt fremgår det af disse svar, at Kommissionen anlagde en »fejlagtig fortolkning af [sin] kompetence« med hensyn til den delegerede forordning. Ifølge sagsøgerne rådede Kommissionen, da den vedtog den delegerede forordning, over umiddelbart tilgængelig videnskabelig dokumentation, der gjorde det muligt at kvantificere de krævede reduktioner af emissionerne fra skovbrugsaktiviteter. Endelig krævede de tekniske screeningskriterier, som er omhandlet i punkt 2.1, litra a), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, kun en minimal reduktion i forhold til referencescenariet for aktiviteten forbundet med den sædvanlige praksis. De er derfor uforenelige med forsigtighedsprincippet. I denne henseende anførte Kommissionen blot, at der i fremtiden ville kunne anvendes en mere beskyttende tilgang (omfattende »strengere referencescenarier«). At den anfægtede afgørelse ligeledes tilsidesætter forsigtighedsprincippet, kan udledes af fremstillingen vedrørende det ottende anbringendes første led (stævningens punkt 140-144).
- 89 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 90 Sagsøgerne har med de argumenter, der er nævnt i præmis 87 og 88 ovenfor, ikke fremlagt oplysninger, der gør det muligt at konkludere, at Kommissionen begik en retlig fejl eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn. Disse argumenter skal derfor forkastes som ugrundede.
- 91 Hvad navnlig angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger retlige fejl eller åbenbart urigtige skøn i forbindelse med Kommissionens svar vedrørende fraværet af kvantitative tekniske screeningskriterier, skal der først henvises til ræsonnementet i præmis 70-78 ovenfor.
- 92 For så vidt som sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen ved vedtagelsen af den delegerede forordning rådede over umiddelbart tilgængelig videnskabelig dokumentation, der gjorde det muligt at kvantificere de »krævede« reduktioner af emissionerne fra skovbrugsaktiviteter, skal det nærmere bestemt fastslås, at sagsøgerne ikke i stævningen har angivet, hvilken videnskabelig dokumentation der kunne være tale om. De har ikke fremlagt hverken undersøgelser eller videnskabelige udtalelser, der forklarer, hvordan og i hvilket omfang det ville være muligt at kvantificere reduktionerne af emissionerne fra skovbrugsaktiviteter. Følgelig kan sagsøgernes argumentation ikke bevirke, at forklaringerne i punkt 2.1 i bilag III (s. 66-69) til den anfægtede afgørelse bliver usandsynlige. Der kan således ikke konstateres at foreligge et åbenbart urigtigt skøn i denne henseende. Denne konklusion må af de samme grunde også drages med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt forklaringerne i punkt 2.1 i bilag III (s. 66-69) til den anfægtede afgørelse er behæftet med en retlig fejl.

- 93 I øvrigt skal argumentet om, at Kommissionen anlagde en »fejlagtig fortolkning af [sin] kompetence«, hvilket ville udgøre en retlig fejl eller et åbenbart urigtigt skøn, forkastes af de samme grunde som dem, der er anført i præmis 81-84 ovenfor.
- 94 Endelig må sagsøgernes argument om, at Kommissionen tilsidesatte forsigtighedsprincippet, forkastes.
- 95 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgerne ganske vist i stævningens punkt 54 har anført, at de omhandlede tekniske screeningskriterier kun krævede en minimal reduktion i forhold til referencescenariet forbundet med den sædvanlige praksis, hvilket gjorde dem uforenelige med forsigtighedsprincippet. I dette punkt i stævningen har sagsøgerne ligeledes anført, at Kommissionen besvarede dette argument ved blot at anføre, at der ville kunne anvendes en mere beskyttende tilgang omfattende »strengere referencescenarier« i fremtiden. Ifølge sagsøgerne kan dette helt åbenbart ikke have nogen indvirkning på, om de tekniske screeningskriterier er i overensstemmelse »med kravene i klassificeringsforordningen«. De har herved henvist til en angivelig uforenelighed af Kommissionens svar med klassificeringsforordningen.
- 96 Det fremgår imidlertid ikke klart, hvilken sammenhæng der efter sagsøgernes opfattelse er med forsigtighedsprincippet. Dette princip, der bl.a. er nævnt i artikel 191, stk. 2, TEUF, indebærer, at institutionerne, når der er videnskabelig usikkerhed med hensyn til, om og i givet fald i hvilket omfang der er risiko for miljøet, kan træffe beskyttelsesforanstaltninger uden at afvente, at det fuldt ud påvises, at der er en risiko, og hvilket omfang denne har, og uden at afvente, at de skadelige virkninger for miljøet har vist sig (jf. i denne retning dom af 17.3.2021, FMC mod Kommissionen, T-719/17, EU:T:2021:143, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).
- 97 Det fremgår således af stævningens punkt 54, at det klagepunkt, der oprindeligt blev fremført som vedrørende en tilsidesættelse af forsigtighedsprincippet, således som beskrevet i præmis 96 ovenfor, er blevet omformuleret af sagsøgerne til et argument om, hvorvidt Kommissionens svar var i overensstemmelse med klassificeringsforordningen. Det bemærkes imidlertid, at dette argument ikke er underbygget og derfor skal forkastes, eftersom det hverken kan godtgøre, at der foreligger en tilsidesættelse af forsigtighedsprincippet, eller at den anfægtede afgørelse er behæftet med en retlig fejl.
- 98 Henset til det ovenstående skal det første anbringendes andet led og dermed det første anbringende i sin helhed forkastes.

Det andet anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende fritagelsen fra at foretage en vurdering af klimamæssige fordele for skovbrugsbedrifter på under 13 hektar i kriterierne vedrørende et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer

- 99 Ifølge sagsøgerne er forklaringerne i punkt 2.2 i bilag III (s. 69-71) til den anfægtede afgørelse fejlagtige og dermed i strid med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra f). De følger i øvrigt af en urigtig fortolkning af klassificeringsforordningen og af Kommissionens kompetence i henhold til denne forordnings artikel 10, stk. 3, litra a).
- 100 Det andet anbringende er i det væsentlige opdelt i tre led.

Det andet anbringendes første led om retlige fejl eller åbenbart urigtige skøn i forbindelse med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra f), hvad angår Kommissionens svar, hvorefter fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar som fastsat i punkt 2.4 i bilag I til den delegerede forordning har til formål at »begrænse den administrative byrde for små skovbrugsbedrifter og ejere af små skovbrug«

- 101 Som svar på den kritik, som sagsøgerne havde givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse, anførte Kommissionen, at fritagelsen havde til formål at »begrænse den administrative byrde for små skovbrugsbedrifter og ejere af små skovbrug og således tilskynde dem til at øge deres bidrag til tilpasning til og modvirkning af klimaændringer« (punkt 2.2 i bilag III (s. 69) til den anfægtede afgørelse).
- 102 Dette svar er efter sagsøgernes opfattelse »unøjagtigt og fornuftsstridigt« og derfor behæftet med en retlig fejl. Kommissionen forklarede nemlig ikke, hvordan fritagelsen ville kunne tilskynde skovbrugsejerne til at øge deres bidrag til modvirkning af klimaændringer.
- 103 Svaret er ligeledes behæftet med et åbenbart urigtigt skøn af følgende grunde:
- For det første er den foranstaltning, hvorved fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar indføres, ikke en »forholdsmæssig eller nødvendig foranstaltning«, eftersom den ikke fastsætter en forholdsmæssig og forenklet procedure for små bedrifter, men blot indfører et »fripas«, dvs. en fuldstændig fritagelse fra forpligtelsen til at påvise nogen som helst klimafordel. Desuden kan en mindskelse af den administrative byrde for små bedrifter ikke tjene som begrundelse, eftersom opfyldelsen af klassificeringsforordningens kriterier for en økonomisk bæredygtig aktivitet ikke er et spørgsmål om overholdelse af lovgivningen.
 - For det andet kan foranstaltningen give anledning til misbrug, eftersom den gør det muligt for skovbrugsbedrifter at »omgå ordningen« ved at registrere de skove, de ejer, som en række særskilte bedrifter lige under tærsklen på 13 hektar.
 - For det tredje er foranstaltningen vedrørende fritagelse af bedrifter under 13 hektar ikke udtryk for en de minimis-tærskel, da der er tale om den gennemsnitlige størrelse af skovbrugsbedrifterne i EU. En fritagelse af alle bedrifter af denne størrelse fra det vigtige krav i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning er langt over enhver fornuftig de minimis-tærskel.
- 104 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.
- 105 Sagsøgerne er af den opfattelse, at Kommissionens vurdering i punkt 2.2 i bilag III (s. 69) til den anfægtede afgørelse, hvorefter den fritagelse for bedrifter på under 13 hektar, der er fastsat i punkt 2.4 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, har til formål at »begrænse den administrative byrde for små skovbrugsbedrifter og ejere af små skovbrug«, er behæftet med en retlig fejl eller et åbenbart urigtigt skøn.
- 106 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.
- 107 I første række skal det indledningsvis fastslås, at sagsøgerne ikke har gennemgået Kommissionens svar i lyset af de betingelser, der er fastsat i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra f). De har derimod gjort gældende, at der er et misforhold mellem fritagelsen

vedrørende arealer på under 13 hektar (jf. præmis 103, første led, ovenfor), muligheden for, at denne foranstaltning kan give anledning til misbrug (jf. præmis 103, andet led, ovenfor), og den angiveligt fornuftsstridige karakter af den tærskel på 13 hektar, der er nævnt i punkt 2.4 under punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning (jf. præmis 103, tredje led, ovenfor).

- 108 Disse argumenter skal forkastes.
- 109 Sagsøgerne knytter nemlig ikke Kommissionens svar i den anfægtede afgørelse på spørgsmålet vedrørende bedrifter på under 13 hektar sammen med hverken spørgsmålet om styrkelse af »kulstofdræn i jorden« [klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f)] eller kravet om »definitiv videnskabelig dokumentation« eller forsigtighedsprincippet [klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra f)]. Det fremgår således ikke klart, hvorfor Kommissionens svar skulle være i strid med de materielle betingelser, der er fastsat i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra f).
- 110 Desuden har sagsøgerne for det første henvist til en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, idet de har gjort gældende, at fritagelsen vedrørende arealer på under 13 hektar ikke er »forholdsmæssig« (jf. præmis 103, første led, ovenfor). Dette princip, der hører til EU-retten almindelige retsgrundsætninger, kræver, at EU-institutionernes retsakter skal være egnede til at nå de legitime mål, der forfølges med den omhandlede lovgivning, og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål, hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst indgribende foranstaltning vælges, og de forvoldte ulemper må ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (dom af 4.5.2016, Philip Morris Brands m.fl., C-547/14, EU:C:2016:325, præmis 165, og af 20.1.2021, ABLV Bank mod SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, præmis 142).
- 111 Sagsøgerne henviser til en tilgang med fastsættelse af en »forholdsmæssig og forenklet procedure for små bedrifter« for skovbrugsbedrifter på under 13 hektar snarere end en fuldstændig fritagelse fra forpligtelsen til at foretage en vurdering af de klimamæssige fordele (jf. præmis 103, første led, ovenfor), men dette udgør ikke en mindre indgribende foranstaltning (jf. præmis 110 ovenfor). En administrativ procedure som den, sagsøgerne forestiller sig (jf. præmis 103 ovenfor), synes under alle omstændigheder at være mere byrdefuld for de pågældende bedrifter end den fuldstændige fritagelse fra forpligtelsen til at foretage en vurdering af de klimamæssige fordele, som fastsat af Kommissionen i den delegerede forordning. Kommissionens svar i den anfægtede afgørelse på spørgsmålet vedrørende skovbrugsbedrifter på under 13 hektar (jf. præmis 101 ovenfor) synes således ikke at være i strid med proportionalitetsprincippet.
- 112 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar kan medføre misbrug, eftersom en sådan foranstaltning gør det muligt for skovbrugsbedrifter at opdele store bedrifter i forskellige bedrifter på under 13 hektar (jf. præmis 103, andet led, ovenfor).
- 113 Hvis dette argument, som i øvrigt er spekulativt og uunderbygget, kan vedrøre Kommissionens vurderinger i den anfægtede afgørelse (jf. præmis 101 ovenfor), skal det under alle omstændigheder fastslås, at en opdeling, der er kunstig og dermed udtryk for misbrug, hører under medlemsstaternes ansvar som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 21, stk. 1, sidste punktum. Den mulighed for et sådant misbrug, som sagsøgerne har nævnt, vedrører den måde, hvorpå medlemsstaterne opfylder de forpligtelser, der er fastsat i nævnte artikel 21, men kan ikke rejse tvivl om Kommissionens vurderinger i den anfægtede afgørelse, der vedrører abstrakte tekniske screeningskriterier.

- 114 Hvad for det tredje angår sagsøgernes argument om, at fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar ikke er en de minimis-tærskel – eftersom 13 hektar svarer til gennemsnitsstørrelsen i EU – og i hvert fald ikke er en fornuftig de minimis-tærskel (jf. præmis 103, tredje led, ovenfor), bemærkes, at den omstændighed, at et areal på 13 hektar svarer til gennemsnittet i EU, ikke udelukker, at der kan være tale om en de minimis-tærskel. Sagsøgerne har ikke bestridt, at der er tale om en gennemsnitsværdi, der er anerkendt i EU, og at denne værdi hverken er opfundet af Kommissionen eller udledt af en vilkårlig kilde. Der er derfor intet fornuftsstridigt ved tærsklen på 13 hektar.
- 115 Den omstændighed, at skovbrugsbedrifter på under 13 hektar er fritaget fra forpligtelsen til at foretage en vurdering af de klimamæssige fordele, betyder desuden ikke, at disse bedrifter vil operere »i et kunstigt juridisk tomrum«, som vil gøre det muligt for dem at få deres økonomiske aktiviteter anerkendt som miljømæssigt bæredygtige, uden at der gælder et teknisk screeningskriterium for dem.
- 116 Tværtimod skal en økonomisk aktivitet, der udøves på et skovbrugsareal på under 13 hektar – for at den kan anses for at være en miljømæssigt bæredygtig investering – i overensstemmelse med punkt 1.1 og 1.2 i tabellen over de tekniske screeningskriterier for »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning desuden finde sted på et areal, der er underlagt en skovforvaltningsplan – et krav, der i øvrigt ikke er pålagt alle skovbrugsbedrifter, idet bedrifter på over 13 hektar ikke er omfattet heraf. I stævningen har sagsøgerne foreholdt Kommissionen, at den nøjedes med at tage hensyn til den eksisterende juridiske situation (»den sædvanlige praksis«) i stedet for at udarbejde »ambitiøse« tekniske screeningskriterier. I overensstemmelse med punkt 1.3 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning skal skovforvaltningssystemernes bæredygtighed som angivet i planen sikres ved, at der vælges den mest ambitiøse tilgang blandt de omhandlede, herunder derved, at systemet viser overensstemmelse med de bæredygtighedskriterier for skovbiomasse, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, og i forordningen om den operationelle vejledning. Sagsøgerne har i deres argumentation ikke taget hensyn til disse forhold, der imidlertid er baggrunden for fritagelsen for skovbrugsbedrifter på under 13 hektar, og som i det mindste delvis forklarer berettigelsen af denne fritagelse.
- 117 Det andet anbringendes første led skal derfor forkastes.

Det andet anbringendes andet led om retlige fejl eller åbenbart urigtige skøn i forbindelse med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra f), hvad angår Kommissionens svar, hvorefter, i det væsentlige, fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar som fastsat i punkt 2.4 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i bilag I til den delegerede forordning er begrundet i lyset af alle de krav, der skal overholdes af små skovbrugsbedrifter

- 118 Sagsøgerne har anført, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse fandt, at det »i betragtning af alle de krav, som små skovbrugsbedrifter skal overholde – fra skovforvaltningsplanen til påvisningen af overensstemmelsen med en bæredygtig skovforvaltning over garantien for, at der ikke sker forringelse af arealer med stort kulstoflager, og kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« – var rimeligt at antage, at kriterierne om et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer var opfyldt, uden at det var nødvendigt at foretage en vurdering af de klimamæssige fordele«.

- 119 Imidlertid gør ingen af de faktorer, som Kommissionen anførte, nemlig skovforvaltningsplanen, påvisningen af overensstemmelsen med en bæredygtig skovforvaltning, garantien for, at der ikke sker forringelse af arealer med stort kulstoflager, og kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«, det muligt at sikre, at fritagne skovbrugsbedrifter yder et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer, således at der tages hensyn til klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1 og 3. Kommissionens svar svarer ganske vist til at sige, at en fritagelse fra forpligtelsen til at godtgøre, at der foreligger et væsentligt bidrag, ikke desto mindre på en eller anden måde skulle »sikre« et væsentligt bidrag. Dette svar, som i det væsentlige sidestiller forpligtelsen til at opretholde skovenes produktionskapacitet med et »væsentligt bidrag« til modvirkning af klimaændringer – omhandlet i det første anbringendes første led – er imidlertid af følgende grunde også behæftet med retlige fejl og åbenbart urigtige skøn:
- For det første vedrører forpligtelsen til at fremlægge en skovforvaltningsplan en akt af rent forvaltningsmæssig karakter. Ingen af de oplysninger, som en sådan plan skal indeholde (punkt 1.2 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning), henviser til en »faktisk reduktion af nettoemissionerne« i overensstemmelse med de reduktioner, der er nødvendige for at overholde Parisaftalens temperaturmål. Der vil derfor ikke være nogen præcis forpligtelse for operatører af bedrifter lige under tærsklen på 13 hektar til at styrke kulstofdræn i skovene til et niveau, der er i overensstemmelse med de reduktioner, der er nødvendige for at opfylde Parisaftalens temperaturmål.
 - For det andet er den »overensstemmelse med bæredygtig skovforvaltning«, som Kommissionen nævner i sit svar, en henvisning til de bæredygtighedskriterier vedrørende skovbioenergi, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6. Dette krav er imidlertid på ingen måde i overensstemmelse med Parisaftalens temperaturmål.
 - For det tredje kan overensstemmelse med de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« ikke bevise overholdelse af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1. Blot at antage, at den pågældende økonomiske aktivitet yder et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer, er ikke tilstrækkeligt. Kommissionen havde i henhold til klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a), pligt til at vedtage tekniske screeningskriterier, der er specifikke for målet knyttet til modvirkning af klimaændringer, og som definitivt afgør, om en aktivitet opfylder dette mål.
- 120 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.
- 121 Hvad angår Kommissionens svar i punkt 2.2 i bilag III til den anfægtede afgørelse, hvorefter den fritagelse for bedrifter på under 13 hektar, der er fastsat i punkt 2.4 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i bilag I til den delegerede forordninger, er begrundet i lyset af alle de krav, der skal overholdes af små skovbrugsbedrifter, har sagsøgerne ikke godtgjort hverken en retlig fejl eller et åbenbart urigtigt skøn. De argumenter, der er nævnt i præmis 119 ovenfor, kan ikke bevise, at Kommissionen skulle have tilsidesat klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), eller artikel 19, stk. 1, litra f). De kan ikke bevirke, at Kommissionens vurderinger i den anfægtede afgørelse bliver usandsynlige, hvorfor det ikke kan lægges til grund, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

- 122 For det første har sagsøgerne nemlig ganske vist med rette gjort gældende, at forpligtelsen til at fremlægge en skovforvaltningsplan som omhandlet i punkt 1.2 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning vedrører vedtagelse af en forvaltningsakt. De kan imidlertid ikke med rette hævde, at når der ikke er angivet »nettoemissioner«, der skal undgås, er der »ingen af de oplysninger, som en sådan plan skal indeholde«, der opfylder »forpligtelsen til at styrke kulstofdræn i skovene til et niveau, der er i overensstemmelse med de reduktioner, der er nødvendige for at opfylde Parisaftalens temperaturmål« (jf. præmis 119, første led, ovenfor).
- 123 Sagsøgerne synes at være af den opfattelse, at Kommissionen kun kan opfylde den »forpligtelse til at styrke kulstofdræn i skovene«, som bl.a. er nævnt i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), ved at fastlægge tekniske screeningskriterier, der fastsætter en »reduktion af nettoemissioner«. Med henblik herpå burde Kommissionen ifølge sagsøgerne have fastsat parametre, der behandler reduktionen af CO₂-emissioner i præcise tal.
- 124 Som det allerede er blevet anført i forbindelse med det første anbringende (jf. præmis 71 ovenfor), skal de tekniske screeningskriterier ifølge klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra c), »så vidt muligt være kvantitative og indeholde tærskler« og ellers være kvalitative. Angivelse af et kriterium i form af en præcis værdi i tal udgør således kun en af de mulige metoder til udarbejdelse af et teknisk screeningskriterium såsom de omhandlede.
- 125 Ud over at insistere på nødvendigheden af, at Kommissionen fastsætter et kriterium, der tager en »reduktion af nettoemissioner« i betragtning, har sagsøgerne ikke redegjort for, hvordan det kvalitative kriterium, som Kommissionen har lagt til grund, fortsat ikke lever op til de krav i klassificeringsforordningen, der er knyttet til »forpligtelsen til at styrke kulstofdræn i skovene«.
- 126 Sagsøgerne har anført, at »ingen af de oplysninger, som en [skovforvaltningsplan] skal indeholde«, opfylder denne »forpligtelse[...] til at styrke kulstofdræn i skovene til et niveau, der er i overensstemmelse med de reduktioner, der er nødvendige for at opfylde Parisaftalens temperaturmål«, men de tager ikke hensyn til, hverken hvordan en skovforvaltningsplan som omhandlet i de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i punkt 1.2 og 1.3 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, skal udarbejdes, eller hvilket indhold den skal have.
- 127 Som det allerede er blevet anført i præmis 115 ovenfor, opererer skovbrugsbedrifter på under 13 hektar ikke i et juridisk tomrum, der fritager dem fra forpligtelsen til at godtgøre, at deres aktivitet gør det muligt at styrke kulstofdræn i skovene. Tværtimod skal skovforvaltningssystemernes bæredygtighed, herunder vedrørende bedrifter på under 13 hektar, i overensstemmelse med punkt 1.3, litra c), i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning sikres ved, at der vælges den mest ambitiøse tilgang blandt de omhandlede, herunder derved, at systemet viser overensstemmelse med de bæredygtighedskriterier for skovbiomasse, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, og i forordningen om den operationelle vejledning. Som anført i præmis 66 og 67 ovenfor fastsætter forordningen om den operationelle vejledning, at der skal fremlægges oplysninger, der bekræfter, at der findes foranstaltninger, der har til formål sikre, at kulstoflagre og -dræn i skovene opretholdes eller styrkes på lang sigt.

- 128 For det andet er det ganske vist korrekt, at den »overensstemmelse med bæredygtig skovforvaltning«, som Kommissionen nævner i sit svar (jf. præmis 104 ovenfor), er en henvisning til de bæredygtighedskriterier vedrørende skovbioenergi, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6.
- 129 Sagsøgerne har imidlertid ikke været i stand til at godtgøre, at det var en fejl fra Kommissionens side at henvise til disse bæredygtighedskriterier vedrørende skovbioenergi i den anfægtede afgørelse.
- 130 Klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra d), kræver således, at Kommissionen ved fastsættelsen af tekniske screeningskriterier tager hensyn til »eventuel relevant gældende EU-lovgivning«. Denne forpligtelse er ligeledes nævnt i 43. og 44. betragtning til denne forordning. Når Kommissionen analyserer de forhold, som vedtagelsen af de tekniske screeningskriterier skal være baseret på, skal den således tage hensyn til eventuel relevant gældende EU-lovgivning, som udtrykkeligt foreskrevet i nævnte artikel 19, stk. 1, litra d), og i overensstemmelse med dens opgave med hensyn til at føre tilsyn med gennemførelsen af EU-retten som fastsat i artikel 17, stk. 1, TEU. I modsætning til hvad sagsøgerne synes at gøre gældende, kan det derfor ikke foreholdes Kommissionen, at den tog hensyn til den gældende lovgivning ved fastsættelsen af de tekniske screeningskriterier og navnlig de bæredygtighedskriterier, der er fastsat i VE II-direktivet.
- 131 Desuden skal det, selv hvis det antages, at Kommissionen kan fravige de bæredygtighedskriterier vedrørende skovbioenergi, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, fastslås, at sagsøgerne ikke har ført bevis for, at disse bæredygtighedskriterier vedrørende skovbioenergi ikke er »i overensstemmelse med« »Parisaftalens temperaturmål«.
- 132 Sagsøgerne har ganske vist i stævningens punkt 7 henvist til talrige videnskabelige rapporter, hvorefter de kriterier, der har til formål at begrænse de skadelige virkninger af skovbioenergi på miljøet, som er nævnt i VE II-direktivet, er »utilstrækkelige til at beskytte skovene og klimaet«. Ifølge sagsøgerne var det samme konklusionen af den konsekvensanalyse, som Kommissionen foretog i forbindelse med revisionen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (EUT 2009, L 140, s. 16), der førte til vedtagelsen af VE II-direktivet. Disse argumenter er imidlertid ikke underbyggede. Sagsøgerne har fremlagt den nævnte konsekvensanalyse som bilag A.8 til stævningen, men det fremgår ikke klart, hvilken del af dette bilag der indeholder oplysninger, der kan vise, at deres argumenter er velbegrundede. Selv om et simpelt argument om, at bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivet er »utilstrækkelige til at beskytte skovene og klimaet«, efter omstændighederne kan tages i betragtning, kan det ikke i sig selv klart godtgøre, at disse kriterier ikke er »i overensstemmelse med« »Parisaftalens temperaturmål«.
- 133 For det tredje kan sagsøgerne ikke hævde, at overensstemmelse med de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« ikke kan bevise overholdelse af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, eller at det at antage, at den pågældende økonomiske aktivitet yder et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer, er utilstrækkeligt (jf. præmis 119 ovenfor).
- 134 Sagsøgerne har i denne henseende kritiseret Kommissionen for noget, der på ingen måde fremgår af den anfægtede afgørelse, hvorfor deres argumentation savner grundlag i de faktiske forhold. I punkt 2.2 (s. 69) i bilag III til den anfægtede afgørelse henviser Kommissionen nemlig på ingen

måde til tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«, hverken for at påvise overensstemmelse af de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i punkt 1.3 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i bilag I til den delegerede forordning, eller af andre grunde.

135 Følgelig skal det andet anbringendes andet led forkastes.

Det andet anbringendes tredje led om en retlig fejl vedrørende en urigtig fortolkning anlagt af Kommissionen af den kompetence, som den er tillagt ved klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a)

136 Sagsøgerne har gjort en retlig fejl gældende vedrørende Kommissionens vurdering, der er nævnt i præmis 104 ovenfor. Denne fejl følger af den omstændighed, at ingen af de faktorer, der indgår i alle de krav, der skal overholdes af små skovbrugsbedrifter, kan sikre, at de fritagne skovbrugsbedrifter yder et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer. Det fremgår af Kommissionens vurdering vedrørende alle de krav, der skal overholdes af små skovbrugsbedrifter, at Kommissionen fejlfortolkede den kompetence, som den er tillagt ved klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a). Denne forordning fastsætter ikke de minimis-fritagelser, og kravene i dens artikel 10, stk. 1, og artikel 10, stk. 3, litra a), kan på ingen måde kvalificeres som sådanne. Vedtagelsen af fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar falder derfor uden for Kommissionens kompetence. Sagsøgerne rejste dette spørgsmål i anmodningen om intern prøvelse, men Kommissionen undersøgte det ikke i den anfægtede afgørelse. Ifølge sagsøgerne må det således »antages, at Kommissionen har begået en retlig fejl vedrørende sin egen kompetence til at vedtage de minimis-fritagelser«.

137 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

138 Hvad angår Kommissionens svar i punkt 2.2 (s. 69) i bilag III til den anfægtede afgørelse har sagsøgerne gjort en retlig fejl gældende vedrørende en urigtig fortolkning anlagt af Kommissionen af omfanget af den kompetence, som den er tillagt ved klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a). Vedtagelsen af fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar falder nemlig uden for Kommissionens kompetence, eftersom klassificeringsforordningen ikke indeholder bestemmelser om de minimis-fritagelser. Dette spørgsmål blev ikke undersøgt i den anfægtede afgørelse.

139 I forbindelse med, at sagsøgerne gør den hævdede retlige fejl, der er nævnt i præmis 138 ovenfor, gældende, følger de den samme logik som den, de fulgte i forbindelse med det første anbringende, hvorefter Kommissionen overskred grænserne for sin kompetence, eftersom den ikke havde »forstået [...] rækkevidden af de materielle krav«, der er fastsat i klassificeringsforordningen (jf. præmis 47 ovenfor).

140 Som det allerede er blevet anført i præmis 82 ovenfor, er det ikke enhver tilsidesættelse af en relevant materielretlig bestemmelse, såsom de materielle krav i klassificeringsforordningen, der nødvendigvis udgør en tilsidesættelse af omfanget af den kompetence, der er fastsat ved klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, sammenholdt med artikel 290 TEUF. Sagsøgerne har gjort en angivelig tilsidesættelse af materielle bestemmelser gældende, men har derudover på ingen måde præciseret, hvori Kommissionens overskridelse i det foreliggende tilfælde af sin kompetence til at vedtage den delegerede forordning, som er omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a), skulle bestå.

- 141 Henset til det ovenstående skal det andet anbringendes tredje led og dermed det andet anbringende i sin helhed forkastes.

Det tredje anbringende om fejl i forbindelse med Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, hvornår en aktivitet ikke er til væsentlig skade for tilpasningen til klimaændringer

- 142 Ifølge sagsøgerne er de betragtninger, som Kommissionen fremsatte i punkt 2.3 (s. 71-73) i bilag III til den anfægtede afgørelse som svar på de kritikpunkter, som var blevet rejst i anmodningen om intern prøvelse hvad angår tillæg A i bilag I til den delegerede forordning – som ifølge sagsøgerne er ulovlig – behæftet med retlige fejl. Kommissionens betragtninger i dette punkt hviler på en urigtig anvendelse af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b), og artikel 19, stk. 1, litra b), og af den kompetence, som Kommissionen er tillagt ved klassificeringsforordningen, og subsidiært på et åbenbart urigtigt skøn.

- 143 I punkt 2.3 (s. 71-73) i bilag III til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen følgende:

»[K]riterierne skulle ikke eliminere den væsentlige negative indvirkning af aktiviteten på mennesker, naturen eller aktiver, eftersom

- et sådant krav ville gøre de [tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«] vedrørende tilpasning mere bebyrdende end de [tekniske screeningskriterier] vedrørende det væsentlige bidrag [omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, litra a)]
- målet ville blive nået indirekte ved anvendelse af de [tekniske screeningskriterier] vedrørende det væsentlige bidrag til modvirkning af klimaændringer eller vedtagelse af en skovforvaltningsplan«.

- 144 Disse svar er ifølge sagsøgerne fejlagtige.

- 145 I første række er Kommissionens henvisning til klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1 (jf. præmis 143, første led, ovenfor), ifølge sagsøgerne ikke overbevisende. Denne bestemmelse kan ikke ændre den klare betydning af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b). Klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, der angiver betingelserne for, at det kan konkluderes, at en økonomisk aktivitet yder et væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer, kræver nemlig, at der føres bevis for en væsentlig reduktion hvad angår to kategorier af indvirkninger, nemlig indvirkningen på selve aktiviteten [herefter »del a«] [klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, litra a)] og indvirkningen på mennesker, naturen eller aktiver [herefter »del b«] [klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, litra b)]. I henhold til denne bestemmelse kan der opnås et positivt bidrag til tilpasning til klimaændringer ved at adressere den ene eller den anden af disse dele. Der er her tale om to kategorier af indvirkninger med samme vægt, som i øvrigt er unikke i den forstand, at det er tilstrækkeligt at opfylde den ene af disse, for at der er tale om et væsentligt bidrag til tilpasningen til klimaændringer. Da kravet hvad angår de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« som fastsat i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b), der gengiver del a) og b) i forordningens artikel 11, stk. 1, er formuleret negativt, er det begrundet at antage, at denne artikel kræver, at begge typer skader, der er omhandlet i artikel 11, undgås, dvs. både skader, der hører under del a), og skader, der hører under del b). Kommissionen havde derfor pligt til at fastsætte tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« for begge

kategorier af skader. Dette skete ikke i den foreliggende sag. De tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende tilpasning til klimaændringer tager ikke sigte på det ene af aspekterne vedrørende skade på tilpasningen som angivet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b), nemlig en øget indvirkning af det nuværende klima som følge af fortsættelsen af selve aktiviteten. Kommissionens argument (jf. præmis 143, første led, ovenfor) om, at sagsøgernes fortolkning af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b), gør denne bestemmelse »mere bebyrdende« end artikel 11, stk. 1, litra a), er irrelevant. Alt efter hvilken aktivitet og indvirkning der undersøges, kan det vise sig mere byrdefuldt at påvise, at der ikke foreligger skade, end at påvise et positivt bidrag (f.eks. for aktiviteter, der i sagens natur er skadelige). Under alle omstændigheder kan argumentet om, at sagsøgernes fortolkning af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b), gør denne bestemmelse »mere bebyrdende« end forordningens artikel 11, stk. 1, litra a), ikke antages nødvendigvis at være velbegrunderet.

146 Hvad i anden række angår den anden del af Kommissionens svar (jf. præmis 143, andet led, ovenfor) kræver klassificeringsforordningen udtrykkeligt, at der i den delegerede forordning for hvert relevant miljømål fastsættes kriterier til bestemmelse af, om en aktivitet forårsager væsentlig skade. Kommissionen fandt imidlertid, at »dette krav kunne opfyldes ved de tekniske screeningskriterier vedrørende det væsentlige bidrag med hensyn til et andet miljømål, og under alle omstændigheder fordi de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende tilpasning henviser til kriterierne vedrørende det »væsentlige bidrag« til modvirkning«. Endvidere forklarede Kommissionen ikke, hvordan kriterierne vedrørende modvirkning af klimaændringer eller skovforvaltningsplanen gør det muligt at udelukke aktiviteter, der skader mennesker, naturen eller aktiver, eller hvilke bestemmelser der formodes at have denne virkning. Endelig undersøgte Kommissionen ikke sagsøgernes kritik af, at tillæg A til bilag I til den delegerede forordning giver de økonomiske aktører mulighed for selv at afgøre, om en klimarisiko er en af de »vigtigste« risici.

147 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

148 De argumenter, der er påberåbt i forbindelse med det tredje anbringende, og som er nævnt i præmis 144-146 ovenfor, kan ikke godtgøre, at de betragtninger, der er anført i afsnit 2.3 i bilag III til den anfægtede afgørelse, er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn. Det skal præciseres, at for at godtgøre, at en institution har begået en åbenbar fejl ved vurderingen af komplicerede omstændigheder, der begrunder en annullation af en retsakt, skal sagsøgerens beviser være tilstrækkelig stærke til at bevirke, at de vurderinger, der ligger til grund for retsakten, bliver usandsynlige (jf. dom af 11.12.2024, Carmeuse Holding mod Kommissionen, T-554/22, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:895, præmis 103 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgerne har imidlertid ikke med deres argumentation præcist angivet, hvilke faktiske omstændigheder, der er lagt til grund i den anfægtede afgørelse, som Kommissionen har foretaget en åbenbart urigtig vurdering af. Disse uunderbyggede argumenter om et åbenbart urigtigt skøn må derfor nødvendigvis forkastes.

149 Desuden gør de klagepunkter, der er nævnt i præmis 144-146 ovenfor, det heller ikke muligt at fastslå, at betragtningerne i punkt 2.3 i bilag III til den anfægtede afgørelse er i strid med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b), og artikel 19, stk. 1, litra b).

150 I denne henseende fremgår det af punkt 2.3 i bilag III til den anfægtede afgørelse, at klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, og artikel 17, stk. 1, litra b), skal fortolkes systematisk, dvs. at den pågældende økonomiske aktivitet for det første skal opfylde de fastsatte

kriterier for at godtgøre, at den yder et væsentligt bidrag til tilpasningen til klimaændringer, og for det andet skal sikre, at den ikke fører til en øget negativ indvirkning af det nuværende klima og det forventede fremtidige klima på selve aktiviteten eller på mennesker, naturen eller aktiver.

- 151 Det er med urette, at sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er retsstridig, for så vidt som den delegerede forordning ikke fastsætter noget kriterium, der kræver, at en økonomisk aktivitet ikke bidrager til at øge den negative indvirkning af klimaet. Ved den delegerede forordning, som den anfægtede afgørelse henviser til, blev der fastsat tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b). Der er tale om de »process-based«-kriterier, der er angivet i tillæg A til bilag I til den delegerede forordning, og som er nævnt på s. 72 i den anfægtede afgørelse.
- 152 Endelig er det med urette, at sagsøgerne har gjort gældende, at de tekniske screeningskriterier ikke fastsætter noget krav med hensyn til forebyggelse af den negative indvirkning på mennesker, naturen eller aktiver, således som det kræves i henhold til klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b). Som anført på s. 73 i den anfægtede afgørelse følger det nemlig af tillæg A til bilag I til den delegerede forordning, at kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« kræver, at »de gennemførte tilpasningsløsninger ikke har en negativ indvirkning på tilpasningsindsatsen eller andre menneskers, naturens, kulturarvens, aktivers og andre økonomiske aktiviteters grad af modstandsdygtighed over for fysiske klimarisici«.
- 153 Under hensyn til det ovenstående skal det tredje anbringende forkastes.

Det fjerde anbringende om åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende kriterierne til bestemmelse af, hvornår en aktivitet ikke er til væsentlig skade for omstillingen til en cirkulær økonomi

- 154 Ifølge sagsøgerne tilsidesætter Kommissionens svar i den anfægtede afgørelses punkt 2.4 (s. 74) på den tvivl, der var blevet rejst i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende omstillingen til en cirkulær økonomi, således som de fremgår af punkt 4 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i). I denne henseende er den anfægtede afgørelse behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.
- 155 De tekniske screeningskriterier vedrørende omstilling til en cirkulær økonomi kræver, således som de er formuleret i punkt 4 i tabellen med overskriften »Princippet om ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, hvad angår skovbrugsaktiviteter følgende:
- »Den skovbrugsmæssige ændring, som aktiviteten på det areal, der er omfattet heraf, medfører, vil sandsynligvis ikke føre til en væsentlig reduktion af det bæredygtige udbud af primær skovbiomasse, der egner sig til fremstilling af træprodukter med langsigtet potentiale for cirkularitet. Dette kriterium kan påvises ved hjælp af den analyse af klimamæssige fordele, der er omhandlet i punkt 2) [i denne tabel].«
- 156 Kommissionen svarede i punkt 2.4 (s. 74) i bilag III til den anfægtede afgørelse, at udbud af primær biomasse var nødvendigt for at erstatte andre materialer med højt kulstofindhold.

- 157 Ifølge sagsøgerne er dette svar utilstrækkeligt eller sågar fornuftsstridigt. Opretholdelse af udbuddet på et konstant niveau kan kun føre til, at prisen på råstofferne holdes på et lavt niveau sammenlignet med mere bæredygtige muligheder såsom reduktion af forbrug eller genbrug af materialer. Opretholdelse af udbuddet og dermed af anvendelsen af »primære råstoffer« har en tendens til at fastholde en ineffektiv anvendelse af disse råstoffer. Opretholdelse af udbuddet vil således udelukke aktiviteter, der fremmer bevarelse ved at reducere fældning, fordi disse aktiviteter vil mindske udbuddet af primær skovbiomasse, hvilket udgør et af de aspekter af den væsentlige skade for omstillingen til en cirkulær økonomi, der er angivet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i).
- 158 I øvrigt anførte Kommissionen på s. 75 i bilag III til den anfægtede afgørelse, at vurderingen af de klimamæssige fordele indebar, at træprodukternes kulstoflagringskapacitet ikke måtte forringes.
- 159 Denne opfattelse er imidlertid ikke korrekt. Vurderingen af de klimamæssige fordele vedrører nemlig niveauet af kulstoflagre og -dræn i skovene. Den tager derimod ikke træbaserede produkter i betragtning. Vurderingen af klimamæssige fordele kan derfor ikke bruges til at påvise, at en skovbrugsaktivitet opretholder udbuddet af primær biomasse af en type, der egner sig til anvendelse i den cirkulære økonomi.
- 160 Sagsøgerne har, for så vidt som Kommissionen i forbindelse med den foreliggende tvist har forsøgt at begrunde sin fremgangsmåde med henvisning til princippet om kaskadeanvendelse af træ, anført, at dette princip ikke er nævnt i den delegerede forordning, således at Kommissionen ikke har ret til at påberåbe sig det og ikke kan forvente, at det anvendes. Dette princip indgår ikke i kravene i den omhandlede lovgivning eller i nogen anden lovgivning.
- 161 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 162 Med de argumenter, der er nævnt i præmis 157 og 160 ovenfor, har sagsøgerne under dække af en retlig fejl reelt gjort gældende, at den anfægtede afgørelses punkt 2.4 (s. 73 og 74) er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår udbuddet og anvendelsen af skovbiomasse. Disse argumenter hviler imidlertid på et utilstrækkeligt grundlag og bevirker således ikke, at Kommissionens faktuelle, tekniske og komplekse vurderinger bliver usandsynlige. De skal derfor forkastes som ugrundede, således som det fremgår af følgende betragtninger.
- 163 I første række har sagsøgerne bestridt rigtigheden af Kommissionens svar i den anfægtede afgørelse, hvorefter udbud af primær biomasse var nødvendigt for at erstatte andre materialer med højt kulstofindhold. De tager herved udgangspunkt i den forudsætning, at punkt 4 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning vil medføre, at skovbiomasse fortsat vil blive anvendt, hvilket vil føre til, at priserne på andre råstoffer holdes på et lavt niveau. Ifølge sagsøgerne vil dette hindre udviklingen af mere bæredygtige muligheder, såsom reduktion af forbrug eller genbrug af materialer. Endelig vil denne situation være en ineffektiv anvendelse af skovbiomasse, hvilket er i strid med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i) (jf. præmis 157 ovenfor).
- 164 Disse argumenter skal forkastes.
- 165 Det er ikke åbenbart, at opretholdelse af udbuddet af et vedvarende materiale såsom skovbiomasse, der egner sig til fremstilling af træbaserede produkter med langsigtet potentiale for cirkularitet, skal ses som en foranstaltning, der fører til ineffektivitet i anvendelsen af andre materialer eller naturressourcer end skovbiomasse eller i anvendelsen af materialer med højt

kulstofindhold såsom dem, der er nævnt i Kommissionens svar. Det er heller ikke åbenbart, at tilskyndelsen til at bevare genanvendeligheden af et vedvarende materiale såsom skovbiomasse har den virkning, at der opstår ineffektivitet i udviklingen af løsninger med henblik på reduktion af forbrug eller genbrug af visse råstoffer, som er mindre problematiske end skovbiomasse.

- 166 Der bør sondres mellem fremme af anvendelsen af skovbiomasse, der egner sig til fremstilling af træbaserede produkter med langsigtet potentiale for cirkularitet, og udvikling af strategier til forebyggelse af anvendelse af visse materialer eller naturressourcer. En forventet ineffektivitet på det ene af disse områder medfører ikke nødvendigvis, at der opstår ineffektivitet på det andet. Den forbindelse, som sagsøgerne knytter mellem fremme af anvendelsen af skovbiomasse og en eventuel ineffektivitet med hensyn til reduktion af forbrug eller genbrug af visse råstoffer, findes slet ikke.
- 167 Under alle omstændigheder fremgår det ikke klart, på hvilke økonomiske eller videnskabelige elementer sagsøgerne støtter antagelsen om, at opretholdelsen af udbuddet af skovbiomasse – dvs. anvendelsen heraf som vedvarende materiale – kan bevirke, at prisen på visse råstoffer holdes på et lavt niveau i forhold til de omkostninger, som løsninger med henblik på reduktion af forbrug eller genbrug af andre råstoffer medfører.
- 168 Med det formål at rejse tvivl om rigtigheden af den tilgang, der tager sigte på at opretholde anvendelsen af primær biomasse med henblik på at erstatte andre materialer med højt kulstofindhold, således som Kommissionen gjorde gældende i den anfægtede afgørelse, har sagsøgerne ganske vist anført, at visse af Kommissionens undersøgelser havde påvist den negative indvirkning, som det af Kommissionen påtænkte alternativ havde på klimaet. Sagsøgerne har navnlig henvist til et uddrag af meddelelse COM (2021) 572 final af 16. juli 2021 fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget med titlen »Ny EU-skovstrategi for 2030«, som de har vedlagt stævningen som bilag A.44, og hvori det er anført, at »[s]om det fremgår af nylige undersøgelser, vil de potentielle yderligere fordele ved høstede træprodukter og materialesubstitution sandsynligvis ikke kompensere for den reduktion af skovens funktion som nettokulstofdræn, der er forbundet med den øgede hugst, før 2050«.
- 169 Det fremgår imidlertid ikke klart af dette uddrag, at opretholdelse af udbuddet af skovbiomasse nødvendigvis vil bevirke, at prisen på visse råstoffer holdes på et lavt niveau i forhold til de omkostninger, som løsninger med henblik på reduktion af forbrug eller genbrug af visse råstoffer medfører. Det fremgår heller ikke heraf, at anvendelse af primær biomasse fremmer erstatning af andre materialer »med højt kulstofindhold«. Det citerede uddrag af det nævnte dokument rejser snarere tvivl om argumentet om, at anvendelse af skovbiomasse i sig selv kan kompensere for reduktionen af kulstofdræn i skovene. Sagsøgernes henvisning til den meddelelse fra Kommissionen, der er nævnt i præmis 168 ovenfor, afkræfter derfor ikke Kommissionens svar om opretholdelse af udbuddet af skovbiomasse som et alternativ, der gør det muligt at undgå anvendelse af materialer med højt kulstofindhold.
- 170 Selv hvis det antages, at opretholdelsen af skovbiomasse, der egner sig til fremstilling af træbaserede produkter med langsigtet potentiale for cirkularitet, som omhandlet i punkt 4 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, faktisk kan skabe ineffektivitet i udviklingen af løsninger med henblik på reduktion af forbrug eller genbrug af visse råstoffer, således som sagsøgerne har anført, må det konstateres, at en sådan omstændighed ikke er tilstrækkelig til at fastslå en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i).

- 171 Det skal nemlig også godtgøres, at der foreligger en »betydelig« ineffektivitet, således som det fremgår af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i). Da sagsøgerne intet har anført herom, kan det ikke lægges til grund, at opretholdelse af udbuddet af primær biomasse som et alternativ, der gør det muligt at undgå anvendelse af materialer med højt kulstofindhold, skal ses som en ineffektivitet, der kan kvalificeres som »betydelig«. Det er med andre ord ikke, som anført af sagsøgerne, blevet godtgjort, at forøgelse af genanvendeligheden af et vedvarende materiale såsom skovbiomasse nødvendigvis medfører en betydelig ineffektivitet i anvendelsen af materialer eller naturressourcer og endnu mindre i anvendelsen af materialer med højt kulstofindhold.
- 172 I anden række har sagsøgerne anfægtet Kommissionens svar om, at vurderingen af klimamæssige fordele »forudsætter, at træprodukternes kulstoflagringskapacitet ikke forringes, ved at det sikres, at det pågældende træ hidrører fra højkvalitetstræ, der lagrer kulstof så længe som muligt, og som erstatter kulstofintensive materialer og vedvarende energi«. Vurderingen af klimamæssige fordele kan derfor ikke bruges til at påvise, at en skovbrugsaktivitet opretholder udbuddet af primær biomasse af en type, der egner sig til anvendelse i den cirkulære økonomi, eftersom denne vurdering ikke vedrører træbaserede produkter, men alene niveauet af kulstoflagre og -dræn i skovene (jf. præmis 159 ovenfor).
- 173 Disse argumenter er helt grundløse.
- 174 Det er ganske vist rigtigt, at en økonomisk aktivitet i henhold til klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i), ikke må føre til betydelig ineffektivitet i anvendelsen af materialer eller i den direkte eller indirekte anvendelse af naturressourcer, i en eller flere faser af produktens livscyklus, herunder hvad angår holdbarhed, reparationsmuligheder, opgraderingsmuligheder, genbrugsmuligheder eller genanvendelsesmuligheder. De træbaserede produkter, som sagsøgernes argumentation vedrører, hører til de produktkategorier, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i). Det er ligeledes rigtigt, at vurderingen af klimafordele har indvirkning på kulstoflagre og -dræn i skovene, således som det fremgår af punkt 2.1 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning, sammenholdt med VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b).
- 175 Det kan imidlertid ikke udledes af disse forhold, at henvisningen i den anfægtede afgørelse til vurderingen af klimafordele er utilstrækkelig og derfor uden betydning for træbaserede produkter, således som sagsøgerne har hævdet.
- 176 Som Kommissionen i det væsentlige anførte i punkt 4 i bilag III til den anfægtede afgørelse, skal den nævnte vurdering af klimafordele sikre, at den pågældende foranstaltning yder et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer ved at sikre eller styrke bevarelsen af kulstoflagre og -dræn på lang sigt. Vurderingen af klimafordele indgår i den strategi, der er almindelig kendt som »princippet om kaskadeanvendelse« af træ. Ifølge denne strategi er det et krav, at råstoffer såsom træ eller andre former for biomasse anvendes i kronologisk sekventielle faser så længe, ofte og effektivt som muligt, og at energien fra produktet først genvindes ved slutningen af dets livscyklus. Den vurdering af klimamæssige fordele, der er nævnt i Kommissionens svar, er således det element, som sammen med andre parametre gør det muligt at igangsætte programmet for kaskadeanvendelse af skovbiomasse, der starter med behandlingen af biomasse i skoven og slutter på stadiet med de træbaserede produkter. Vurderingen af klimafordele har med andre ord – i det mindste indirekte – indvirkning på, hvad der sker med træbaserede produkter.

177 I lyset af det ovenstående skal det fjerde anbringende forkastes.

Det femte anbringende om retlige fejl i forbindelse med Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i forbindelse med modvirkning af klimaændringer

178 Ifølge sagsøgerne opfylder de vurderinger, der er anført i punkt 2.5 (s. 74 og 75) i bilag III til den anfægtede afgørelse som svar på de bekymringer, der blev givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i henseende til modvirkning af klimaændringer, der er angivet i punkt 1.3 i tabellen over disse kriterier i punkt 1.3 med overskriften »Skovforvaltning« i bilag II til den delegerede forordning, ikke kravene i hverken klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), eller artikel 19, stk. 1, litra b).

179 I første række anførte Kommissionen i punkt 2.5 (s. 74 og 75) i bilag III til den anfægtede afgørelse, at de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende den omhandlede modvirkning af klimaændringer er forenelige med klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra b), eftersom de fastsætter en forpligtelse for aktørerne til at have en skovforvaltningsplan. I denne plan anvendes bæredygtighedskriterierne for skove på alle skovforvaltningsaktiviteter som fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, og i forordningen om den operationelle vejledning. For at begrunde disse tekniske screeningskriterier henviste Kommissionen desuden til kravene i VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), vedrørende de styringssystemer, der skal »sikre, at niveauet af kulstoflagre og -dræn i skovene opretholdes eller forbedres på lang sigt«. Endelig beskrev Kommissionen overholdelsen af VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), og eksistensen af en skovforvaltningsplan som »hjørnestenen i [dens] tilgang«.

180 Ifølge sagsøgerne er Kommissionens forklaringer i præmis 179 fejlagtige.

181 For det første er Kommissionens argumenter vedrørende kravene i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6 (punkt 74 i svarskriftet) forkerte. Nævnte artikel 29, stk. 6, sikrer nemlig kun »at skove genplantes på fældede arealer« [VE II-direktivets artikel 26, stk. 6, litra a), nr. ii)], og at »fældningen opretholder eller forbedrer skovens produktionskapacitet på lang sigt« [VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, litra a), nr. v)]. Disse krav siger ikke noget om opretholdelse af lagre og dræn i skovene. Således kan selv en rydningszone beskrives som et område, der kan genoprettes. Det er tænkeligt, at produktionskapaciteten »på lang sigt« i en rydningszone opretholdes, hvis træerne skyder igen på et tidspunkt. Kommissionen har imidlertid ikke givet en overbevisende begrundelse for den manglende præcisering vedrørende tilbagebetalingstiden for kulstof udledt i forbindelse med rydningen. På samme måde er forordningen om den operationelle vejledning, som Kommissionen har baseret sig på i sit svarskrift, ikke relevant i denne sammenhæng, eftersom den ikke ville kunne pålægge strengere krav end den primære lovgivning.

182 For det andet udgør det en retlig fejl, når der i den anfægtede afgørelse henvises til VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), der vedrører behovet for at »sikre, at niveauet af kulstoflagre og -dræn i skovene opretholdes eller forbedres på lang sigt«, eftersom de pågældende tekniske screeningskriterier ikke indeholder et krav om, at aktørerne opfylder de kriterier, der er fastsat i denne bestemmelse, men udelukkende henviser til VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, og til den gennemførelsesretsakt, der er vedtaget på grundlag af dette direktivs artikel 29, stk. 8. Henset til den omstændighed, at LULUCF-kriterierne ifølge Kommissionen er en del af »hjørnestenen i [dens] tilgang«, men at nævnte direktivs artikel 29, stk. 7, overhovedet

ikke er nævnt i de tekniske screeningskriterier, må det konstateres, at disse kriterier udelukkende er baseret på, at der foreligger en skovforvaltningsplan. Dette betyder, at det ene af de to elementer, der udgør den nævnte »hjørnesten«, ikke eksisterer, og det viser i sidste ende, at kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« på modvirkningen af klimaændringer ikke i sig selv er tilstrækkelige til at nå det mål, der er fastsat i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a). Desuden synes Kommissionen at antage, at alle skovbrugsbedrifter vil opfylde kriterierne i VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, selv om de tekniske screeningskriterier ikke kræver det og ikke finder anvendelse på alle aktører. Ved ikke udtrykkeligt at pålægge de økonomiske aktører at overholde de bæredygtighedskriterier, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), og ved at give disse operatører frihed til selv at bestemme, om de vil overholde denne bestemmelse – hvilket faktisk kan forekomme, hvis de ønsker at nyde godt af de fordele, der er beskrevet i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1 – begik Kommissionen en retlig fejl ved fortolkningen af både klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), og dens artikel 19, stk. 1, litra b).

- 183 I anden række besvarede Kommissionen sagsøgernes bekymringer ved at henvise til punkt 1.4 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Princippet om ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag II til den delegerede forordning, og navnlig kravet om, at aktiviteten »[ikke] indebærer [...] forringelse af arealer med stort kulstoflager«. Som det fremgår af fodnoten til nævnte punkt 1.4, definerer VE II-direktivet imidlertid »areal med stort kulstoflager« som svarende til visse specifikke arealkategorier. I denne sammenhæng betegner begrebet »forringelse« imidlertid den generelle nedklassificering af arealer fra én kategori til en anden. Det følger heraf, at det krav, der er omhandlet i nævnte punkt 1.4, ikke finder anvendelse på alle arealer, der er genstand for skovbrugsaktiviteter, og ikke omfatter aktiviteter, der fører til betydelige drivhusgasemissioner, uden dog at medføre en sådan nedklassificering. Ved at støtte sig på nævnte punkt 1.4 tilsidesatte Kommissionen således kravene i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra b).
- 184 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 185 De argumenter, der er nævnt i præmis 179-183 ovenfor, hvorved sagsøgerne har gjort en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), og artikel 19, stk. 1, litra b), gældende, skal forkastes.
- 186 I første række er der nemlig ingen af de argumenter, som sagsøgerne har fremført, hvormed de rejser tvivl den anfægtede afgørelse, for så vidt som Kommissionen heri fastsatte en forpligtelse for aktørerne til at have en skovforvaltningsplan, der er overbevisende (jf. præmis 179-182 ovenfor).
- 187 For det første har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Kommissionen i strid med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b), heri henviser til tekniske screeningskriterier knyttet til eksistensen af en skovforvaltningsplan, herunder ved en henvisning til VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, som ikke er egnede til at sikre »opretholdelse af lagre og dræn i skovene« »på mindst deres nuværende niveauer« (jf. præmis 181 ovenfor).
- 188 Først og fremmest synes sagsøgernes argument om, at klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), kræver, at der sikres opretholdelse af lagre og dræn i skovene på mindst deres nuværende niveauer, at have oprindelse i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), som imidlertid omhandler udarbejdelse af kriterier vedrørende det væsentlige bidrag til

modvirkning af klimaændringer. Betingelserne i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), omfatter imidlertid ikke betingelsen om »opretholdelse af lagre og dræn i skovene« »på mindst deres nuværende niveauer«. Denne bestemmelse kræver ikke udtrykkeligt, at der udarbejdes tekniske screeningskriterier med henblik på opretholdelse af kulstoflagre i skovene »på mindst deres nuværende niveauer«. Den kræver snarere i det væsentlige, at en økonomisk aktivitet ikke gør »væsentlig skade« på modvirkningen af klimaændringer, hvilket bl.a. er tilfældet, »hvis aktiviteten fører til betydelige drivhusgasemissioner«. Samme bestemmelse gentager ikke betingelserne i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f). Baggrunden for klassificeringsforordningens artikel 17 er nemlig en helt anden. Som det fremgår af navnlig 34. betragtning til denne forordning, er »[målet med forordningens bestemmelser om at undgå, at de miljømål, der er fastsat i denne forordning, skades væsentligt, nemlig kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i artikel 17] at undgå, at investeringer kvalificeres som miljømæssigt bæredygtige, i tilfælde hvor de økonomiske aktiviteter, der investeres i, skader miljøet i et omfang, der overstiger deres bidrag til et miljømål«, idet dette miljømål kan være det, der er knyttet til modvirkning af klimaændringer, eller et andet, således som det fremgår af klassificeringsforordningen artikel 3, litra b). Det kan ikke kræves, at en økonomisk aktivitet, der hører under skovbrug, skal gøre det muligt at undgå skade på miljøet, der overstiger dens bidrag til et af miljømålene.

- 189 Hvad angår den hypotese, som sagsøgerne opstiller om en økonomisk aktivitet, der kan skade eller sågar ødelægge kulstofdræn, bemærkes, at dette scenarie allerede er reguleret ved selve klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), i lyset af hvilken de omhandlede tekniske screeningskriterier skal fortolkes og anvendes. Selv om fjernelse af eksisterende kulstofdræn i skove ikke i sig selv kan sidestilles med generering af betydelige drivhusgasemissioner, forholder det sig ikke desto mindre således, at ødelæggelse af kulstofdræn vil reducere skovens evne til at lagre CO₂, som i sig selv er en drivhusgas. Med andre ord forårsager en økonomisk aktivitet, der i væsentlig grad skader de eksisterende kulstofdræn i skovene, indirekte, men nødvendigvis, væsentlig skade på målet om modvirkning af klimaændringer som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a). Når sagsøgerne på den foreliggende sags stadium insisterer på, at Kommissionen ikke har givet et svar, der er egnet til at afhjælpe den manglende udtrykkelige angivelse i de omhandlede tekniske screeningskriterier eller i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, af opretholdelse af kulstofdræn »på mindst deres nuværende niveauer«, gør de forhold gældende, som allerede er reguleret i klassificeringsforordningens artikel 17.
- 190 Det følger heraf, at de pågældende tekniske screeningskriterier ikke skulle indeholde en præcis angivelse vedrørende behovet for at undgå ødelæggelse af kulstofdræn i skovene som værende et krav, der følger af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a).
- 191 Dernæst er der ikke grundlag for det argument, hvormed det søges godtgjort, at henvisningen i den anfægtede afgørelse til VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, er utilstrækkelig, fordi Kommissionen ikke gav en overbevisende begrundelse for den manglende præcisering vedrørende »tilbagebetalingstiden for kulstof udledt« i forbindelse med en rydning, der imidlertid er forenelig med artikel 29, stk. 6.
- 192 Der er nemlig hverken i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), eller i denne forordnings artikel 19, stk. 1, litra b), noget krav om en detaljeringsgrad, der omfatter fastsættelse af »tilbagebetalingstid[er] for kulstof udledt« i forbindelse med en rydning. Rydningsscenariet, som sagsøgerne forstår det, dvs. den variant af katastrofescenariet, der kan skade (opretholdelsen) af kulstofdræn i skovene, er det modsatte af det, der kunne udgøres af, »at skove

genplantes på fældede arealer« som omhandlet i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6. Sidstnævnte scenarie er ligeledes uforeneligt med den forpligtelse til at opretholde eller forbedre skovens produktionskapacitet på lang sigt, som er omhandlet i dette direktivs artikel 29, stk. 6. Følgelig ændrer det rydningsscenarie, som sagsøgerne henviser til, intet ved tilstrækkeligheden af Kommissionens henvisning i den anfægtede afgørelse til anvendelsen af VE II-direktivets artikel 29, stk. 6. Direkte i henhold til denne bestemmelse er rydning, som fortolket af sagsøgerne i forbindelse med det foreliggende anbringende, ikke en økonomisk aktivitet, der kan anses for at være »miljømæssigt bæredygtig«.

- 193 Endelig er argumentet om, at forordningen om den operationelle vejledning ikke er relevant i denne sammenhæng, eftersom denne retsakt ikke kunne pålægge strengere krav end den »primære« lovgivning, uden betydning. Det må nemlig konstateres, at der ikke med rette kan rejses tvivl om denne forordnings relevans i forbindelse med udarbejdelsen af de omhandlede tekniske screeningskriterier, blot fordi den ikke fastsætter strengere krav end dem, der er indeholdt i andre retsakter i den primære eller sekundære EU-ret.
- 194 Hvis Kommissionen for det andet, således som den selv har medgivet (punkt 73 i svarskriftet), fejlagtigt – i den anfægtede afgørelse – henviste til VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), med hensyn til kriteriet for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«, selv om den delegerede forordning henviser til denne bestemmelse i forbindelse med vurderingen af klimamæssige fordele, og ikke i forbindelse med dette kriterium (jf. præmis 188 ovenfor), har denne fejl ikke betydning for den anfægtede afgørelses lovlighed.
- 195 Det fremgår nemlig af den anfægtede afgørelse, at Kommissionens svar på sagsøgernes kritik ikke primært er baseret på VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), men på forpligtelsen til at have en skovforvaltningsplan eller et tilsvarende instrument i overensstemmelse med samme direktivs artikel 29, stk. 6, og forordningen om den operationelle vejledning. Det fremgår af præmis 187-193 ovenfor, at sagsøgernes argumenter til anfægtelse af de tekniske screeningskriterier knyttet til eksistensen af en skovforvaltningsplan, herunder ved en henvisning til VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, er blevet forkastet.
- 196 Denne fejlagtige henvisning til VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, litra b), i den anfægtede afgørelse kan således ikke medføre, at denne annulleres.
- 197 I anden række kan sagsøgernes argument om i det væsentlige, at Kommissionens erklæring i den anfægtede afgørelse om, at aktiviteten »ikke må indebære forringelse af arealer med stort kulstoflager«, således som det er fastsat i punkt 1.4 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag II til den delegerede forordning, var utilstrækkelig (jf. præmis 183 ovenfor), ikke tiltrædes.
- 198 Selv om Kommissionen henviste til punkt 1.4, der er nævnt i præmis 197 ovenfor, havde denne erklæring nemlig ikke selvstændig betydning i forbindelse med svaret på den kritik, der var blevet givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse vedrørende den angiveligt retsstridige karakter af de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i henseende til modvirkning af klimaændringer. Der er tale om en supplerende erklæring til hovedargumentationen i punkt 2.5 (s. 74 og 75) i bilag III til den anfægtede afgørelse, som er knyttet til de økonomiske aktørers forpligtelse til at have en skovforvaltningsplan. Uanset om denne supplerende erklæring er berettiget eller ej, ændrer den intet ved Kommissionens

vurderinger vedrørende forpligtelsen for de aktører, der ønsker at godtgøre, at deres økonomiske aktivitet er miljømæssigt bæredygtig, til at have en skovforvaltningsplan, således at sagsøgernes argumentation er irrelevant.

- 199 Under alle omstændigheder er dette argument ugrundet. Ganske vist har sagsøgerne nemlig ret i, at der i bestemmelsen om ikkeforringelse i punkt 1.4 i kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« alene henvises til de »arealer«, der er nærmere defineret i VE II-direktivets artikel 29, stk. 4. Det er ligeledes korrekt, at sidstnævnte bestemmelse definerer »areal med stort kulstoflager« som værende specifikke arealkategorier. Sammenholdt med VE II-direktivets artikel 29, stk. 4, betegner udtrykket »forringelse« som omhandlet i punkt 1.4 i kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« på samme måde tab af status som »areal med stort kulstoflager«, hvilket svarer til en generel nedklassificering af arealer fra én kategori til en anden.
- 200 Den omstændighed – som sagsøgerne har beklaget – at kravet i punkt 1.4 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Princippet om ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag II til den delegerede forordning dels ikke finder anvendelse på alle arealer, der er genstand for skovbrugsaktiviteter, dels ikke omfatter en aktivitet, der fører til betydelige (drivhusgas)emissioner, uden dog at medføre en sådan nedklassificering, er imidlertid ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en retlig fejl (jf. præmis 183 ovenfor).
- 201 I denne henseende bemærkes, at en økonomisk aktivitet i henhold til klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), anses for væsentligt at skade modvirkning af klimaændringer, »hvis aktiviteten fører til betydelige drivhusgasemissioner«.
- 202 I den argumentation, der er nævnt i præmis 183 ovenfor, har sagsøgerne imidlertid ikke præcist angivet, hvilken type økonomisk aktivitet der kan være problematisk i lyset af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a), dvs. som kan »[føre] til betydelige drivhusgasemissioner, uden dog at medføre en [...] nedklassificering« af arealer, og som ikke er forbudt i henhold til VE II-direktivets artikel 29, stk. 4.
- 203 Angivelse heraf var nødvendig, eftersom de problematiske områder, der er defineret i VE II-direktivets artikel 29, stk. 4, dækker en meget stor del af de følsomme skovområder, dvs. »arealer med stort kulstoflager«. Denne del af skovene er således allerede beskyttet ved denne bestemmelse. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at de områder, der er defineret i VE II-direktivets artikel 29, stk. 4, ikke kun omfatter vådområder, men også sammenhængende skovarealer [VE II-direktivets artikel 29, stk. 4, litra b)] og andre arealer på over en hektar bevokset med træer af en højde på over fem meter [VE II-direktivets artikel 29, stk. 4, litra c)]. Ifølge oplysningerne i sagsakterne er det ikke åbenbart, hvilken økonomisk aktivitet der kan falde uden for definitionen af nedklassificering af »arealer med stort kulstoflager« som omhandlet i punkt 1.3 i bilag II til den delegerede forordning, sammenholdt med VE II-direktivets artikel 29, stk. 4, men dog føre til drivhusgasemissioner i et omfang, der begrundes, at den kvalificeres som en økonomisk aktivitet, der udløser »betydelige« emissioner og forvolder »væsentlig skade« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra a).
- 204 For så vidt som sagsøgerne ikke klart har angivet, hvilken økonomisk aktivitet – i et andet område end dem, hvis nedklassificering er omhandlet i VE II-direktivets artikel 29, stk. 4 – der fører til betydelige drivhusgasemissioner og derfor faktisk er problematisk i lyset af de betingelser, der er fastsat i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra b), bevirker deres argument ikke, at Kommissionens tilgang, bestående i at fokusere alene på nedklassificering af arealer fra én

kategori til en anden, således som det er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 4, bliver usandsynlig. Sagsøgernes argument, nævnt i præmis 183 ovenfor, gør det derfor ikke usandsynligt, at Kommissionens henvisning i den anfægtede afgørelse til punkt 1.4 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Princippet om ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag II til den delegerede forordning kan være velbegrundet.

- 205 Endelig kan de argumenter, der er nævnt i præmis 180-183 ovenfor, heller ikke godtgøre, at der foreligger en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra b), eftersom sagsøgerne navnlig ikke har angivet den forbindelse, der skulle være mellem disse argumenter og de præcise materielle betingelser i denne bestemmelse. De har ikke belyst deres klagepunkters betydning og rækkevidde i forhold til betingelserne i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra b), ved at underbygge deres argumenter med relevante beviser.
- 206 Henset til det ovenstående skal det femte anbringende forkastes.

Det sjette anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn i Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende kriterierne til bestemmelse af, hvornår en aktivitet ikke er til væsentlig skade for beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer

- 207 Ifølge sagsøgerne tilsidesætter Kommissionens svar i punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse på de spørgsmål, der var blevet rejst i punkt 201-227 i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, som fastsat i punkt 6 i tabellen i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning og i punkt 6 i tabellen i punkt 1.3 med overskriften »Skovforvaltning« i bilag II til den delegerede forordning, klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra a)-c). Dette svar er behæftet med en retlig fejl og et åbenbart urigtigt skøn, og det fremgår heraf, at Kommissionen overskred sin kompetence ved at vedtage den delegerede forordning.
- 208 Den anfægtede afgørelse er behæftet med »begrundelsesmangler«. Kommissionen besvarede ikke kritikken i anmodningen om prøvelse vedrørende punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse fyldestgørende. Den nøjedes med i den anfægtede afgørelse at henvise til de bestemmelser vedrørende de tekniske screeningskriterier, som efter dens opfattelse imødegik kritikken vedrørende de fire specifikke problemområder, som sagsøgerne havde identificeret.
- 209 For så vidt som Kommissionen i den anfægtede afgørelse besvarede den rejste kritik, undlod den at tage hensyn til, at de tekniske screeningskriterier blot krævede, at aktørerne fremlagde oplysninger, men ikke noget konkret resultat. Sådanne tekniske screeningskriterier kan ikke anses for at udgøre »minimumskrav« for at undgå den skade, der er omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f). De er derfor i strid med samme forordnings artikel 19, stk. 1, litra b).
- 210 Punkt 6 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning kræver ganske vist et håndgribeligt resultat, nemlig forpligtelsen til at undgå omlægning af levesteder, der er særlig følsomme over for tab af biodiversitet, eller med høj bevaringsværdi. I denne sammenhæng henviser begrebet »omlægning« imidlertid til den generelle nedklassificering fra én status til en lavere status. Selv om dette kriterium kan forhindre en katastrofal ændring af denne type, gør den det ikke muligt at

undgå, at andre aktiviteter, om end mindre skadelige, forårsager væsentlig skade på økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed. Da Kommissionen i den anfægtede afgørelse henviste til nævnte punkt 6, begik den således en retlig fejl eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn.

- 211 I svarskriftet har Kommissionen lagt vægt på kravet om, at aktiviteten i de beskyttede eller udpegede områder er i overensstemmelse med de bevaringsmålsætninger, der er fastsat for disse områder. Sagsøgerne har medgivet, at dette element »i visse tilfælde« kan opfylde kravene i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f). Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt, eftersom bevaringsmålsætningerne udgør en »ekstern standard«, og det pågældende krav kun vedrører de beskyttede områder.
- 212 I øvrigt opfylder de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i punkt 6 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1 i bilag I og II til den delegerede forordning, ifølge sagsøgerne ikke en række krav, der er nærmere angivet i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1. Henset til den meget generelle karakter af de oplysninger, der kræves i en skovforvaltningsplan, udgør det blotte krav om medtagelse af disse oplysninger hverken et kriterium, der identificerer de mest relevante potentielle bidrag til biodiversitetsmålet [klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra a)], eller et kriterium, der angiver de minimumskrav, der skal opfyldes for at undgå væsentlig skade [den nævnte forordnings artikel 19, stk. 1, litra b)], og ikke engang et kvantitativt kriterium, der angiver klare tærskler [samme forordnings artikel 19, stk. 1, litra c)].
- 213 I den anfægtede afgørelse nøjedes Kommissionen »i de fleste tilfælde« med at henvise til netop de bestemmelser, som sagsøgerne havde kritiseret. Hvad angår ikkehjemmehørende arter blev de bekymringer, der var blevet givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse, således ikke imødegået i den anfægtede afgørelse. Kommissionen støttede sig ganske vist på bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1143/2014 af 22. oktober 2014 om forebyggelse og håndtering af introduktion og spredning af invasive ikkehjemmehørende arter (EUT 2014, L 317, s. 35). Denne forordning er imidlertid ikke nævnt i de tekniske screeningskriterier. Den kan derfor ikke opfylde klassificeringsforordningens krav om vedtagelse af et passende teknisk screeningskriterium, den vedrører alene de »invasive ikkehjemmehørende arter«, som den definerer, og den omfatter ikke alle typer ikkehjemmehørende arter, der anvendes på skovbrug, og som dog kan have en negativ indvirkning på biodiversitetsmålet. Hvad angår pesticider har det generelle krav om medtagelse af oplysninger om »fremme af biodiversitetsvenlig praksis«, som Kommissionen henviste til i den anfægtede afgørelse, ifølge sagsøgerne ikke den præcision, der kræves i henhold til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1. Hvad angår bestøvere har den forpligtelse, som Kommissionen henviste til i den anfægtede afgørelse, til at medtage de ekstremt generelle oplysninger, der er nævnt i punkt 6, litra a), g) og h), i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning, heller ikke den præcision, der kræves i henhold til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1.
- 214 Det skal derfor ifølge sagsøgerne konkluderes, at Kommissionen begik en retlig fejl i afgørelsen ved fortolkningen af kravene i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra a), b) og c), eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at støtte sig på bestemmelser, der var åbenbart uegnede til at opfylde disse krav, eller at den overskred sin kompetence ved at vedtage den delegerede forordning.
- 215 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

- 216 Sagsøgerne har med dette anbringende ikke godtgjort, at Kommissionens svar i punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse skulle være retsstridigt som følge af en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra a)-c). Alle de argumenter, som sagsøgerne har fremført til støtte for det sjette anbringende, må forkastes af følgende grunde.
- 217 Sagsøgerne har med urette gjort gældende, at Kommissionen ikke besvarede kritikken i anmodningen om intern prøvelse om, at de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i punkt 6 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning, ikke kræver, at et minimumsniveau for beskyttelse eller genopretning faktisk nås (jf. præmis 209 ovenfor). Kommissionen besvarede nemlig i punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse denne kritik kortfattet, men udtømmende. Dette svar dækker alle de kritikpunkter, der var rejst i anmodningen om intern prøvelse. I denne del af den anfægtede afgørelse henviste Kommissionen navnlig udtrykkeligt til de ikkehjemmehørende arter, pesticider og bestøvere, der var nævnt i anmodningen om intern prøvelse.
- 218 Desuden er punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse ikke behæftet med nogen retlig fejl eller noget åbenbart urigtigt skøn. I denne del af den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen, at sagsøgerne havde set bort fra den omstændighed, at de omhandlede kriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« omfattede kravet om, at »[d]er [ikke] er [nogen] omlægning af levesteder, der er særlig følsomme over for tab af biodiversitet, eller med høj bevaringsværdi, eller af arealer til genopretning af sådanne levesteder i overensstemmelse med national ret«. Det fremgår ligeledes af Kommissionens svar, at »primærskove og skove med gamle vækster er omfattet af henvisningen til »levesteder, der er særlig følsomme over for tab af biodiversitet, eller med høj bevaringsværdi«.
- 219 I lyset af disse betragtninger fra Kommissionens side har sagsøgerne i det foreliggende søgsmål gjort gældende, at denne institution undlod at tage hensyn til den omstændighed, at de tekniske screeningskriterier ikke krævede noget »håndgribeligt resultat« med henblik på at forhindre den skade, der er omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), således at de nævnte tekniske screeningskriterier skulle være i strid med samme forordnings artikel 19, stk. 1, litra b) (jf. præmis 209 ovenfor). Dette argument fra sagsøgernes side skal forkastes. Kommissionens svar i den anfægtede afgørelse gør det muligt at forstå, at de omhandlede tekniske screeningskriterier faktisk kan føre til håndgribelige resultater og ikke er begrænset til en oplysningspligt.
- 220 Det andet kriterium i punkt 6 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning fastsætter et krav om, at »[d]er [ikke] er [nogen] omlægning af levesteder, der er særlig følsomme over for tab af biodiversitet«. Dette krav, der udtrykkeligt er nævnt i den anfægtede afgørelse, fastsætter et tilstrækkeligt »håndgribeligt« beskyttelsesniveau, som medlemsstaterne skal nå.
- 221 På samme måde gør det første kriterium i nævnte punkt 6 – med formuleringen »[p]å arealer, der af den nationale kompetente myndighed er udpeget til bevaring, eller på beskyttede levesteder, er aktiviteten i overensstemmelse med bevaringsmålene for disse arealer« – det muligt at fastsætte et niveau for beskyttelse eller genopretning af levesteder, der skal nås. Denne formulering indebærer et tilstrækkeligt »håndgribeligt« resultat.

- 222 Desuden skal det fastslås, at Kommissionens henvisning i punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse til den betingelse, at skovforvaltningen er i overensstemmelse med de nævnte bevaringsmålsætninger for de beskyttede lokaliteter, og at »[d]er [ikke] er [nogen] omlægning af levesteder, der er særlig følsomme«, ikke tilsidesætter ordlyden af klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f).
- 223 Tværtimod konkretiserer det nævnte kriterium for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«, ifølge hvilket aktiviteten skal være i overensstemmelse med »bevaringsmålsætningerne« for de områder, der er udpeget ved kravet om, at der ikke sker »omlægning af levesteder«, forpligtelsen for en økonomisk aktør, der ønsker at få sin økonomiske aktivitet anerkendt som miljømæssigt bæredygtig, til at sikre, at denne aktivitet ikke »skader [...] bevaringsstatussen for levesteder og arter« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), nr. ii). På samme måde konkretiserer kravet om medtagelse af bestemmelser med henblik på at bevare og eventuelt øge biodiversiteten, der skal påvises ved de detaljerede oplysninger, der er omhandlet i punkt 1.2, litra i), i tabellen med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning, forpligtelsen for en økonomisk aktør, der ønsker at få sin økonomiske aktivitet anerkendt som bæredygtig, til at sikre, at denne aktivitet ikke »skader [...] økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed væsentligt« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), nr. i). Endelig skal Kommissionens henvisning til disse kriterier ligeledes ses som en foranstaltning, der falder inden for begrebet »minimumskrav« som omhandlet i samme forordnings artikel 19, stk. 1, litra b).
- 224 Sagsøgerne har i denne sammenhæng ganske vist gjort gældende, at kravet om, at aktiviteten på »beskyttede eller udpegede områder« skal være i overensstemmelse med de bevaringsmålsætninger, der er fastsat for disse områder, ikke opfylder kravene i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), eftersom det at forlade sig på »bevaringsmålsætninger« udgør en »ekstern standard«, som ikke er i overensstemmelse med den nævnte forordning (jf. præmis 211 ovenfor).
- 225 Det argument, der er fremført i præmis 224 ovenfor, skal dog forkastes. For det første er det nemlig »bevaringsstatussen for levesteder og arter«, som fastsat ved den pågældende bevaringsordning, der skal anvendes som referencepunkt i henhold til klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), nr. ii). For det andet bekræftes relevansen af henvisningen til en sådan »ekstern standard«, således som Kommissionen med rette har gjort gældende, af 32. betragtning til klassificeringsforordningen, hvorefter udtrykket »bæredygtig skovforvaltning« bør fortolkes under hensyntagen til praksis og anvendelse af skove og skovområder. Som Kommissionen med rette har anført, går dette krav desuden videre end den blotte garanti for, at aktiviteten ikke »skader økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed eller bevaringsstatussen for levesteder og arter« [klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), nr. ii)].
- 226 Ifølge sagsøgerne svarer »omlægning« af et levested i sammenhæng med nævnte punkt 6 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.2 i bilag I og II til den delegerede forordning til den generelle nedklassificering fra én status til en lavere status, hvilket bevirker, at andre aktiviteter, selv om de er mindre skadelige, ikke desto mindre kan forårsage væsentlig skade på økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed (jf. præmis 210 ovenfor).
- 227 Dette argument kan ikke tiltrædes.

- 228 For det første forekommer den forudsætning, som denne argumentation hviler på, under alle omstændigheder at være spekulativ. Selv hvis det antages, at den »omlægning«, som sagsøgerne henviser til, kan sidestilles med en ændring, der i betydning kan sammenlignes med en generel nedklassificering af skoven fra én status til en lavere status, bemærkes, at sagsøgerne i lighed med det anførte i præmis 199-204 ovenfor har undladt konkret at præcisere, hvilke økonomiske aktiviteter der faktisk er knyttet til en sådan omlægning, som ifølge stævningens punkt 100, »selv om de er mindre skadelige [end denne »omlægning«], ikke desto mindre [ville kunne] forårsage væsentlig skade på økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed«. Angivelse af dette var nødvendigt, eftersom forklaringerne i den anfægtede afgørelse vedrørende omlægning af levesteder ikke i sig selv gør det muligt at konkludere, at det omhandlede tekniske screeningskriterium er uforeneligt med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f). I denne henseende er sagsøgernes argument ikke underbygget.
- 229 For det andet har sagsøgerne foretaget en fejlagtig fortolkning af udtrykket »omlægning«, som de har nævnt i stævningens punkt 100. Den omhandlede »omlægning« kan ikke sidestilles med det ekstreme scenarie, hvor skoven nedklassificeres fra én status til en lavere status. I denne henseende er den nævnte »omlægning« nærmere defineret i punkt 6, litra f), i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning. Efter definitionen heri tager dette begreb sigte på »udelukkelse af omlægningen af økosystemer med høj biodiversitet til mindre biologisk mangfoldige økosystemer«. Det kan i øvrigt ikke alene på grundlag af sagsøgernes skriftlige indlæg udledes, at denne definition i sig selv er i strid med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f).
- 230 I samme forbindelse har sagsøgerne gjort gældende, at kravet om, at aktiviteten på »beskyttede eller udpegede områder« skal være i overensstemmelse med de bevaringsmålsætninger, der er fastsat for disse områder, ikke lever op til kravene i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), eftersom dette krav udelukkende vedrører beskyttede områder (jf. præmis 211 ovenfor).
- 231 Dette argument kan ikke tiltrædes. Med undtagelse af det første af de kriterier, der er fastsat i punkt 6 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning, finder alle de andre kriterier nemlig ligeledes anvendelse på lokaliteter uden for de beskyttede områder, således at der fastsættes tilstrækkelige krav til at undgå væsentlig skade. Dette er tilfældet for det kriterium, der er knyttet til ikkeomlægning, i andet og tredje afsnit i nævnte punkt 6.
- 232 I øvrigt har ingen af de argumenter, der er anført i præmis 213 ovenfor, kunnet rejse tvivl om rigtigheden af Kommissionens vurderinger i punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse.
- 233 Hvad angår ikkehjemmehørende arter bemærkes følgende.
- 234 Kommissionen var berettiget til i sit svar at støtte sig på bestemmelserne i forordning nr. 1143/2014, selv om denne forordning ikke som sådan er nævnt i de omhandlede tekniske screeningskriterier. Det er ufornuddent at undersøge betydningen af det forhold, at denne forordning ikke er nævnt i de tekniske screeningskriterier, for Kommissionens vurdering af de nævnte kriterier i punkt 2.6, litra b), i bilag III til den anfægtede afgørelse. I forbindelse med et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om afslag på en anmodning om intern prøvelse er det nemlig kun de anbringender, der har til formål at godtgøre, at denne afgørelse er behæftet med retlige fejl eller urigtige skøn, som påvirker dens lovlighed, der kan antages til realitetsbehandling, og ikke dem, der vedrører den forvaltningsakt, der er genstand for anmodningen om intern prøvelse (dom af 6.10.2021, ClientEarth mod Kommissionen, C-458/19 P, EU:C:2021:802, præmis 49). Følgelig

kan Retten ikke undersøge lovligheden af disse kriterier, men alene lovligheden af den anfægtede afgørelse. Det må derfor fastslås, at de argumenter, der er fremført mod denne del af den anfægtede afgørelse, skal forkastes. Argumentet om, at forordning nr. 1143/2014 alene vedrører de »invasive ikkehjemmehørende arter«, som den definerer, og ikke omfatter »alle typer ikkehjemmehørende arter, der anvendes på skovbrug, og som alligevel kan have en negativ indvirkning på biodiversitetsmålet«, skyldes en misforståelse af begreberne og parametrene i forordning nr. 1143/2014. I henhold til denne forordnings artikel 4, stk. 1, har Kommissionen beføjelse til ved gennemførelsesretsakter at udarbejde en liste over »invasive ikkehjemmehørende arter«, som er problematiske på EU-plan. Den seneste udgave af listen findes i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2022/1203 af 12. juli 2022 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) 2016/1141 for så vidt angår ajourføring af listen over invasive ikkehjemmehørende arter, som anses for at være problematiske på EU-plan (EUT 2022, L 186, s. 10). Denne liste ajourføres regelmæssigt og tages op til revision mindst hvert sjette år, således som det fremgår af artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1143/2014.

- 235 For det første beror anvendelsen af begrebet »invasive ikkehjemmehørende arter« i praksis på komplekse videnskabelige vurderinger. I modsætning til hvad sagsøgerne synes at antyde, er ikke alle ikkehjemmehørende arter, der ankommer til EU, og ikke alle arter, der stammer fra en region i EU, og som skaber problemer i en anden region i EU, »invasive« ifølge begrebet »invasive ikkehjemmehørende arter« som omhandlet i forordning nr. 1143/2014, og de er derfor ikke nødvendigvis opført på EU-listen. Så længe der ikke er foretaget en passende videnskabelig vurdering, er det således ikke muligt med sikkerhed at afgøre, om der er tale om en invasiv ikkehjemmehørende art. Den retlige sammenhæng, der er relevant for bestemmelsen af artens type, er i det foreliggende tilfælde den, der er fastlagt ved forordning nr. 1143/2014, og ikke den anfægtede afgørelse.
- 236 For det andet er det på ingen måde udelukket, at Kommissionen med tiden kan blive foranlediget til at tilføje »invasive ikkehjemmehørende arter« til EU-listen. I så fald ville den af sagsøgerne kritiserede manglende præcisering i den anfægtede afgørelse med hensyn til de »typer ikkehjemmehørende arter, der anvendes på skovbrug, og som alligevel kan have en negativ indvirkning på biodiversitetsmålet«, kunne afhjælpes ved en tilpasning af EU-listen inden for rammerne af de procedurer, der er omhandlet i forordning nr. 1143/2014.
- 237 Henset til disse forhold udgør Kommissionens henvisning i den anfægtede afgørelse til EU-listen en klar, tilstrækkelig og korrekt forklaring. Inden for rammerne af de tekniske screeningskriterier havde Kommissionen ikke pligt til udtrykkeligt at henvise til EU-listen, eftersom bestemmelserne i forordning nr. 1143/2014 finder direkte og umiddelbar anvendelse, uden at en udtrykkelig henvisning til denne forordning er nødvendig, og uden at de relevante tekniske screeningskriterier kan ændre denne forordnings virkninger.
- 238 Hvad angår pesticider har sagsøgerne anført, at det generelle krav om fremlæggelse af oplysninger om »fremme af biodiversitetsvenlig praksis«, som Kommissionen henviste til i den anfægtede afgørelse, ikke har den præcision, der kræves i henhold til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1 (jf. præmis 213 ovenfor). I denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen i punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse svarede på følgende måde:

»[D]en overdrevne anvendelse af pesticider er ikke forenelig med punkt 6, litra e), i kriterierne [for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«] som omhandlet i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning vedrørende »fremme af biodiversitetsvenlig praksis, der forbedrer skovenes naturlige processer«.

- 239 Det, som Kommissionen har ønsket at give udtryk for med denne formulering, og som sagsøgerne har kvalificeret som en »generel forklaring«, er, at den overdrevne anvendelse af pesticider, der er nævnt i anmodningen om intern prøvelse, udgør et så alvorligt scenarie, at det står i modsætning til, hvad der fremgår af punkt 6, litra e), i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning.
- 240 Dette udgør et tilstrækkeligt svar, der ikke er behæftet med en ulovlighed, eftersom Kommissionen i den passage, der er citeret i præmis 238 ovenfor, anfører, at i henhold til punkt 6, litra e), i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning kan en økonomisk aktivitet, der muliggør overdreven anvendelse af pesticider, ikke anses for at være »miljømæssigt bæredygtig« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 1 og 3. Med andre ord er det problem, som sagsøgerne har påpeget vedrørende det generelle kriterium om medtagelse af oplysninger om »fremme af biodiversitetsvenlig praksis«, allerede reguleret i den delegerede forordning, sammenholdt med klassificeringsforordningen.
- 241 Hvad endelig angår bestøvere anførte Kommissionen i punkt 2.6 (s. 76) i bilag III til den anfægtede afgørelse følgende:
- »For det fjerde er bestøvere inkluderet i punkt 6, litra a), g) [og] h), i kriterierne [for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«] i punkt 1.3 i bilag I til den delegerede forordning.«
- 242 Ifølge sagsøgerne har den forpligtelse – som Kommissionen henviste til i den anfægtede afgørelse – til at medtage de oplysninger, der er nævnt i punkt 6, litra a), g) og h), i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 1.3 i bilag I og II til den delegerede forordning, langt fra den præcision, der kræves i henhold til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1 (jf. præmis 213 ovenfor).
- 243 Dette argument er på ingen måde underbygget, idet sagsøgerne ikke har angivet, hvilken bestemmelse i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, der skulle være i strid med den anfægtede afgørelse.
- 244 Henset til det ovenstående skal det sjette anbringende forkastes.

Det syvende anbringende om retlige fejl begået og åbenbart urigtige skøn anlagt af Kommissionen i konklusionen i den anfægtede afgørelse om, at de tekniske screeningskriterier for modvirkning vedrørende bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter er tilstrækkelige til bestemmelse af, om en aktivitet yder et væsentlig bidrag til modvirkning af klimaændringer

- 245 Med det syvende anbringende har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at en hel række vurderinger i punkt 3.2.1 i bilag III til den anfægtede afgørelse vedrørende de bekymringer, der blev givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til den angiveligt utilstrækkelige karakter af de tekniske screeningskriterier vedrørende modvirkning af klimaændringer for bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter, er behæftet med fejl.
- 246 Det syvende anbringende er opdelt i to led.

Det syvende anbringendes første led om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn, for så vidt som Kommissionen fandt, at kriterierne for »nedbringelse af drivhusgasemissioner« var tilstrækkelige til at sikre, at bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter bidrager til modvirkning af klimændringer

247 I punkt 3.2.1, litra b), i bilag III (s. 81) til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen følgende:

»Reglerne for bioenergirelaterede aktiviteter, således som fastsat i den delegerede forordning, bør finde anvendelse sammen med anden relevant EU-lovgivning. Biogene emissioner regnskabsføres nemlig af medlemsstaterne i forbindelse med den overordnede ramme, der udgøres af forpligtelserne vedrørende deres nationale opgørelser i henhold til [forordning (EU) 2018/841] og deres forpligtelser for 2030, mens emissioner i forsyningskæden, der finder sted i EU (kultur, transport osv.), regnskabsføres i forbindelse med EU's [emissionshandelssystem] og de sektorer [der er omfattet af forordningen om] indsatsfordeling. Emissioner fra bioenergi tages derfor fuldt ud i betragtning.

De kriterier for nedbringelse af [drivhusgas]emissioner, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 10, udelukker bioenergieveje, hvis forsyningskæde er forbundet med høje [drivhusgas]emissioner af fossil oprindelse (f.eks. lange transporter, høje emissioner af fossile brændstoffer under høst eller forarbejdning osv.). Tærsklen på 80% fremmer således effektiviteten i hele bioenergiforsyningskæden [...]

248 I første række er Kommissionens argument om, at medregningen af biogene emissioner fra skovbioenergi inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/841 af 30. maj 2018 om medtagelse af drivhusgasemissioner og -optag fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug i klima- og energirammen for 2030 og om ændring af forordning (EU) nr. 525/2013 og afgørelse nr. 529/2013/EU (EUT 2018, L 156, s. 1, herefter »LULUCF-forordningen«) kompenserer for den manglende hensyntagen til kriterierne for nedbringelse af drivhusgasemissioner, behæftet med en retlig fejl, eftersom det er i strid med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a). Kommissionen er nemlig ikke berettiget til at henvise til andre bestemmelser, der hverken er præciseret i VE II-direktivet eller i den delegerede forordning – i det foreliggende tilfælde LULUCF-forordningen – for at opfylde kravene i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a).

249 I anden række er Kommissionens argument udtryk for et åbenbart urigtigt skøn. Kommissionens tilgang, der er baseret på den sædvanlige praksis – som den, der ligger til grund for LULUCF-forordningen – er forkert. Ifølge sagsøgerne kan LULUCF-forordningen ikke afhjælpe de angivelige mangler ved kriterierne for nedbringelse af drivhusgasemissioner. Følgende grunde kan rejse tvivl om ethvert ræsonnement, der er baseret på argumentet om regnskabsføring af biogene emissioner fra skove i henhold til LULUCF-forordningen:

- For det første er det ifølge sagsøgerne fejlagtigt at antage, at regnskabsføring af emissioner inden for rammerne af LULUCF-forordningen, således som Kommissionen lod være underforstået, erstatter reduktion af emissioner, og at klimapåvirkningen af bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter på en eller anden måde vil blive afbødet alene på grund af den nævnte regnskabsføring af emissioner.
- For det andet forklarede Kommissionen ikke, hvordan emissioner fra fældning og forbrænding af skovbiomasse skulle kunne antages at »kompenseres« inden for rammerne af LULUCF-forordningen, idet det er indres, at »skovbiomasse, sammenlignet med afgrøder, der vokser i korte perioder, indgår i et meget længere kulstofkredsløb«. Afbrænding af skove

udleder nemlig CO₂ hurtigt, mens det tager længere tid at få skove til at vokse op igen for at »binde« en tilsvarende mængde CO₂.

- For det tredje medregner LULUCF-forordningen ikke alle kulstofemissioner fra biomasse, da den anvender en »referencetilgang« støttet på en fremskrivning af niveauerne for kulstofdræn i skovene baseret på historiske høstniveauer og derefter kun medregner ændringer i kulstofdræn i skovene i forhold til denne referenceværdi. Følgelig medregnes betydelige emissionsmængder ikke.
- For det fjerde finder LULUCF-forordningen ikke anvendelse på træ importeret fra lande, der ikke er medlem af EU.
- For det femte sker de emissioner, der medregnes inden for rammerne af LULUCF-forordningen, på statsligt plan og afspejler de variationer i kulstofdræn i skovene og i jorden, der opstår af en eller anden grund og ikke kun på grund af hugst til skovbiomasse. Denne forordning gør det således ikke muligt at afgøre, i hvilket omfang hugst af biomasse eventuelt er årsag til overudnyttelsen.

250 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

251 De argumenter, der er nævnt i præmis 248 og 249 ovenfor, savner grundlag, således som det fremgår af følgende betragtninger.

252 I første række har sagsøgerne med den argumentation, der er nævnt i præmis 248 ovenfor, ikke godtgjort, at punkt 3.2.1 i bilag III til den anfægtede afgørelse er behæftet med en retlig fejl i henseende til en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a).

253 Kommissionens vurdering, hvorefter »reglerne for bioenergirelaterede aktiviteter, således som fastsat i den delegerede forordning, [burde] finde anvendelse sammen med anden relevant EU-lovgivning« [punkt 3.2.1, litra b), i bilag III (s. 81) til den anfægtede afgørelse], vedrører sagsøgernes kritik i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i punkt 2 i tabellen med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i punkt 4.8, 4.13, 4.20 og 4.24 i bilag I til delegerede forordning, der henviser til bilag VI til VE II-direktivet. Denne vurdering er knyttet til den indledende sætning i punkt 3.2.1, litra b), første afsnit, i bilag III (s. 80) til den anfægtede afgørelse, ifølge hvilken »kriterierne for nedbringelse af [drivhusgasemissioner] kræver, at biomassekraftværkerne skaber besparelser af [drivhusgas] på mindst 80% sammenlignet med den tilsvarende produktion af fossil energi«, og »denne tærskel er støttet på de beregningsmetoder, der er fastsat i bilag VI til VE II-direktivet«.

254 Disse svar – der ligesom de pågældende tekniske screeningskriterier er baseret på en henvisning til bilag VI til VE II-direktivet – er i overensstemmelse med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a).

255 Det fremgår af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), at »[e]n økonomisk aktivitet kvalificeres som bidragende væsentligt til modvirkning af klimaændringer, hvis aktiviteten bidrager væsentligt til stabilisering af koncentrationerne af drivhusgasser [...] ved produktion, overførsel, oplagring, distribution eller anvendelse af vedvarende energi i overensstemmelse med [VE II-direktivet]«.

- 256 Henvisningen til VE II-direktivet i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), omfatter bl.a. dette direktivs artikel 29, stk. 6 og 7. VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, fastsætter »VE II-direktivets bæredygtighedskriterier«. VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, henviser for sin del til »LULUCF-kriterierne«. Disse LULUCF-kriterier er i det væsentlige knyttet til de parametre, der er omhandlet i LULUCF-forordningen, der i henhold til artikel 1 fastsætter medlemsstaternes forpligtelser for sektorerne arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug (»LULUCF«), som bidrager til opnåelse af målsætningerne i Parisaftalen. Det fremgår af ordlyden af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), at i modsætning til hvad sagsøgerne har anført, kunne Kommissionen med rette henvise til VE II-direktivet i sit svar. Den kunne ligeledes med rette henvise til LULUCF-forordningen i sine svar. LULUCF-kriterierne i VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, og LULUCF-forordningen er uløseligt forbundne, eftersom regnskabsføringen af emissioner og optag knyttet til LULUCF-aktiviteter foretages på grundlag af denne forordning. Formålet med LULUCF-forordningen er ifølge dens artikel 1 at fastlægge regler om regnskabsføring af emissioner og af optag fra LULUCF-aktiviteter og om kontrol af medlemsstaternes opfyldelse af disse forpligtelser i LULUCF-sektoren, som bidrager til opnåelse af målsætningerne i Parisaftalen og opfyldelse af EU's mål for reduktion af drivhusgasemissionerne for perioden fra 2021 til 2030.
- 257 Endelig bemærkes, at klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra d), kræver, at Kommissionen ved fastsættelsen af de tekniske screeningskriterier tager hensyn til »eventuel relevant gældende EU-lovgivning«. Kommissionen kan derfor ikke kritiseres for i den anfægtede afgørelse at have nævnt den omstændighed, at den tog hensyn til bestemmelserne i VE II-direktivet og LULUCF-forordningen.
- 258 I anden række kan ingen af de klagepunkter, der er nævnt i præmis 249 ovenfor, bevirke, at vurderingerne i den anfægtede afgørelse, hvorefter »biogene emissioner regnskabsføres af medlemsstaterne i forbindelse med den overordnede ramme, der udgøres af forpligtelserne vedrørende deres nationale opgørelser i henhold til »LULUCF-forordningen« og deres forpligtelser for 2030, mens emissioner i forsyningskæden, der finder sted i EU (kultur, transport osv.), regnskabsføres i forbindelse med EU's tekniske screeningskriterier og de sektorer[, der er omfattet af forordningen om] indsatsfordeling« (jf. præmis 247 ovenfor) [punkt 3.2.1, litra b), i bilag III (s. 81) til den anfægtede afgørelse], bliver usandsynlige.
- 259 Denne erklæring er en tro beskrivelse af forholdet mellem de bestemmelser, der er nævnt i præmis 256 ovenfor. I denne henseende bemærkes, at de LULUCF-kriterier, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 7, og i LULUCF-forordningen, er uløseligt forbundne, eftersom regnskabsføringen af emissioner og optag knyttet til LULUCF-aktiviteter foretages på grundlag af denne forordning.
- 260 I første række, og i modsætning til hvad sagsøgerne har antydnet (jf. præmis 249, første led, ovenfor), erklærede eller underforstod Kommissionen navnlig ikke, at »regnskabsføring af biogene emissioner fra skove i henhold til LULUCF-forordningen« erstattede reduktion af emissioner, eller at klimapåvirkningen af de bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter på en eller anden måde ville blive afbødet alene på grund af den nævnte regnskabsføring af emissioner. Det, der fremgår af den passage i den anfægtede afgørelse, som sagsøgerne har kritiseret, er, at anvendelse af skovbiomasse bidrager til at nedbringe emissionerne, når visse kriterier er opfyldt. Denne opfattelse udgør i øvrigt den forudsætning, som VE II-direktivets artikel 1, sidste punktum, er baseret på, idet det præciseres, at denne forudsætning er formuleret af lovgiver selv. Det argument, der er nævnt i præmis 249, første led, ovenfor, udspringer således af en fejlagtig fortolkning af den anfægtede afgørelse, hvorfor det nødvendigvis må forkastes.

- 261 I anden række skal argumentet om, at Kommissionen ikke »forklarede«, hvordan emissioner fra fældning og forbrænding af skovbiomasse skulle kunne antages at »kompenseres« inden for rammerne af LULUCF-forordningen, idet »skovbiomasse, sammenlignet med afgrøder, der vokser i korte perioder, indgår i et meget længere kulstofkredsløb« (jf. præmis 249, andet led, ovenfor), forkastes.
- 262 VE II-direktivet tager nemlig udgangspunkt i princippet om, at biomasse, der er blevet brændsel, kan kvalificeres som vedvarende energi, hvis betingelserne i direktivets artikel 29, stk. 6 og 7, er opfyldt. Desuden bidrager produktion af vedvarende energi i overensstemmelse med VE II-direktivet ifølge klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), væsentligt til modvirkning af klimaændringer. For så vidt som sagsøgerne vil anfægte (skov)biomassens egnethed til kvalificering som ægte vedvarende energi, kan der derfor ikke rettes nogen kritik mod Kommissionen. Der er tale om en forudsætning, som lovgiver har indført, og som Kommissionen ikke kan fravige efter forgodtbefindende.
- 263 I øvrigt havde Kommissionen ikke pligt til i den anfægtede afgørelse – og heller ikke i den delegerede forordning – yderligere at »forklare«, hvordan emissioner fra fældning og forbrænding af skovbiomasse »kompenseres« i forbindelse med LULUCF-forordningen. Forklaringen på dette fremgår af LULUCF-forordningen.
- 264 LULUCF-forordningen pålægger nemlig medlemsstaterne at opretholde deres naturlige kulstofdræn. Ifølge denne forordnings artikel 4 skal medlemsstaterne for perioderne fra 2021 til 2025 og fra 2026 til 2030 sikre, at emissionerne ikke overstiger optag, beregnet som summen af de samlede emissioner og samlede optag på deres område i samtlige de arealopgørelseskategorier, der er omhandlet i forordningens artikel 2, som regnskabsført i overensstemmelse med samme forordning. For så vidt som den ordning for kompensation af emissioner, der er omhandlet i sagsøgernes argument, følger af LULUCF-forordningen, kan det således ikke foreholdes Kommissionen, at den i den anfægtede afgørelse ikke forklarede, hvordan emissionerne fra fældning og forbrænding af skovbiomasse antages at kompenseres inden for rammerne af LULUCF-forordningen.
- 265 I tredje række har sagsøgerne gjort gældende, at LULUCF-forordningen ikke medtager alle kulstofemissioner fra biomasse, men kun variationer i kulstofdræn i skovene i forhold til en referenceværdi, der er baseret på en fremskrivning af niveauerne for kulstofdræn i skovene baseret på historiske høstniveauer (jf. præmis 249, tredje led, ovenfor).
- 266 Denne argumentation kan ikke godtgøre, at Kommissionens svar, der er nævnt i præmis 247 ovenfor, er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn. Det er korrekt, at den emissionsopgørelsesmekanisme, der er fastsat i LULUCF-forordningen, er støttet på en tilgang baseret på referenceværdier, der afspejler en fremskrivning af niveauerne for kulstofdræn i skovene baseret på historiske høstniveauer.
- 267 Hvis de relevante tekniske vurderingskriterier havde overskredet de parametre, der er opstillet i VE II-direktivet og LULUCF-forordningen, navnlig ved regnskabsføring af emissioner fra forbrænding af skovbiomasse i energisektoren, kunne dette imidlertid, således som Kommissionen med rette har påpeget, have medført en risiko for medregning af drivhusgasemissioner to gange. Det kan således ikke foreholdes Kommissionen, at den – inden for rammerne af sin skønsmargen – baserede sig på LULUCF-kriterierne.

- 268 I fjerde række har den omstændighed, at LULUCF-forordningen ikke finder anvendelse på træ importeret fra lande, der ikke er medlem af EU (jf. præmis 249, fjerde led, ovenfor), ingen betydning for rigtigheden af det svar, som Kommissionen gav i punkt 3.2.1, litra b), i bilag III (s. 81) til den anfægtede afgørelse. Bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6 og 7, finder anvendelse på samme måde på træ fra EU og importeret træ. Det fremgår nemlig af denne artikels stk. 6, at bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner for brændsler bl.a. skal tage hensyn til, hvorvidt det land, hvor skovbiomassen blev fældet, har indført national eller regional lovgivning, der finder anvendelse i fældningsområdet, samt overvågningssystemer. Endvidere skal der i medfør af nævnte artikels stk. 7, litra a), nr. i) og ii), ligeledes tages hensyn til, hvorvidt landet eller den regionale organisation for økonomisk integration, hvorfra skovbiomassen stammer, er part i Parisaftalen om klimaændringer og har indført love, som finder anvendelse i fældningsområdet, med henblik på at bevare og øge kulstoflagre og -dræn, og det dokumenteres, at rapporterede emissioner fra LULUCF-sektoren ikke overstiger optag.
- 269 I femte række kan sagsøgernes argument om i det væsentlige, at de emissioner, der regnskabsføres inden for rammerne af LULUCF-forordningen, ikke kan medregnes målrettet, hvilket bevirker, at LULUCF-rammen ikke gør det muligt at afgøre, i hvilket omfang hugsten af biomasse er årsag til en overudnyttelse, ikke tages til følge.
- 270 Som det fremgår af punkt A, litra e), i bilag IV til LULUCF-forordningen, er medlemsstaternes skovreferenceniveau baseret på, at forholdet mellem fast udnyttelse og energiudnyttelse af skovbiomasse som dokumenteret i perioden 2000-2009 er konstant. Denne forudsætning – der sikrer, at den øgede hugst til bioenergiformål regnskabsføres som udledning i LULUCF-sektoren – er tilstrækkelig målrettet.
- 271 Følgelig skal det syvende anbringendes første led forkastes.

Det syvende anbringendes andet led om et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med, at Kommissionen forkastede sagsøgernes argumenter om, at bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivet og LULUCF-kriterierne skulle være uegnede til at vurdere bidraget fra bioenergielatede skovbrugsaktiviteter til modvirkning af klimaændringer

- 272 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen i punkt 3.2.1, litra a) (s. 80), i bilag III til den anfægtede afgørelse anførte, at »VE II-direktivets artikel 29, stk. 6 og 7, ikke i sig selv [vedrørte] væsentlig modvirkning af klimaændringer«, men at »de [skulle] sammenholdes med de øvrige bestemmelser i artikel 29, som bestemmer, at bioenergi, når den anvendes, skal føre til reduktioner af drivhusgasemissionerne«. Kommissionen fandt ligeledes, at anvendelsen af VE II-direktivets artikel 29, stk. 6 og 7, sikrede, at »bidraget til modvirkning af klimaændringer ikke [opstod] på bekostning af miljøet og navnlig biodiversiteten«, og at »bioenergielatede aktiviteter [var] underlagt en række kriterier, bl.a. med hensyn til biomassens oprindelseslands rapportering og regnskabsføring af LULUCF-emissioner og -optag«.
- 273 Dette ræsonnement er efter sagsøgernes opfattelse fejlagtigt. For det første kunne Kommissionen ikke støtte sig på LULUCF-forordningen for at afhjælpe manglerne i kriterierne for reduktion af drivhusgasemissioner. For det andet er Kommissionens argumentation cirkulær. Kommissionen har således anerkendt, at LULUCF-bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivet »ikke i sig selv [vedrørte] væsentlig modvirkning af klimaændringer«. Kommissionen har imidlertid ladet forstå, at bidraget fra bioenergielatede skovbrugsaktiviteter til modvirkning af klimaændringer er sikret ved kriterierne for reduktion af drivhusgasemissioner.

- 274 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 275 Sagsøgerne har med de argumenter, der er nævnt i præmis 273 ovenfor, ikke godtgjort, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn. De har ikke fremlagt oplysninger, der gør det muligt for Retten at forstå, hvilke faktiske omstændigheder Kommissionen skulle have vurderet åbenbart urigtigt ved formuleringen af svaret i punkt 3.2.1 i bilag III til den anfægtede afgørelse.
- 276 For så vidt som de argumenter, der er nævnt i præmis 273 ovenfor, kan fortolkes således, at de vedrører en retlig fejl i henseende til en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), eller af denne forordnings artikel 10, stk. 3, litra a), skal de ligeledes forkastes. Disse argumenter er nemlig ugrundede, således som det fremgår af følgende betragtninger.
- 277 Kommissionens vurderinger i punkt 3.2.1, litra a), i bilag III til den anfægtede afgørelse, der imødegår de bekymringer, som sagsøgerne havde givet udtryk for i punkt 274-297 i deres anmodning om intern prøvelse, er i det væsentlige støttet på en henvisning til egnetheden af VE II-direktivets artikel 29, stk. 6 og 7, sammenholdt med de øvrige bestemmelser i samme direktiv, til at sikre målsætningen om modvirkning af klimaændringer. Denne henvisning, som Kommissionen har foretaget, forekommer relevant. Hverken klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), eller samme forordnings artikel 10, stk. 3, litra a), forbyder Kommissionen at lade fastlæggelsen af de tekniske screeningskriterier, der er omhandlet i disse bestemmelser, afhænge af en række bestemmelser såsom VE II-direktivet og navnlig artikel 29, stk. 6 og 7, heri. Som det fremgår af præmis 254 ovenfor tilskyndes Kommissionen i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), tværtimod til udtrykkeligt og uden forbehold at tage hensyn til dette direktiv.
- 278 Endvidere skal sagsøgernes argument om utilstrækkeligheden af Kommissionens svar, der er baseret på bæredygtighedskriterierne og LULUCF-kriterierne i VE II-direktivet i henholdsvis stk. 6 og 7 i dette direktivs artikel 29, forkastes.
- 279 Det fremgår nemlig ikke klart, hvori den fejl, som Kommissionen angiveligt begik ved at henvise til bæredygtighedskriterierne og LULUCF-kriterierne i VE II-direktivet, skulle bestå.
- 280 Endelig må sagsøgernes klagepunkt om, at Kommissionens argumentation er cirkulær (jf. præmis 273 ovenfor), nødvendigvis forkastes. Kommissionen kunne med rette lægge til grund, at bæredygtighedskriterierne og LULUCF-kriterierne »ikke i sig selv [vedrørte] væsentlig modvirkning af klimaændringer«. Udtrykket »væsentlig modvirkning af klimaændringer« optræder nemlig ikke som sådan i VE II-direktivet.
- 281 Det fremgår af anden betragtning til VE II-direktivet, at »[d]en øgede anvendelse af energi fra vedvarende energikilder [...] udgør et vigtigt element i den pakke af foranstaltninger, som er nødvendig for at reducere drivhusgasemissionerne og efterkomme Unionens forpligtelse under Parisaftalen [...] og under Unionens 2030-ramme for klima- og energipolitikkerne, herunder det bindende EU-mål om at nedskære emissioner med mindst 40% set i forhold til 1990-niveauet frem til 2030«. Ved VE II-direktivet anerkendes det, at skovbiomasse er egnet til at fungere som vedvarende energi, når den opfylder bæredygtighedskriterierne i samme direktivs artikel 29, stk. 6 og 7. Med forbehold af disse kriterier skal anvendelsen af skovbiomasse gøre det muligt at reducere drivhusgasemissionerne, idet denne opfattelse hører under et valg, som lovgiver selv har truffet. Henset til disse forhold var det med rette, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse lod

forstå, at bidraget fra bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter til modvirkning af klimaændringer er sikret ved kriterierne for reduktion af drivhusgasemissioner som omhandlet i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6 og 7. Herved gentog den blot en forudsætning, som lovgiver havde fastlagt.

- 282 I lyset af det ovenstående må det syvende anbringendes andet led såvel som det syvende anbringende i sin helhed nødvendigvis forkastes.

Det ottende anbringende om åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik angående de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende bioenergirelaterede aktiviteter

- 283 Med det ottende anbringende har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionens svar i punkt 3.1.1 og 3.1.2 i bilag III (s. 77 og 78) til den anfægtede afgørelse tilsidesætter klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, artikel 10, stk. 3, litra a), og artikel 19, stk. 1, litra d) og k), samt forsigtighedsprincippet. Disse svar fra Kommissionen skulle imødegå de bekymringer, som sagsøgerne havde givet udtryk for i punkt 230-260 i anmodningen om intern prøvelse om, at de tekniske screeningskriterier vedrørende modvirkning af klimaændringer med hensyn til bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter ikke overholdt kravet om at være baseret på definitiv videnskabelig dokumentation og forsigtighedsprincippet, således som krævet i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra f).

- 284 Det ottende anbringende er opdelt i tre led.

Det ottende anbringendes første led om fejl ved fortolkningen af forsigtighedsprincippet

- 285 Sagsøgerne har anført, at Kommissionen ved besvarelsen af deres argumenter vedrørende forpligtelsen til at basere sig på definitiv videnskabelig dokumentation (punkt 231-251 i anmodningen om intern prøvelse) og forsigtighedsprincippet (punkt 252-260 i anmodningen om intern prøvelse) i forbindelse med punkt 3.1.2 (s. 78) i bilag III til den anfægtede afgørelse henviste til punkt 1 (s. 22) i bilag II til denne afgørelse. Heri erklærede Kommissionen, at forsigtighedsprincippet gav den en vid skønsmargen ved udøvelsen af sine beføjelser, således at den var berettiget til at justere det væsentlige miljøresultat af en given økonomisk aktivitet som fastsat ved de tekniske screeningskriterier.

- 286 Denne fortolkning giver imidlertid et forkert billede af rækkevidden af forsigtighedsprincippet, hvis formål snarere er at fastsætte grænser for EU-institutionernes skønsmargen. EU-institutionerne har ikke i medfør af forsigtighedsprincippet en ubegrænset skønsmargen ved vedtagelsen af foranstaltninger, der indebærer potentielle risici for folkesundheden, sikkerheden og miljøet. En institution anses kun for at overholde forsigtighedsprincippet, hvis den fuldfører tre specifikke trin, nemlig identifikation af negative virkninger, vurdering af risici og styring af risici med henblik på til sidst at vedtage passende foranstaltninger. Desuden kræver forsigtighedsprincippet, at Kommissionen vurderer »den bedste videnskabelige viden på området« og prioriterer beskyttelsen af miljøet højere end andre interesser. Kommissionen begik en retlig fejl ved at fordreje betydningen af forsigtighedsprincippet og basere sig på dette retsprincip til støtte for, at den har en vid skønsmargen, der giver den mulighed for at »justere« niveauet for det »væsentlige bidrag« – selv om dette begreb allerede er defineret i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), og artikel 10, stk. 3, litra a).

- 287 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

- 288 Indledningsvis bemærkes, at i henhold til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra f), skal de tekniske screeningskriterier være baseret på definitiv videnskabelig dokumentation og forsigtighedsprincippet, jf. artikel 191 TEUF.
- 289 De argumenter, der er nævnt i præmis 286 ovenfor, kan ikke godtgøre, at Kommissionen har tilsidesat forsigtighedsprincippet, og de skal derfor forkastes. I modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, gør hverken vurderingerne i punkt 3.1.2 i bilag III til den anfægtede afgørelse eller vurderingerne i punkt 1 (s. 22) i bilag II til denne afgørelse det muligt at fastslå, at Kommissionen har tilsidesat rækkevidden af det nævnte princip.
- 290 Med bemærkningen i punkt 3.1.2 (s. 78) i bilag III til den anfægtede afgørelse om, at forsigtighedsprincippet »forud[satte] en usikker situation«, henviste Kommissionen nemlig i det væsentlige til Unionens retsinstansers praksis, hvorefter forsigtighedsprincippet, der bl.a. er omhandlet i artikel 191, stk. 2, TEUF, giver institutionerne mulighed for, når der er videnskabelig usikkerhed med hensyn til, om og i givet fald i hvilket omfang der er risiko for miljøet, at træffe beskyttelsesforanstaltninger uden at afvente, at det fuldt ud påvises, at der er en risiko, og hvilket omfang denne har, og uden at afvente, at de skadelige virkninger for miljøet har vist sig (jf. i denne retning dom af 17.3.2021, FMC mod Kommissionen, T-719/17, EU:T:2021:143, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).
- 291 I punkt 3.1.2 i bilag III til den anfægtede afgørelse henviste Kommissionen ligeledes til retspraksis, i forbindelse med at den nævnte fastlæggelse af det risikoniveau, der anses for acceptabelt, og den opgave, der påhviler de kompetente institutioner, i forhold til at fastlægge den kritiske grænse for sandsynligheden for skadelige virkninger på miljøet samt omfanget af disse potentielle virkninger, som efter deres opfattelse ikke længere er acceptable for samfundet. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at det ifølge fast retspraksis tilkommer de institutioner, som er ansvarlige for det politiske valg, som fastlæggelsen af et for samfundet passende risikoniveau udgør, at fastlægge det risikoniveau, som anses for uacceptabelt for dette samfund, idet de herved skal overholde de gældende bestemmelser. Det tilkommer disse institutioner at fastlægge den kritiske grænse for sandsynligheden for skadelige virkninger for folkesundheden, sikkerheden og miljøet og omfanget af disse potentielle virkninger, som de ikke anser for acceptable for dette samfund, og som, hvis den overskrides, af hensyn til beskyttelsen af bl.a. miljøet gør det nødvendigt at gribe til præventive foranstaltninger uanset den bestående videnskabelige usikkerhed (jf. i denne retning dom af 17.3.2021, FMC mod Kommissionen, T-719/17, EU:T:2021:143, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).
- 292 Endelig vedrører det af Kommissionen anførte i punkt 1 (s. 22) i bilag II til den anfægtede afgørelse om, at »den samtidige og kumulative anvendelse af alle disse krav [indebar], at den [var] berettiget til at justere det væsentlige miljøresultat af en given økonomisk aktivitet [...] i lyset af bl.a. foreliggende definitiv videnskabelig dokumentation, overensstemmelse med den specifikke EU-lovgivning samt de teknologiske og kommercielle muligheder«, i det væsentlige den retspraksis, hvorefter »fastlæggelsen af det risikoniveau, der anses for uacceptabelt for samfundet, afhænger af den bedømmelse, som den kompetente offentlige myndighed anlægger af de konkrete omstændigheder i den enkelte sag«. Retten har i denne henseende præciseret, at denne myndighed kan tage hensyn til bl.a., hvor alvorlige virkninger indtræden af den pågældende risiko vil have for folkesundheden, sikkerheden og miljøet, herunder også omfanget af de potentielle skadevirkninger, hvor længe de varer, hvor uigenkaldelige de er, og om disse skader eventuelt vil få senere virkninger, ligesom den kan tage hensyn til risikoens mere eller

mindre konkrete karakter på grundlag af den foreliggende videnskabelige viden (jf. dom af 17.3.2021, FMC mod Kommissionen, T-719/17, EU:T:2021:143, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

- 293 De betragtninger, som Kommissionen anførte i punkt 3.1.2 (s. 78) i bilag III til den anfægtede afgørelse og i punkt 1 (s. 22) i bilag II til denne afgørelse, udgør alt andet end en forvanskning af forsigtighedsprincippet indhold, men udgør i det væsentlige en henvisning til Unionens retsinstansers fortolkning af dette princip. Der kan således ikke konstateres at foreligge en retlig fejl i denne henseende.
- 294 Det ottende anbringendes første led skal derfor forkastes som ugrundet.

Det ottende anbringendes andet led om retlige fejl begået af Kommissionen, for så vidt som den tillagde det krav om politikkoherens, der er fastsat i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra d), uforholdsmæssig stor vægt

- 295 Sagsøgerne anførte i punkt 244-249 i deres anmodning om intern prøvelse, at Kommissionen med urette havde fundet, at målet om kohærens vejede tungere end nødvendigheden af at basere den delegerede forordning på definitiv videnskabelig dokumentation. Kommissionen svarede i punkt 3.1.1 (s. 77) i bilag III til den anfægtede afgørelse – hvori der henvises til punkt 2.1, litra b), nr. i) (s. 29) i bilag II til denne afgørelse – at den i henhold til 40. betragtning til klassificeringsforordningen var bemyndiget til at tillægge denne forordnings artikel 19, stk. 1, litra d), en »vis vægt« for at »sikre den delegerede retsakts sammenhæng med andre gældende EU-retlige instrumenter«. Det fremgår endvidere af bilag II (s. 34, 35, 37-39 og 41) og bilag III (s. 80, 81, 84 og 85) til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen tog udgangspunkt i den forudsætning, at den var bemyndiget til at lade kravet om politikkoherens gå forud for de øvrige krav og endda til at støtte sig på kriterierne i VE II-direktivet i stedet for at fastsætte tekniske screeningskriterier vedrørende modvirkning for bioenergi-relaterede skovbrugsaktiviteter.
- 296 Ifølge sagsøgerne begik Kommissionen herved en retlig fejl. Klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra d), giver nemlig ikke Kommissionen mulighed for blot at gengive ordlyden af den gældende lovgivning ved fastsættelsen af de tekniske screeningskriterier, når denne tilgang fører til et resultat, der er i strid med kravene i klassificeringsforordningen, navnlig denne forordnings artikel 10, stk. 1 og 3. Ordlyden af klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, viser ligeledes, at Kommissionen ikke må lægge uforholdsmæssig stor vægt på politikkoherens i forhold til videnskabelige og miljømæssige hensyn. Mens denne forordnings artikel 19, stk. 1, litra f), præciserer, at de tekniske screeningskriterier »[skal] være baseret« på definitiv videnskabelig dokumentation og forsigtighedsprincippet, fastsætter artikel 19, stk. 1, litra d), blot, at de tekniske screeningskriterier skal »tage hensyn« til relevant gældende EU-lovgivning, »hvis det er relevant«. I betragtning af målet om en effektiv klassificering vil det ikke være kohærent uberettiget at påberåbe sig princippet om politikkoherens og primært basere sig på den gældende lovgivning, når selve formålet med klassificeringsforordningen er at gå videre end disse forpligtelser. Klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), giver heller ikke Kommissionen mulighed for at forudsætte, at aktiviteter, der er i overensstemmelse med VE II-direktivet, bidrager væsentligt til modvirkning af klimaændringer. I henhold til klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, er formålet med den delegerede forordning at supplere de tekniske screeningskriterier. Denne formulering er meget strengere end kravet i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), hvori det er anført, at aktiviteter relateret til vedvarende energi skal udføres »i overensstemmelse med« med VE II-direktivet. Henvisningen til VE II-direktivet burde have været fortolket strengt for ikke at underminere

klassificeringsforordningens primære mål om miljøbeskyttelse. Listen over muligheder i klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a)-i), kan kun anses for at fastsætte et absolut minimum og gør det under ingen omstændigheder muligt at sikre det beskyttelsesniveau, der kræves i henhold til denne forordning.

297 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

298 Med de klagepunkter, der er nævnt i præmis 296 ovenfor, har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen i svaret i punkt 2.1, litra b), nr. i) (s. 29), i bilag II til den anfægtede afgørelse, hvortil der henvises i punkt 3.1.1 (s. 77) i bilag III til denne afgørelse, tillagde kravene om »politikkoherens« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra d), for stor betydning i forhold til kravet om, at de tekniske screeningskriterier skal være baseret på »definitiv videnskabelig dokumentation« som omhandlet i denne forordnings artikel 19, stk. 1, litra f). Dette svar skulle være behæftet med en retlig fejl, idet det er i strid med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1 og 3, og artikel 19, stk. 1, litra d) og f).

299 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. Kommissionens fortolkning af samtlige de bestemmelser, der er nævnt i præmis 298 ovenfor, synes nemlig at være i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i klassificeringsforordningen. I modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, skal Kommissionen, når den analyserer den »definitive videnskabelig dokumentation«, der er omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra f), sikre sig, at vedtagelsen af disse tekniske screeningskriterier er forenelig med EU-retten og »eventuel relevant gældende EU-lovgivning« som omhandlet i samme forordnings artikel 19, stk. 1, litra d). I betragtning af at Kommissionen har til opgave at føre tilsyn med gennemførelsen af EU-retten som fastsat i artikel 17, stk. 1, tredje punktum, TEU, er den forpligtet til at tage hensyn til EU-retten ved analysen af de relevante faktiske omstændigheder og videnskabelige oplysninger. Det er på denne måde, man skal forstå Kommissionens henvisning i punkt 2.1, litra b), nr. i) (s. 29), i bilag II til den anfægtede afgørelse til sin ret til at tillægge kravene om »politikkoherens« – som ifølge Kommissionen er omhandlet i den nævnte forordnings artikel 19, stk. 1, litra d) – »en vis vægt«.

300 Kommissionen havde således ret til i forbindelse med nævnte punkt 2.1, litra b), nr. i) (s. 29), i bilag II til den anfægtede afgørelse at henvise til behovet for at sikre, at de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i den delegerede forordning, hænger sammen med bestemmelserne i VE II-direktivet, således som det er nævnt i 30. betragtning til den delegerede forordning og i LULUCF-forordningen. Klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra a), henviser selv til VE II-direktivet. Det er derfor lovgiver, der har valgt at lægge særlig vægt på VE II-direktivet. I øvrigt kræver forsigtighedsprincippet, som ifølge sagsøgerne er blevet tilsidesat, ikke en anderledes tilgang i lyset af VE II-direktivet.

301 Endelig har sagsøgerne foreholdt Kommissionen, at den henholdt sig til bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivet uden dog at gå videre end de kriterier, der er fastsat heri. Som Kommissionen gjorde gældende i punkt 3.1.1 (s. 35) i bilag II til den anfægtede afgørelse, er de tekniske screeningskriterier for bioenergi relaterede aktiviteter delvis strengere end dem, der er fastsat i VE II-direktivet. F.eks. kræver VE II-direktivets artikel 29, stk. 10, en drivhusgasemissionsbesparelse på 70% senest den 31. december 2025, mens de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i punkt 2 i punkt 4.8 vedrørende elproduktion fra bioenergi i bilag I til den delegerede forordning, kræver en besparelse på mindst 80% i forhold til drivhusgasbesparelismetoden og den relative komparator for fossile brændstoffer, der er fastsat i bilag VI til VE II-direktivet. Desuden finder den tærskel på 20 megawatt, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, ikke anvendelse i forbindelse med de tekniske screeningskriterier.

302 Henset til det ovenstående skal det ottende anbringendes andet led forkastes.

Det ottende anbringendes tredje led om fejl i forbindelse med fortolkningen af klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra k)

303 Sagsøgerne har anført, at Kommissionen i forskellige dele af den anfægtede afgørelse, herunder i bilag II (s. 22, 23, 28 og 30) til denne afgørelse, bl.a. støttede sig på begrebet »let anvendelighed« for at lade forstå, at klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra k), skulle fortolkes således, at »så mange markedsaktører som muligt« fik mulighed for at opfylde betingelserne i de tekniske screeningskriterier for modvirkning, som er fastsat for skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi.

304 Kommissionen har herved forvekslet de tekniske screeningskriteriers »lette anvendelighed« med deres »anvendelighed«, der ikke er omfattet af de krav, der er opregnet i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, og af formålene med den nævnte forordning. I henhold til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra k), og 47. betragtning til denne forordning kræver kriteriet om, at de tekniske screeningskriterier skal være »lette at anvende« ganske vist, at de udformes så klart som muligt for at sikre, at virksomhederne let kan forstå og anvende dem. Kommissionen har imidlertid udvidet kravet om, at de tekniske screeningskriterier skal være »lette at anvende« i en sådan grad, at det kan konkluderes, at den har tømt klassificeringsforordningen for sit indhold. Kommissionen begik en retlig fejl ved at fortolke klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra k), således, at den skulle kræve, at de tekniske screeningskriterier for modvirkning vedrørende skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi udformes på en sådan måde, at deres anvendelighed udvides med det formål, at de kan opfyldes af så mange økonomiske aktiviteter som muligt.

305 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

306 Sagsøgerne har med de argumenter, der er nævnt i præmis 303 ovenfor, anført, at Kommissionen i sit svar i punkt 1 (s. 22 og 23) i punkt 2.1, litra a), nr. ii) (s. 28) og i punkt 2.1, litra b), nr. ii) (s. 30) i bilag II til den anfægtede afgørelse lod forstå, at klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra k), skulle fortolkes således, at »så mange markedsaktører som muligt« fik mulighed for at opfylde betingelserne i de tekniske screeningskriterier for modvirkning, som er fastsat for skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi. Disse argumenter er ugrundede.

307 Kommissionen har nemlig i ingen del af den anfægtede afgørelse, og heller ikke i bilagene hertil, anført, at dens fortolkning af klassificeringsforordningens artikel 19 skulle sætte »så mange markedsaktører som muligt« i stand til at opfylde betingelserne i de tekniske screeningskriterier for modvirkning, som er fastsat for skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi.

308 Det, som Kommissionen anførte i punkt 1 (s. 22 og 23), i punkt 2.1, litra a), nr. ii) (s. 28), og i punkt 2.1, litra b), nr. ii) (s. 30), i bilag II til den anfægtede afgørelse, var, at der skulle anlægges en sammenhængende tilgang ved fortolkningen af klassificeringsforordningens artikel 19, der skulle tage hensyn til alle punkterne i denne bestemmelse. Den pegede på et »behov for at afbalancere de forskellige krav i denne forordnings artikel 19, stk. 1«, som er afspejlet i andre bestemmelser i forordningen, såsom artikel 20, stk. 2. Den anførte ligeledes, at den var »berettiget« til inden for de tekniske screeningskriterier at »kalibrere« niveauet for en bestemt økonomisk aktivitets væsentlige bidrag til klimaændringer med andre parametre for at sikre »sammenhæng« med EU-lovgivningen.

309 Kommissionen anførte ganske vist også, i punkt 2.1 (s. 23) i bilag II til den anfægtede afgørelse, følgende:

»Enhver fortolkning af artikel 19, stk. 1, i klassificeringsforordningen, der er baseret på en for restriktiv fortolkning af denne forordnings artikel 19, stk. 1, litra f), vil uretmæssigt indskrænke dens anvendelsesområde til et begrænset antal aktiviteter og [dermed] bringe det overordnede formål med klassificeringsforordningen i fare som et nyttigt redskab til at kanalisere de finansielle strømme i retning af omstillingen af hele EU's økonomi til bæredygtighed. Stort set ingen økonomisk aktivitet ville være omfattet af klassificeringsforordningen, hvis [de tekniske screeningskriterier] udelukkende skulle baseres på de mest forsigtige videnskabelige antagelser uden hensyntagen til de øvrige krav i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, navnlig kravene vedrørende let anvendelighed og sammenhæng med andre EU-politikker, der forfølger bæredygtighedsmål.«

310 Imidlertid kan hverken disse vurderinger eller de andre betragtninger, der ligger til grund for den anfægtede afgørelse, fortolkes som hævdet af sagsøgerne, dvs. at Kommissionen skulle have valgt at fortolke klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, således, at »så mange markedsaktører som muligt« fik mulighed for at opfylde betingelserne i de tekniske screeningskriterier for modvirkning, som er fastsat for skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi. Disse betragtninger gør det højst muligt at forstå, at den nævnte forordnings artikel 19, stk. 1, ifølge Kommissionen ikke skal fortolkes for restriktivt, uden behørig hensyntagen til alle dens parametre, idet forordningens overordnede formål da ville blive bragt i fare. Sagsøgernes argumenter kan således ikke godtgøre, at Kommissionen udvidede begrebet »let« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra k).

311 Af disse grunde må de argumenter, der er nævnt i præmis 303 ovenfor, nødvendigvis forkastes.

312 Det følger heraf, at dette led og dermed det ottende anbringende skal forkastes.

Det niende anbringende om åbenbart urigtige skøn som følge af manglende hensyntagen til relevant definitiv videnskabelig dokumentation og manglende overholdelse af forsigtighedsprincippet

313 Med det niende anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionens betragtninger i punkt 3.1.1 (s. 77) og i punkt 3.1.2 (s. 78 og 79) i bilag III til den anfægtede afgørelse, hvorefter de tekniske screeningskriterier til modvirkning af klimaaendringer vedrørende skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi skulle være baseret på definitiv videnskabelig dokumentation og forsigtighedsprincippet, er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn.

314 Kommissionen anførte i punkt 1 (s. 21) i bilag II til den anfægtede afgørelse, sammenholdt med punkt 3.1.1 (s. 77) i bilag III til samme afgørelse, at udtrykket »definitiv videnskabelig dokumentation« betegner »forhold, der ikke giver anledning til tvivl«. Den anførte ligeledes i punkt 3.1.1 i afsnit 3 (s. 77) i bilag III til den anfægtede afgørelse, at den havde taget »størst muligt hensyn til den foreliggende videnskabelige dokumentation ved udarbejdelsen af bæredygtighedskriterierne vedrørende afbødning af væsentlige miljømæssige i VE II-direktivet«.

315 Dette svar er behæftet med åbenbart urigtige skøn og tilsidesætter således klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra f).

- 316 For det første har Kommissionen nemlig ikke fremført noget argument til støtte for, at den delegerede forordning var baseret på videnskabelig dokumentation.
- 317 For det andet anerkendte Kommissionen, at de tekniske screeningskriterier var begrundet i andre hensyn end videnskabelige, da den i punkt 1 i bilag II (s. 23) til den anfægtede afgørelse, sammenholdt med punkt 3.1.1 i bilag III til denne anfægtede (s. 77), erklærede, at »[s]tort set ingen økonomisk aktivitet ville være omfattet af klassificeringsforordningen, hvis [de tekniske screeningskriterier] udelukkende skulle baseres på de mest forsigtige videnskabelige antagelser uden hensyntagen til de øvrige krav i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1«.
- 318 For det tredje medgav Kommissionen i punkt 2.1, litra b), nr. ii) (s. 30), i bilag II til den anfægtede afgørelse, at den delegerede forordning afveg fra anbefalingerne i rapporten fra Den Tekniske Ekspertgruppe for Bæredygtig Finansiering om at begrænse udvalget af omfattede råprodukter »med henblik på at anvende den løsning, der tilpasser niveauet for det væsentlige bidrag i de tekniske screeningskriterier til det højeste niveau for let anvendelighed af disse kriterier og overensstemmelse med VE II-direktivet«. På dette punkt forsøgte Kommissionen end ikke at påstå, at de valg, der var foretaget i den delegerede forordning, var understøttet af videnskabelig dokumentation. Det er derfor fejlagtigt at hævde, således som Kommissionen gjorde i den anfægtede afgørelse, at den tog »størst muligt hensyn« til den videnskabelige dokumentation.
- 319 Sagsøgerne anførte i øvrigt i anmodningen om intern prøvelse, at Kommissionen ikke havde anvendt forsigtighedsprincippet, da den fastsatte de tekniske screeningskriterier vedrørende skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi. De mange videnskabelige advarsler om den skade, som fældning og forbrænding af skovbiomasse påfører klimaet og biodiversiteten, burde faktisk have fået Kommissionen til at udelukke skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi fra den delegerede forordning eller til at fastsætte meget strengere kriterier for afbødning af miljørisici.
- 320 I den anfægtede afgørelse nøjedes Kommissionen med at henvise til forsigtighedsprincippet for at gøre gældende, at den havde en vid skønsbeføjelse ved »justeringen« af de tekniske screeningskriterier.
- 321 Det svar, som Kommissionen gav til imødegåelse af disse bekymringer – der var udtrykt i anmodningen om intern prøvelse – er behæftet med en fejl, eftersom det tilsidesætter klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra f). Kommissionen forklarede nemlig ikke, hvordan den havde overholdt dette princip. Ved at henvise til det »kompromis«, som den hævdede at have været nødt til at finde mellem de forskellige krav i de forskellige punkter i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, så Kommissionen bevidst bort fra videnskaben og prioriterede økonomiske og politiske hensyn højere end sikring af et højt miljøbeskyttelsesniveau, således som det fremgår af punkt 3.1.1 i bilag III (s. 77) til den anfægtede afgørelse.
- 322 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 323 Det må fastslås, at det niende anbringende er ugrundet, således som det fremgår af følgende.
- 324 I første række kan sagsøgernes argumenter om, at Kommissionen ikke skulle have givet et passende svar vedrørende den hævdede mangel på definitiv videnskabelig dokumentation til støtte for den delegerede forordning (jf. præmis 316-318 ovenfor), ikke tiltrædes.

- 325 For det første finder sagsøgernes argument om, at Kommissionen ikke »fremførte et eneste argument til støtte for, at den delegerede retsakt var baseret på videnskabelig dokumentation af nogen art« (jf. præmis 316 ovenfor), ikke støtte i de faktiske forhold. I punkt 3.1.1 i bilag II til den anfægtede afgørelse (s. 33), nemlig den del af den anfægtede afgørelse, hvortil der henvises i punkt 3.1.2 i bilag III (s. 78), erklærede Kommissionen udtrykkeligt, at den havde taget »størst muligt hensyn til den foreliggende videnskabelige dokumentation ved udarbejdelsen af bæredygtighedskriterierne vedrørende afbødning af væsentlige miljørisici i VE II-direktivet«. Denne erklæring gentages i det væsentlige i punkt 3.1.1, sidste punktum, i nævnte bilag III.
- 326 For det andet er der ikke grundlag for sagsøgernes argument om, at Kommissionens erklæring, der er nævnt i præmis 317 ovenfor, skulle svare til at anføre, at de tekniske screeningskriterier var begrundet i andre hensyn end videnskabelige.
- 327 Det fremgår af klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, at videnskabelige betragtninger – der i forordningens artikel 19, stk. 1, litra f), betegnes som »videnskabelig dokumentation« – ikke er de eneste, der skal tages hensyn til ved vedtagelsen af de tekniske screeningskriterier. Den blotte omstændighed, at Kommissionen baserede sig på andre faktorer end denne »videnskabelige dokumentation«, gør det ikke muligt at konkludere, at der er sket en tilsidesættelse af klassificeringsforordningens artikel 19 og navnlig denne artikels stk. 1, litra f).
- 328 Desuden bemærkes, at for så vidt som sagsøgerne har ønsket at gøre gældende, at Kommissionen udelukkende lod sig lede af ikkevidenskabelige hensyn, hviler dette argument på en fejlagtig fortolkning af den anfægtede afgørelse. Kommissionen fremhævede nemlig med sin erklæring, der er nævnt i præmis 317 ovenfor, to forskellige forhold. Den gav udtryk for dels, at den faktisk havde taget hensyn til videnskabelig dokumentation, som den fandt definitiv, hvilket nærmere bestemt fremgår af punkt 3.1.1 i bilag III til denne afgørelse (jf. præmis 325 ovenfor), dels at den anså sig for at være i stand til at afveje resultaterne af analysen af denne dokumentation mod til de øvrige parametre, der er omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1. Ingen af disse vurderinger kan fortolkes således, at Kommissionen udelukkende lod sig lede af andre hensyn end videnskabelige.
- 329 For det tredje er det argument, der er nævnt i præmis 318 ovenfor, baseret på den forudsætning, at Kommissionen ikke gav præcise oplysninger i den anfægtede afgørelse om hensyntagen til definitiv videnskabelig dokumentation i forbindelse med vedtagelsen af de omhandlede tekniske screeningskriterier. Som det fremgår af præmis 325 og 326 ovenfor, er denne forudsætning imidlertid forkert.
- 330 Kommissionen anførte ganske vist i punkt 2.1, litra b), nr. ii) (s. 30), i bilag II til den anfægtede afgørelse, at den kunne have »[fulgt] anbefalingen fra [Den Tekniske Ekspertgruppe for Bæredygtig Finansiering] og [begrænset] udvalget af omfattede råprodukter til de avancerede biobrændstoffer, der er nævnt i bilag IX, del A, til VE II-direktivet, [hvilket] ville opprioritere det miljømæssige ambitionskrav, men gå ud over kravene om sammenhæng med EU-lovgivningen, lige konkurrencevilkår og let anvendelse for økonomiske aktører«. Det fremgår imidlertid heraf, at Kommissionen valgte den løsning, der tillod så harmonisk som muligt at kombinere de forskellige parametre, der følger af klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, og ikke, som sagsøgerne har gjort gældende, at den end ikke forsøgte at påstå, at de valg, der var foretaget i den delegerede forordning, var understøttet af videnskabelig dokumentation, eller at det ville være fejlagtigt at hævde, således som Kommissionen gjorde det i den anfægtede afgørelse, at den havde taget »størst muligt hensyn« til den videnskabelige dokumentation (jf. præmis 318 ovenfor).

- 331 I anden række har sagsøgerne ikke godtgjort, at Kommissionens svar på de bekymringer, der var blevet givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til en hævdet tilsidesættelse af forsigtighedsprincippet, er behæftet med en fejl, fordi det tilsidesætter klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra f).
- 332 Det anførte om, at Kommissionen ikke forklarede, hvordan den havde overholdt dette princip (jf. præmis 321 ovenfor), finder ikke støtte i de faktiske forhold. Vurderingerne i punkt 3.1.2 i bilag III (s. 78 og 79) til den anfægtede afgørelse vedrører nemlig netop anvendelsen af forsigtighedsprincippet, således som dette kan udledes af bl.a. selve overskriften til dette afsnit og af den udtrykkelige henvisning til præmis 81 i dom af 6. maj 2021, Bayer CropScience og Bayer mod Kommissionen (C-499/18 P, EU:C:2021:367).
- 333 I øvrigt kan erklæringen om, at Kommissionen gik på »kompromis« mellem de forskellige krav i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, ikke, som sagsøgerne har gjort det, fortolkes således, at Kommissionen »bevidst« så bort fra videnskaben og prioriterede økonomiske og politiske hensyn højere end sikring af et højt miljøbeskyttelsesniveau (jf. præmis 321 ovenfor). Tværtimod anførte Kommissionen i punkt 3.1.2 i bilag II til den anfægtede afgørelse (s. 79), at »i en situation, der er kendetegnet ved datamangler og en ophedet videnskabelig debat om fortolkningen heraf og ved udviklingstendenser på markedet (efterspørgsel, priser, eksterne chok), udgør definitive videnskabelige beviser et dynamisk referencepunkt, ligesom VE II-direktivet selv«. I modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, kan denne vurdering fra Kommissionens side ikke fortolkes således, at den hviler på en anvendelse af økonomiske parametre »uden hensyntagen til videnskaben eller under tilsidesættelse af hensynet til et højt miljøbeskyttelsesniveau«.
- 334 Henset til det ovenstående skal det niende anbringende forkastes.

Det tiende anbringende om åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik angående kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi, i lyset af forebyggelse og bekæmpelse af forurening og beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer

- 335 Med det tiende anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at visse af de svar, som Kommissionen gav i punkt 3.3.2 i bilag III til den anfægtede afgørelse vedrørende de bekymringer, som de havde givet udtryk for i deres anmodning om intern prøvelse med hensyn til kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi, i lyset af »forebyggelse og bekæmpelse af forurening« og »beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer« som omhandlet i henholdsvis litra e) og f) i klassificeringsforordningens artikel 9, er i strid med denne forordnings artikel 10, stk. 3, litra b), og artikel 17, stk. 1, litra e) og f).
- 336 Det tiende anbringende er opdelt i tre led.

Det tiende anbringendes første led om den utilstrækkelige karakter af Kommissionens svar på kritikpunkterne vedrørende fraværet af passende kriterier med henblik på forebyggelse af betydelige skader på biodiversitet og økosystemer

- 337 Ifølge sagsøgerne er Kommissionens svar i punkt 3.3.2, litra i) (s. 89), i bilag III til den anfægtede afgørelse, hvori der henvises til punkt 3.1.3 (s. 47-49) i bilag II til samme afgørelse, og som vedrører de bekymringer, der var blevet givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse angående de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende »beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 9, litra f), behæftet med åbenbart urigtige skøn og således i strid med denne forordnings artikel 17, stk. 1, litra f).
- 338 I forbindelse med dette punkt 3.3.2, litra i) (s. 89), i bilag III til den anfægtede afgørelse henviste Kommissionen bl.a. til punkt 3.1.3 (s. 47-49) i bilag II til samme afgørelse. Kommissionen anførte desuden, at formuleringen af de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende biodiversitet var blevet valgt for at sikre, at de var lette at anvende, navnlig uden for EU. Kommissionen henviste desuden til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206, s. 7, herefter »habitatdirektivet«) og til bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivet. Den henviste ligeledes til sit forslag til revision af VE II-direktivet, der indeholder »strengere regler for udbud af skovbiomasse i relation til områder med høj biodiversitet«. Endelig henviste Kommissionen til 31. betragtning til den delegerede forordning, hvorefter kriterierne for bioenergirelaterede aktiviteter bør revideres, således at de tager hensyn til politiske udviklingstendenser, såsom revisionen af VE II-direktivet. Den erklærede i øvrigt, at den ville undersøge alle yderligere videnskabelige oplysninger af relevans for at tage hensyn til resultaterne af enhver aktuel eller fremtidig revision af politikkerne, såsom revisionen af VE II-direktivet.
- 339 Disse svar er ifølge sagsøgerne behæftet med åbenbart urigtige skøn af følgende grunde.
- 340 For så vidt som Kommissionen henviste til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT 2012, L 26, s. 1, herefter »VVM-direktivet«), tog den for det første ikke hensyn til, at skovbrug ofte ikke opfylder de kriterier, der begrunder en vurdering i henhold til dette direktiv. VVM-direktivets artikel 4, stk. 2, finder nemlig kun anvendelse på et begrænset antal projekter, nemlig dem, der er opført i bilag II til dette direktiv. De eneste potentielt relevante projekter, der er nævnt i bilag II, er »[n]yplantning og rydning af skov med henblik på omlægning til anden arealudnyttelse« [punkt 1, litra d), i bilag II til VVM-direktivet], men i de fleste tilfælde fører skovbrug med henblik på produktion af biomasse til elproduktion ikke til omlægning til anden arealudnyttelse, hvilket betyder, at de beskyttelsesforanstaltninger, der er fastsat i VVM-direktivet, generelt ikke finder anvendelse på skovbrug med henblik på produktion af biomasse. Kommissionen angav end ikke, hvorfor disse kriterier kan være tilstrækkelige til at sikre, at bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter ikke forårsager væsentlig skade på biodiversiteten eller økosystemerne. Den omstændighed, at disse kriteriers ordlyd henviser til »tilsvarende gældende national lovgivning eller internationale standarder«, er ikke tilstrækkelig til at afhjælpe problemet med, at visse tredjelande har mindre beskyttende love og anvender miljøbeskyttelsesreglerne på en mangelfuld måde. Hvad endelig angår Kommissionens vurderinger vedrørende habitatdirektivet har sagsøgerne anført, at skovbrug ikke opfylder de kriterier, der begrunder en vurdering i henhold til dette direktiv. De har i denne forbindelse henvist til deres argumenter i forbindelse med anmodningen om prøvelse vedrørende de tekniske screeningskriterier i den delegerede forordning.

- 341 For det andet er henvisningen til bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivet »uvirksom«, eftersom disse kriterier hvad angår biodiversitet alene kræver, at der findes lovgivning eller »systemer til styring« på skovbrugets kildeområdeniveau, der sikrer, at fældningen foretages under hensyntagen til »opretholdelsen af jordbundens kvalitet og biodiversiteten med det formål at minimere negative virkninger«. Disse kriterier fastsætter imidlertid ikke nogen tærskel og udelukker ikke fældningspraksisser såsom rydning, der forårsager betydelig skade på biodiversiteten.
- 342 For det tredje er det irrelevant at henvise sig den fremtidige revision af VE II-direktivet med henblik på at begrunde manglerne ved de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«. Den omstændighed, at kriterierne i VE II-direktivet kan ændres efterfølgende, kan ikke fritage institutionerne fra at sikre, at disse kriterier opfylder kravene i klassificeringsforordningen på tidspunktet for offentliggørelsen af den delegerede forordning.
- 343 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 344 Det tiende anbringendes første led er ugrundet, således som det fremgår af følgende.
- 345 Indledningsvis bemærkes, at ifølge klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), anses en økonomisk aktivitet under hensyntagen til livscyklussen for de produkter og tjenester, der er knyttet til denne økonomiske aktivitet, herunder dokumentation fra eksisterende livscyklusvurderinger, for væsentligt at skade beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, hvis den »skader i) økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed væsentligt«, eller »ii) bevaringsstatussen for levesteder og arter, herunder levesteder og arter af interesse for Unionen«.
- 346 Som det fremgår af stævningens punkt 193, har sagsøgerne anført, at i modsætning til hvad Kommissionen lagde til grund i den anfægtede afgørelse, er de pågældende tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« ikke egnede til at sikre, at den omhandlede økonomiske aktivitet ikke skal anses for at være »[en aktivitet, der skader] økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed væsentligt« [klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), nr. i)], eller »[en aktivitet, der skader] bevaringsstatussen for levesteder og arter, herunder levesteder og arter af interesse for Unionen« [klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), nr. ii)].
- 347 Disse argumenter indeholder imidlertid ingen forklaring, der gør det muligt at forstå, hvordan et af punkterne i nævnte artikel 17, stk. 1, skulle være blevet tilsidesat, og de kan derfor ikke godtgøre, at Kommissionens svar i punkt 3.3.2, litra i) (s. 89), i bilag III til den anfægtede afgørelse er i strid med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1. Disse argumenter bevirker ikke, at Kommissionens vurdering i den anfægtede afgørelse bliver usandsynlig, således som det kan udledes af følgende forhold.
- 348 For det første er det ufornuddent at undersøge »effektiviteten« i henseende til tilpasning til Parisaftalens temperaturmål af de enkelte vurderingsmekanismer og -procedurer i de forskellige bestemmelser i habitatdirektivet og VVM-direktivet, som Kommissionen nævnte i den anfægtede afgørelse.
- 349 Spørgsmålet om habitatdirektivets og VVM-direktivets »effektivitet« med hensyn til tilpasning til Parisaftalens temperaturmål, som sagsøgernes argumentation er baseret på, hører under Rådet for Den Europæiske Unions og Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beføjelser. Bestemmelserne

i disse direktiver udgør den relevante retlige ramme på EU-rettens nuværende udviklingstrin, som Kommissionen ikke kan tilsidesætte. Den omstændighed, at Kommissionen i sit svar henviste til de nævnte direktiver, kan derfor ikke udgøre en retlig fejl.

- 350 Under alle omstændigheder er det ikke godtgjort, at vurderingerne i tredje og fjerde afsnit i punkt 3.1.3 (s. 48) i bilag II til den anfægtede afgørelse vedrørende den miljøbeskyttelsesmekanisme, der er fastsat i VVM-direktivets artikel 4, stk. 2, og i punkt 1, litra d), i bilag II til dette direktiv, eller den vurdering, der er fastsat i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, er behæftet med de angivelige mangler, som sagsøgerne har henvist til.
- 351 Hvad angår den problematik, der rejses ved VVM-direktivet, kan det, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, ikke anses for »lidet sandsynligt«, at fældning af skovbiomasse med henblik på produktion af skovbiomasse hører under bilag II til VVM-direktivet, eller at de eneste potentielt relevante »projekter« inden for rammerne af VVM-direktivet er »[n]yplantning og rydning af skov med henblik på omlægning til anden arealudnyttelse« som nævnt i punkt 1, litra d), i bilag II til dette direktiv, idet det præciseres, at omlægning til anden arealudnyttelse, således som sagsøgerne har anført, indebærer en ændring af arealudnyttelsen.
- 352 Fældning af skovbiomasse, der udgør et projekt vedrørende sammenlægninger, kan nemlig også høre under punkt 1, litra a), i bilag II til VVM-direktivet.
- 353 Desuden er sagsøgernes fortolkning af punkt 1, litra d), i bilag II til VVM-direktivet ikke forenelig med Domstolens brede fortolkning af denne bestemmelses anvendelsesområde. Det følger af præmis 32-38 i dom af 7. august 2018, Prenninger m.fl. (C-329/17, EU:C:2018:640), at selv etablering af en linjeføring gennem skov med henblik på anlæg og drift af en elektrisk luftledning er omfattet af punkt 1), litra d), i bilag II til VVM-direktivet. Hvis den lære, der kan udledes af denne dom, overføres mutatis mutandis til den foreliggende sag, kan det konkluderes, at enhver aktivitet vedrørende fældning af skovbiomasse med henblik på en »ny anvendelse« af arealet er omfattet af punkt 1), litra d), i bilag II til VVM-direktivet og følgelig medfører en forpligtelse til at vurdere indvirkningerne på miljøet i overensstemmelse med direktivets artikel 4, stk. 1.
- 354 Hvad angår sagsøgernes argument om, at Kommissionens svar er fejlagtigt, fordi habitatdirektivet er utilstrækkeligt, eftersom skovbrug ikke er omfattet af de krav, der begrundes en vurdering i henhold til dette direktiv, skal følgende bemærkes.
- 355 Argumentet om den angivelige utilstrækkelighed af kravet i tillæg D til bilag I og II til den delegerede forordning for lokaliteter og operationer i eller nær biodiversitetsfølsomme områder er ikke underbygget. Som Kommissionen har anført i den anfægtede afgørelse, sikrer kravene i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3 og 4, som der henvises til i fodnote 3 i tillæg D til bilag I og II til den delegerede forordning, at den tilladte skovbrug ikke skader en lokalitets integritet væsentligt, om ikke andet så ved at træffe afbødnings- og kompensationsforanstaltninger. Selv om kriteriet for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«, der er fastsat i tillæg D til bilag I og II til den delegerede forordning, ikke forbyder skovbrug i Natura 2000-områder – lige så lidt som habitatdirektivet gør det – kræver det ikke desto mindre, at der er »gennemført en passende vurdering, hvor det er relevant, og på grundlag af dens konklusioner gennemføres de nødvendige afbødende foranstaltninger«. Medlemsstaterne skal derfor træffe beskyttelsesforanstaltninger for skovhabitater, herunder for levesteder uden for Natura 2000-områderne. De faktiske omstændigheder, som sagsøgerne har henvist til med henblik på at godtgøre den hævdede ineffektivitet af habitatdirektivets bestemmelser og dermed af de pågældende tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«, nemlig fældningerne i Polen

og Estland, »uden at der er gennemført nogen vurdering af indvirkningerne på miljøet«, illustrerer ganske vist en ekstrem og bekymrende situation. Disse særlige omstændigheder kan imidlertid ikke rejse tvivl om hverken formålet med eller effektiviteten af habitatdirektivets bestemmelser og dermed heller ikke om grundlaget for Kommissionens erklæringer på s. 48 i bilag II til den anfægtede afgørelse.

- 356 For så vidt som sagsøgerne ligeledes har anfægtet Kommissionens vurdering i punkt 3.1.3, fjerde afsnit (s. 48), i bilag II til den anfægtede afgørelse, hvorefter »formuleringen af de generiske kriterier [for det tekniske screeningskriterium for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«] for så vidt angår beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer, som fastsat i tillæg D til bilag I til den delegerede forordning, ligeledes bevidst er blevet udvidet til at omfatte aktiviteter, der ikke er genstand for den passende vurdering, der kræves i henhold til habitatdirektivet, eller for den vurdering af indvirkningerne på miljøet, der kræves i henhold til VVM-direktivet, men som er omfattet af tilsvarende lovbestemmelser[, forklarer dette] udtrykket »med tilsvarende gældende national lovgivning eller internationale standarder« i fodnote 3 i tillæg D til bilag I til den delegerede forordning«.
- 357 Selv om Kommissionens henvisning til »gældende national lovgivning eller internationale standarder« (jf. ligeledes fodnote 3 i tillæg D til bilag I og II til den delegerede forordning) ifølge sagsøgerne ikke kan løse problemet med »meget lidt beskyttende love« i visse lande »med dårlig gennemførelse af miljøbeskyttelsesreglerne«, kan et sådant argument ikke rejse tvivl om lovligheden af Kommissionens svar. Det må derfor nødvendigvis forkastes som ugrundet.
- 358 Det følger heraf, at Kommissionens henvisning i den anfægtede afgørelse (punkt 3.1.3 i bilag II) til fodnote 3 i tillæg D til bilag I og II til den delegerede forordning ikke er begrænset til en hensyntagen til økonomiske aktiviteter i tredjelande, der har en vis miljølovgivning. Ved læsning af den nævnte fodnote 3 ses det, at Kommissionen udelukkende har villet henvise til tredjelande, der har en lovgivning »tilsvarende« den, som EU har på området for vurderinger som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle (EUT 2010, L 20, s. 7) og habitatdirektivet.
- 359 Udtrykket »tilsvarende«, der er anvendt i sagsøgernes argument, og som selv er relateret til fodnote 3 i tillæg D til bilag I og II til den delegerede forordning og vedrører såvel lovgivningen i tredjelande som de nævnte internationale standarder, har netop til formål at udelukke, at en økonomisk aktivitet kan anses for at være i overensstemmelse med de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«, når vurderingen af den relevante økonomiske aktivitet er blevet foretaget i henhold til »meget lidt beskyttende love«, eller når den er blevet vurderet i henhold til en »dårlig gennemførelse af miljøbeskyttelsesreglerne«. Det fremgår af fodnote 3 i tillæg D til bilag I og II til den delegerede forordning, således som denne er nævnt i den anfægtede afgørelse, at en økonomisk aktivitet, der ikke har kunnet vurderes i henhold til et tredjelandes lovgivning på et niveau svarende til (»tilsvarende«) EU-lovgivningen, er i strid med nævnte tillæg D. Dette gør det muligt at udelukke, at denne aktivitet kan kvalificeres som »miljømæssigt bæredygtig« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 1 og 3.
- 360 Henset til disse forhold vedrører problemet med tredjelande, der har et utilstrækkeligt beskyttelsesniveau på miljøområdet, således ikke en situation, som den anfægtede afgørelse ikke har løst på passende vis.

- 361 For det andet er der ikke grundlag for argumenterne om, at henvisningen til bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivet er »uvirksom«, da de kriterier, der er omhandlet i tillæg D til bilag I og II til den delegerede forordning, ikke fastsætter »nogen tærskel« og »ikke udelukker fældningspraksisser såsom rydning, der forårsager betydelig skade på biodiversiteten«.
- 362 Det rydningseksempel, som sagsøgerne henviser til, er en realitet i skovbrugsøkonomien, der er omfattet af divergerende definitioner i de forskellige staters lovgivninger, med forskellige tærskler, således som det kan udledes af VE II-direktivets artikel 29, stk. 6, litra a), nr. iv), og artikel 29, stk. 6, litra b), nr. iv). En sådan uensartethed i fastsættelsen af tærsklerne for rydning findes ligeledes i EU-medlemsstaterne. Rydning anses således langt fra systematisk for at være problematisk, således som sagsøgerne har antydnet, men er, alt efter omstændighederne, snart forbudt, snart anerkendt som en acceptabel praksis eller endog tilladt på visse betingelser i medlemsstaternes lovgivninger. Der er således en ambivalens knyttet til rydning, for så vidt som dens indvirkning på miljøet ikke altid er negativ. Det kan således ikke lægges til grund, at al rydning, således som sagsøgerne har anført, nødvendigvis er omfattet af begrebet »aktivitet, der skader økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed væsentligt« [klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), nr. i)] eller af begrebet »aktivitet, der skader bevaringsstatussen for levesteder og arter, herunder levesteder og arter af interesse for Unionen« [klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), nr. ii)].
- 363 Hvis sagsøgerne kun hentyder til potentielt skadelig rydning – og ikke til rydning, der er gavnlig for skoven – fremgår det desuden ikke klart, hvilken »fælleseuropæiske tærskel«, dvs. hvilken ensartede tærskel, Kommissionen kunne have fastsat i de tekniske screeningskriterier for at imødegå denne problematik på en hensigtsmæssig måde. En sådan harmonisering ville som konsekvens have ensrettet de nationale tærskler, der finder anvendelse på området. Det bemærkes imidlertid, at et sådant skridt ikke kunne have været iværksat uden risiko for at underminere såvel retsgrundlaget for klassificeringsforordningen, nemlig artikel 114 TEUF, som nærhedsprincippet som fastsat i artikel 5, stk. 3, TEU. Rydning er nemlig en praksis, for hvilken EU-medlemsstaterne har fastsat deres egne kvantitative tærskler – bl.a. udtrykt i hektar – over hvilke denne praksis er forbudt. Disse kvantitative tærskler er forskellige på grund af nationale eller lokale geografiske variationer og de arter, som kan blive påvirket. Sagsøgerne har på intet tidspunkt over for Kommissionen eller Retten foreslået, hvordan disse nationale tærskler kunne være blevet ensrettet, uden at Kommissionen herved tilsidesatte subsidiaritetsprincippet.
- 364 For det tredje er der ikke grundlag for argumenterne om, at det er irrelevant at henvise til den fremtidige revision af VE II-direktivet med henblik på at begrunde »manglerne« ved de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade«.
- 365 Sagsøgerne har hverken godtgjort, at der foreligger en »mangel« i de nævnte tekniske screeningskriterier, eller præciseret, hvilket konkret element der mangler. Desuden synes Kommissionens henvisning til den kommende revision af VE II-direktivet at være relevant. Kommissionen tilkendegav herved sin villighed – eller anerkendte endda sin forpligtelse – til at tilpasse de pågældende tekniske screeningskriterier for at tage hensyn til fremtidige ændringer af VE II-direktivet i lyset af udviklingen i videnskaben eller den EU-ret, der regulerer og udgør rammerne for vedtagelsen af de tekniske screeningskriterier. Det kan ikke lægges til grund, at Kommissionen ikke havde ret til i den anfægtede afgørelse at tilkendegive, at den var villig til at ændre de omhandlede tekniske screeningskriterier med henblik på at tage hensyn til udviklingen i videnskaben eller ændringer i EU-lovgivningen. Kommissionens forpligtelse til regelmæssigt at revurdere de tekniske screeningskriterier, der er omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, er udtrykkeligt fastsat i denne forordnings artikel 19, stk. 5, første afsnit.

366 På baggrund af disse forhold må det tiende anbringendes første led nødvendigvis forkastes.

Det tiende anbringendes andet led om fejl i Kommissionens svar på kritikpunkterne vedrørende de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i henseende til forebyggelse og bekæmpelse af forurening

367 Ifølge sagsøgerne er Kommissionens svar i punkt 3.3.2, nr. ii) (s. 89 og 90) i bilag III til den anfægtede afgørelse i strid med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra e).

368 Kommissionen fremførte ikke i punkt 3.3.1, nr. ii), i bilag III (s. 89 og 90) til den anfægtede afgørelse noget struktureret argument til imødegåelse af sagsøgernes kritik, hvorefter de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af forurening er utilstrækkelige til at afgøre, om de aktiviteter, der er relateret til skovbioenergi, »fører til en betydelig stigning i udledningen af forurenende stoffer til luft, vand eller jord sammenlignet med situationen, før aktiviteten begyndte«, i overensstemmelse med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra e). I denne del af den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen blot, at sagsøgerne havde fejlfortolket begrebet »bedste tilgængelige teknik« som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) (EUT 2010, L 334, s. 17, herefter »direktivet om industrielle emissioner«), og at gennemførelsen af den »bedste tilgængelige teknik« »[gav] de bedste resultater med hensyn til miljøeffektivitet og -virkning«.

369 Kommissionen gav ikke noget svar vedrørende de manglende kvantitative krav med hensyn til størrelsen af nedbringelsen af emissionerne i de områder, hvor forureningsgrænserne overskrides.

370 Hvad endelig angår den forurening, der er forbundet med fremstilling af træpiller, nøjedes Kommissionen med at anføre, at det »på trods af en grundig undersøgelse [havde] vist sig at være vanskeligt at foretage en generaliseret integration af livscyklushensyn i kriterierne på grund af manglen på anvendelige og sammenlignelige data (jf. dokumentet med titlen »Taxonomy [Regulation's] Impact Assessment«)«.

371 Kommissionen har bestridt disse argumenter.

372 Det tiende anbringendes andet led er ugrundet, således som det fremgår af følgende.

373 Indledningsvis bemærkes, at ifølge klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra e), anses en økonomisk aktivitet under hensyntagen til livscyklussen for de produkter og tjenester, der er knyttet til denne økonomisk aktivitet, herunder dokumentation fra eksisterende livscyklusvurderinger, for væsentligt at skade forebyggelse og bekæmpelse af forurening, hvis den fører til en »betydelig stigning i udledningen af forurenende stoffer til luft, vand eller jord sammenlignet med situationen, før aktiviteten begyndte«.

374 Ingen af de argumenter, der er nævnt i præmis 368 ovenfor, godtgør, at der foreligger en retlig fejl i henseende til en tilsidesættelse af betingelserne i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra e). Heller ikke disse argumenter bevirker, at Kommissionens vurderinger i punkt 3.3.2, nr. ii) (s. 89 og 90), i bilag III til den anfægtede afgørelse bliver usandsynlige.

- 375 I første række kan sagsøgernes argumentation om, at Kommissionen ikke gav et struktureret svar med henblik på at imødegå de klagepunkter, der var blevet fremsat i anmodningen om intern prøvelse, men blot foreholdt dem, at de havde fejlfortolket begrebet den »bedste tilgængelige teknik« i artikel 3, stk. 10, i direktivet om industrielle emissioner, nemlig ikke tiltrædes.
- 376 Sagsøgerne har ikke redegjort præcist for, hvorfor det skulle være i strid med klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra e), at Kommissionen støttede sit svar på begrebet den »bedste tilgængelige teknik« som omhandlet i artikel 3, stk. 10, i direktivet om industrielle emissioner. Navnlig kan der ikke i disse argumenter identificeres faktiske eller retlige omstændigheder, der konkret kan knyttes sammen med begrebet »betydelig stigning i udledningen af forurenende stoffer« eller med kategorierne »luft«, »vand« og »jord« som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra e).
- 377 I øvrigt er Kommissionens svar i punkt 3.3.2, nr. ii) (s. 89 og 90) i bilag III til den anfægtede afgørelse ret udførligt. Det gør det muligt at forstå, hvorfor Kommissionen gjorde begrebet den »bedste tilgængelige teknik« i artikel 3, stk. 10, i direktivet om industrielle emissioner til et af de grundlæggende parametre i forbindelse med de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende forebyggelse og bekæmpelse af forurening, der er omhandlet i punkt 5 i tabellen over kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i punkt 4.7, 4.8, 4.19, 4.20, 4.23 og 4.24 i bilag I og II til den delegerede forordning.
- 378 Ifølge Kommissionen er det berettiget at sætte begrebet den »bedste tilgængelige teknik« i centrum for de nævnte kriterier, fordi der er tale om et kriterium, der repræsenterer det optimale på området. Kommissionen anvendte ganske vist ikke dette udtryk i den anfægtede afgørelse. Det fremgår imidlertid af det sidste punktum i første afsnit på s. 90 i den anfægtede afgørelse, hvorefter »implementering af den bedste tilgængelige teknik vil give de bedste resultater med hensyn til miljøeffektivitet og -virkning«, at den implicit baserer sin tilgang på ønsket om at nå dette optimale resultat. Det fremgår således, at Kommissionen var sig bevidst, at dette optimale resultat er udtryk for en tilgang, som lovgiver har krævet.
- 379 Sagsøgerne har med deres argumenter ikke forklaret, hvorfor Kommissionen burde have fraveget det nævnte kriterium om den »bedste tilgængelige teknik«, således som dette fremgår af artikel 3, stk. 10, i direktivet om industrielle emissioner. I denne henseende er sagsøgernes argumentation uklar og ufuldstændig. Den forklarer ikke, hvorfor anvendelse af den »bedste tilgængelige teknik«, dvs. det optimale på området, skulle være uegnet til at opfylde betingelserne i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra e), eller til at opnå »de bedste resultater med hensyn til miljøeffektivitet og -virkning« som nævnt i Kommissionens svar.
- 380 I anden række kan sagsøgernes argument om, at Kommissionen ikke tog stilling til klagepunktet om, at der ikke var fastsat krav med hensyn til størrelsen af nedbringelsen af emissionerne i »de områder, hvor forureningsgrænserne overskrides« (jf. præmis 369 ovenfor), heller ikke tiltrædes.
- 381 Dette argument er kun forståeligt i lyset af de klagepunkter, som sagsøgerne fremførte i anmodningen om intern prøvelse vedrørende anlæg beliggende i områder, der ikke overholder »grænseværdierne« for luftkvalitet som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa (EUT 2008, L 152, s. 1). Argumentet om, at Kommissionen ikke gav noget svar vedrørende de manglende krav i de »områder, hvor forureningsgrænserne overskrides«, kan kun antages til realitetsbehandling i det foreliggende søgsmål, hvis det blev fremsat i anmodningen om intern prøvelse. Dette argument kan imidlertid antages til realitetsbehandling i lyset af det anførte i denne anmodnings punkt 366.

Heri kritiserede sagsøgerne fraværet af krav til »områder, hvor forureningsgrænserne overskrides«, ikke generelt, men for at fremhæve fraværet af en »kvantitativ tærskel« med hensyn til størrelsen af nedbringelsen af emissionerne.

- 382 Det er korrekt, at Kommissionen i punkt 3.3.2, nr. ii) (s. 89 og 90), i bilag III til den anfægtede afgørelse hverken udtrykkeligt henviste til ordlyden af klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra c), eller anførte, om den havde været i stand til at finde kvantitative tærskler for størrelsen af nedbringelsen af emissionerne i de områder, hvor forureningsgrænserne overskrides, eller om den havde måttet nøjes med at fastsætte kvalitative kriterier. I denne henseende bemærkes, at i henhold til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra c), skal de tekniske screeningskriterier, der fastsættes i henhold til denne forordnings artikel 10, stk. 3, og artikel 11, stk. 3, herunder de kriterier, der er omhandlet i samme forordnings artikel 17, »så vidt muligt være kvantitative og indeholde tærskler og ellers være kvalitative«.
- 383 Sagsøgerne kan imidlertid ikke hævde, at Kommissionen ikke gav noget svar vedrørende fraværet af krav for »områder, hvor forureningsgrænserne overskrides«, i punkt 3.3.2, nr. ii) (s. 89 og 90), i bilag III til den anfægtede afgørelse. I punkt 1.3 (s. 65) i bilag III til den anfægtede afgørelse tilbageviste Kommissionen nemlig ethvert argument om manglende kvantitative kriterier ved udtrykkeligt at henvise til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra c). Selv om punkt 1.3 (s. 65) i bilag III til den anfægtede afgørelse mere bredt omhandler sagsøgernes kritik i afsnit IV.B i anmodningen om intern prøvelse (denne anmodnings punkt 108) med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der forelå »magtfordrejning«, fordi de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« ikke indeholder kvantitative tærskler, fremgår det af denne del af den anfægtede afgørelse, at det var Kommissionens opfattelse, at »kriteriernes kvalitative karakter er et resultat af manglen på målbare udgangspunkter eller godkendte mål til fastlæggelse af kvantitative udvælgelseskriterier for tilpasning på dette trin og den relative mangel på kvantitative tilpasningsmål fastlagt nationalt, sektorielt eller regionalt«. Dette svar fra Kommissionens side på kritikpunkterne om den eventuelle »magtfordrejning« dækker således også den problematik vedrørende manglende kvantitative kriterier, som sagsøgerne har rejst i forbindelse med det tiende anbringendes andet led.
- 384 I tredje række er der ikke grundlag for argumentet om, at Kommissionen hvad angår den forurening, der er forbundet med fremstilling af træpiller, »nøjedes« med at anføre, at det »på trods af en grundig undersøgelse [havde] vist sig at være vanskeligt at foretage en generaliseret integration af livscyklushensyn i kriterierne på grund af manglen på anvendelige og sammenlignelige data« (jf. præmis 370 ovenfor).
- 385 For det første er dette argument ikke underbygget, idet det ikke henviser til de specifikke materielle betingelser i klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra f), der er nævnt i præmis 345 ovenfor. Dette arguments sammenhæng med antagelsen om, at en aktør, der ønsker at godtgøre sin aktivitets miljømæssige bæredygtighed, skal undgå, at den anses for at være en aktivitet, der »i) skader økosystemers gode tilstand og modstandsdygtighed væsentligt« eller »ii) skader bevaringsstatussen for levesteder og arter, herunder levesteder og arter af interesse for Unionen«, er på ingen måde indlysende.
- 386 For det andet må det konstateres, at Kommissionen i svaret i punkt 3.3.2, nr. ii) (s. 89 og 90), i bilag III til den anfægtede afgørelse ikke »nøjedes« med at konstatere det anførte i præmis 368 og 384 ovenfor. Tværtimod lod den hvad angår problematikken vedrørende forurening relateret til støv fra fremstilling af træpiller den citerede passage ledsage af en parentes med udtrykkelig henvisning til dokumentet med titlen »Taxonomy [Regulation's] Impact Assessment«, som den

nævnte i fodnote XXV i den anfægtede afgørelse, og hvis fulde titel er »Commission Staff Working Document »Impact Assessment«, accompanying the document »Proposal for a Regulation of the European Parliament and of the Council on the establishment of a framework to facilitate sustainable investment«, SWD(2018) 264 final, [af] 24.5.2018«.

- 387 Som det fremgår af punkt 1.2 i bilag I til den anfægtede afgørelse, der vedrører alle de enheder, der indgav anmodninger om intern prøvelse af den delegerede forordning, herunder sagsøgerne, mener Kommissionen at have grundlag for at erklære, at »den delegerede forordnings generelle og specifikke mål er sammenhængende med klassificeringsforordningens mål, som er blevet udførligt forklaret i [dokumentet med titlen »Taxonomy [Regulation's] Impact Assessment«]«. Kommissionen begrænsede sig langt fra til at erklære dette, men fortsatte sit ræsonnement vedrørende tilstrækkeligheden af de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« set i lyset af klassificeringsforordningen ved at redegøre for retlige og videnskabelige forhold på s. 10-12 i bilag I til den anfægtede afgørelse.
- 388 Sagsøgerne har ikke rejst tvivl om betydningen af parentesens i den i præmis 370 ovenfor citerede passage med den udtrykkelige henvisning til det nævnte dokument med titlen »Taxonomy [Regulation's] Impact Assessment« (jf. præmis 386 ovenfor) for grundlaget for Kommissionens vurderinger. De har heller ikke godtgjort nogen forbindelse mellem det argument, der er nævnt i præmis 370 ovenfor, og Kommissionens generelle vurdering i punkt 1.2 i bilag I til den anfægtede afgørelse. Sagsøgerne har med andre ord ikke taget hensyn til den bredere – og mere udførlige – kontekst for den omhandlede erklæring, som gjorde det muligt for Kommissionen at afgive den.
- 389 Da sagsøgerne ikke har set den passage, der er citeret i præmis 370 ovenfor, i sammenhæng med de forhold, som Kommissionen fremhævede i forbindelse med den generelle vurdering i punkt 1.2 i bilag I til den anfægtede afgørelse, eller med indholdet af dokumentet med titlen »Taxonomy [Regulation's] Impact Assessment«, har de ikke fremlagt beviser, der kan bevirke, at Kommissionens vurdering, hvorefter det »på trods af en grundig undersøgelse [havde] vist sig at være vanskeligt at foretage en generaliseret integration af livscyklushensyn i kriterierne på grund af manglen på anvendelige og sammenlignelige data«, bliver usandsynlig.
- 390 Følgelig må dette klagepunkt fra sagsøgernes side, ligesom det tiende anbringendes andet led i sin helhed, nødvendigvis forkastes.

Det tiende anbringendes tredje led om fejl i forbindelse med de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i forbindelse med cirkulær økonomi

- 391 Ifølge sagsøgerne er Kommissionens svar i punkt 3.3.2 (s. 88) i bilag III til den anfægtede afgørelse, hvori der henvises til punkt 3.1.2, litra b) (s. 44-46), i bilag II til samme afgørelse, vedrørende de bekymringer, der var blevet givet udtryk for i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til de fuldstændig manglende tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende cirkulær økonomi på området for bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter, i strid med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra b).
- 392 I punkt 3.3.2 (s. 88) i bilag III til den anfægtede afgørelse – hvori der henvises til punkt 3.1.2, litra b) (s. 44), i bilag II til den anfægtede afgørelse – imødegik Kommissionen disse bekymringer ved at anføre, at forholdet mellem princippet om kaskadeanvendelse og biomasse var »meget komplekst«, og at der »ikke var tilstrækkelig videnskabelig dokumentation til, at der kunne udformes passende kriterier«. Kommissionen støttede sig ligeledes på henvisninger til cirkulær

økonomi i VE II-direktivet og på sit forslag til revision af dette direktiv, der skal få staterne til at afholde sig fra at skabe incitamenter til produktion af energi ved forbrænding af savkævlér, finérkævlér, stubbe og rødder.

- 393 I første række bekræfter dette svar ifølge sagsøgerne, at bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter skader den cirkulære økonomi, og at det forhold, at der ikke findes tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende cirkulær økonomi, er i strid med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra b), sammenholdt med artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i), heri.
- 394 I anden række har sagsøgerne som svar på Kommissionens betragtninger i svarskriftet, hvorefter dens kompetence til at udarbejde tekniske screeningskriterier skal fortolkes i lyset af dens beføjelse til at gå »etapevis« frem på grundlag af indvundne erfaringer, således som det kræves i henhold til klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 5, gjort gældende, at Kommissionen ved vedtagelsen af en forvaltningsakt såsom en delegeret forordning skal overholde den lovgivningsmæssige retsakt, som bemyndiger den til at vedtage denne forvaltningsakt, fordi den har beføjelse til efterfølgende at ændre den. I den foreliggende sag forelå der beviser for, at bioenergirelaterede aktiviteter kunne skade den cirkulære økonomi, og at det var nødvendigt og muligt at fastsætte tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende cirkulær økonomi.
- 395 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 396 Retten må konstatere, at de argumenter, der er anført i præmis 393 og 394 ovenfor, er ugrundede. Sagsøgerne har ikke kunnet godtgøre, at Kommissionens svar i punkt 3.3.2 i bilag III (s. 88) til den anfægtede afgørelse, sammenholdt med punkt 3.1.2, litra b) (s. 44), i bilag II til denne afgørelse, er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, eller at dette svar er i strid med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra b), sammenholdt med denne forordnings artikel 17, stk. 1, litra d), nr. i).
- 397 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen ifølge klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra b), vedtager en delegeret forordning for at »supplere artikel 17 ved for hvert relevant miljømål at fastsætte tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, om en økonomisk aktivitet, for hvilken der er fastsat tekniske screeningskriterier [...], skader et eller flere af disse mål væsentligt«. I henhold til klassificeringsforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), anses en økonomisk aktivitet for væsentligt at skade cirkulær økonomi, hvis den »fører til betydelig ineffektivitet i anvendelsen af materialer eller i den direkte eller indirekte anvendelse af naturressourcer såsom ikkevedvarende energikilder, råmaterialer, vand og jord i en eller flere faser af produkters livscyklus, herunder hvad angår holdbarhed, reparationsmuligheder, opgraderingsmuligheder, genbrugsmuligheder eller genanvendelsesmuligheder«.
- 398 I første række har sagsøgerne anført, at Kommissionen har »bekræftet«, at bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter skader den cirkulære økonomi, og at det forhold, at der ikke findes tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende cirkulær økonomi, er i strid med klassificeringsforordningens artikel 10 og 17 (jf. præmis 393 ovenfor). Dette argument er i det væsentlige baseret på sagsøgernes anfægtelse af udtalelsen i den anfægtede afgørelse om, at Kommissionen på tidspunktet for vedtagelsen af denne afgørelse ikke rådede over tilstrækkelig videnskabelig dokumentation til, at der kunne udformes tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende cirkulær økonomi (jf. ligeledes præmis 392 ovenfor).

- 399 I det foreliggende tilfælde bærer sagsøgerne bevisbyrden med hensyn til, om der foreligger videnskabelig dokumentation, der kan begrunde vedtagelse af de tekniske screeningskriterier, som ifølge sagsøgerne beklageligvis ikke foreligger. I denne henseende skal de inden for rammerne af det foreliggende søgsmål rejse tvivl om Kommissionens konklusion herom ved at fremlægge oplysninger, der kan bevirke, at denne institutions vurdering bliver usandsynlig.
- 400 Det fremgår af punkt 3.1.2, litra b), i bilag II (s. 44) til den anfægtede afgørelse, at den ikkestatslige organisation, der på tidspunktet for anmodningen om intern prøvelse havde givet udtryk for bekymringer svarende til eller endda identiske med sagsøgernes bekymringer med hensyn til problemstillingen vedrørende kaskadeanvendelse af biomasse, til støtte for sit klagepunkt havde henvist til visse »TEG recommendations« (anbefalinger fra Den Tekniske Ekspertgruppe for Bæredygtig Finansiering). Bilagene til stævningen indeholder da også en rapport med titlen »Technical Expert Group on sustainable finance«, der synes at svare til ovennævnte »TEG recommendations«, som Kommissionen flere gange nævner i bilagene til den anfægtede afgørelse, og som er tilført Rettens sagsakter som bilag A.42 til stævningen til støtte for de argumenter, der er fremsat i forbindelse med det andet anbringende. Dette dokument kunne i et vist omfang have dannet grundlag for dette led af det tiende anbringende.
- 401 Selv om det ikke tilkommer Retten at forsøge ved hjælp af bilagene at klarlægge, hvilke anbringender og argumenter der kan udgøre grundlaget for søgsmålet, idet bilagene alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning (dom af 15.12.2016, TestBioTech m.fl. mod Kommissionen, T-177/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:736, præmis 141), skal det ikke desto mindre fastslås, at rapporten »Technical Expert Group on sustainable finance« ikke indeholder oplysninger, der kan rejse tvivl om rigtigheden af Kommissionens svar, hvorefter der »ikke findes tilstrækkelig videnskabelig dokumentation til, at der kan udformes tekniske screeningskriterier« vedrørende cirkulær økonomi. Som sagsøgerne har gjort gældende i forbindelse med det niende anbringende, er bevisværdien af denne rapport ringe med hensyn til problematikken vedrørende cirkulær økonomi. Navnlig er følgende anført i stævningspunkt 166:
- »Ved udarbejdelsen af de tekniske screeningskriterier for modvirkning vedrørende bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter erklærede Kommissionen også officielt, at den havde baseret sig på rapporten fra [Den Tekniske Ekspertgruppe for Bæredygtig Finansiering]. [Denne gruppe] indsamlede imidlertid ikke reelt videnskabelig dokumentation, og dens rapporter kan derfor ikke anses for at opfylde kravet om, at der skal foreligge »definitiv videnskabelig dokumentation«. Den eneste »analyse« i den endelige rapport fra [Den Tekniske Ekspertgruppe for Bæredygtig Finansiering] viser, at anvendelse af bioenergi, »hvis den ikke gennemføres korrekt, ikke kan have nogen positiv nettoindvirkning, men endda kan have en negativ indvirkning« på modvirkning af klimaændringer. Rapporten fra [Den Tekniske Ekspertgruppe for Bæredygtig Finansiering] siger imidlertid intet om, hvordan bioenergi kan anvendes »korrekt«.
- 402 Under disse omstændigheder kan det ikke på grundlag af de forhold, som sagsøgerne har fremført, fastslås, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade på cirkulær økonomi«.

- 403 I anden række er det primære element, der ligger til grund for Kommissionens svar på de af sagsøgernes argumenter, der er nævnt i præmis 394 ovenfor, i punkt 3.1.2, litra b) (s. 44-46) i bilag II til den anfægtede afgørelse, hvortil der henvises i punkt 3.3.2 (s. 88) i bilag III til denne afgørelse, ikke – således som sagsøgerne har anført – en henvisning foretaget af Kommissionen til den omstændighed, at den har beføjelse til efterfølgende at revidere den delegerede forordning.
- 404 Som det fremgår af sidste punktum i sidste afsnit på s. 44 i bilag II til den anfægtede afgørelse, henviser Kommissionens vigtigste argument vedrørende dens beføjelse til at revidere den delegerede forordning til det forhold, at den på tidspunktet for vedtagelsen af den delegerede forordning eller den anfægtede afgørelse ikke rådede over tilstrækkelig definitiv videnskabelig dokumentation til at sikre en korrekt gennemførelse af princippet om kaskadeanvendelse. Herved tilkendegiver Kommissionen, at den er villig til at revidere den delegerede forordning, når andre EU-retlige bestemmelser, såsom VE II-direktivet, kan ændres i lyset af »yderligere« videnskabelig dokumentation, således som det fremgår af det sidste punktum i andet afsnit på s. 46 i bilag II til den anfægtede afgørelse. Det fremgår af det sidste afsnit på s. 45 i bilag II til den anfægtede afgørelse, at den fremtidige revision af VE II-direktivet udtrykkeligt vil omhandle princippet om kaskadeanvendelse og dets betydning for, hvordan biomasseproblematikken passende kan håndteres, således at unødige forvridende virkninger på markedet for råmaterialer til biomasse og skadelige virkninger på biodiversiteten minimeres.
- 405 I modsætning til hvad sagsøgerne har anført, kan det alt i alt ikke på grundlag af de betragtninger, der er anført på s. 44-46 i bilag II til den anfægtede afgørelse, fastslås, at Kommissionen ville begrunde lovligheden af den delegerede forordning i muligheden for en fremtidig revision af VE II-direktivet. Det fremgår derimod af disse betragtninger, at Kommissionen havde til hensigt at udnytte sin kompetence til at udarbejde tekniske screeningskriterier ved en tilgang baseret på udviklingen af videnskaben og de indvundne erfaringer på området. De omhandlede erklæringer fra Kommissionen gør det muligt at forstå, at den i det mindste i forbindelse med vedtagelsen af den delegerede forordning eller den anfægtede afgørelse foretrak at afholde sig fra at vedtage noget specifikt kriterium og nøjes med at gå »etapevis« frem.
- 406 Denne etapevise tilgang, som Kommissionen redegjorde for i den anfægtede afgørelse, følger ligeledes af 31. betragtning til den delegerede forordning, hvorefter de tekniske screeningskriterier for bioenergi-relaterede aktiviteter bør suppleres, revurderes og i givet fald revideres, således at de tager hensyn til det seneste evidensgrundlag og til relevant EU-ret, herunder VE II-direktivet og fremtidige revisioner heraf.
- 407 En sådan tilgang er i overensstemmelse med Unionens retsinstansers praksis. Det fremgår således af præmis 91 i dom af 17. oktober 2013, Schaible (C-101/12, EU:C:2013:661), at EU-lovgiver er berettiget til at gå etapevis frem, når denne skal omstrukturere en sektor eller indføre en »kompliceret ordning«, og til at træffe foranstaltninger på grundlag af indvundne erfaringer, for så vidt som EU-lovgivers valg er baseret på kriterier, som er objektive, og som står i rimeligt forhold til de mål, der forfølges med den pågældende lovgivning. Denne tilgang kan principielt anvendes af ikke alene lovgiver, men også af Kommissionen, når den vedtager delegerede retsakter på området, idet den sammenhæng, hvori de tekniske screeningskriterier i sådanne retsakter indgår, hører til et økonomisk område, som er kendetegnet ved at være udpræget teknisk, og som derfor fortjener at blive betegnet som »kompliceret« som omhandlet i ovennævnte retspraksis.

- 408 I det foreliggende tilfælde er forholdet mellem princippet om kaskadeanvendelse og biomasse »meget komplekst«, således som Kommissionen anførte i punkt 3.1.2, litra b), i bilag II (s. 44) til den anfægtede afgørelse, uden at sagsøgerne har bestridt dette. Eftersom Kommissionen ifølge sine egne erklæringer ikke rådede over tilstrækkelig videnskabelig dokumentation, på grundlag af hvilken den kunne have vedtaget passende tekniske screeningskriterier i forbindelse med cirkulær økonomi, og eftersom det ikke på grundlag af oplysningerne i sagsakterne for Retten kan konkluderes, at disse erklæringer er retsstridige, må det konkluderes, at Kommissionen havde ret til at undlade at vedtage et specifikt teknisk screeningskriterium knyttet til cirkulær økonomi, og til blot at gå »etapevis« frem.
- 409 Henset til det ovenstående skal det tiende anbringendes tredje led og dermed det tiende anbringende i sin helhed forkastes som ugrundet.

Det ellefte anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende de tekniske screeningskriterier for modvirkning af klimaændringer

- 410 Med det ellefte anbringendes første led har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen anlagde en urigtig fortolkning af klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, og artikel 11, stk. 3, litra a), hvilket ifølge sagsøgerne udgør en retlig fejl.
- 411 Med det ellefte anbringendes andet led har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, for så vidt som Kommissionen fastslog, at de tekniske screeningskriterier for tilpasning opfyldte betingelserne i klassificeringsforordningen med hensyn til bioenergi-relaterede skovbrugsaktiviteter, uden dog at forklare, hvordan disse kriterier kunne sikre, at bioenergi-relaterede skovbrugsaktiviteter yder et væsentligt bidrag til tilpasningen til klimaændringer.
- 412 I punkt 1.2 i bilag III (s. 64 og 65) til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen som svar på de pågældende argumenter i anmodningen om intern prøvelse, hvilken fremgangsmåde den havde anvendt for at fastlægge de tekniske screeningskriterier for tilpasning. Den tog udgangspunkt i princippet om, at »alle sektorer og aktiviteter i økonomien antages at kunne yde et væsentligt bidrag til tilpasningen til klimaændringer«, og at »det ikke [ville have] været muligt at medtage hele økonomien i forbindelse med tilpasning til klimaændringer i denne delegerede retsakt i betragtning af fristerne for vedtagelsen heraf«. Kommissionen erklærede, at de tekniske screeningskriterier for tilpasning var »ensartede« og »procedurebaserede«, men anførte også, at »kriteriernes overvejende kvalitative karakter [var] et resultat af manglen på målbare referenceværdier eller godkendte parametre til fastlæggelse af kvantitative screeningskriterier for tilpasning på dette trin og den relative mangel på kvantitative tilpasningsmål fastlagt nationalt, sektorielt eller regionalt«.
- 413 Ifølge sagsøgerne hviler Kommissionens ræsonnement, der er sammenfattet i præmis 412 ovenfor, på en fejlagtig fortolkning anlagt af Kommissionen af kravene i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, og artikel 11, stk. 3, litra a).
- 414 I første række svarer den hypotese, som Kommissionen lagde til grund i den anfægtede afgørelse, hvorefter »alle aktiviteter kan bidrage til tilpasning til klimaændringer« (jf. præmis 412 ovenfor), til at sige, at enhver aktivitet, der anses for at bidrage væsentligt til modvirkning af klimaændringer i henhold til bilag I til den delegerede forordning, anses for også at bidrage væsentligt til tilpasning til klimaændringer i henhold til bilag II til den delegerede forordning. En

sådan tilgang ville imidlertid gøre det meningsløst at fastsætte tekniske screeningskriterier for tilpasning som krævet i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 3, litra a), og ville derfor være i strid med denne forordnings formål.

- 415 I anden række kræver de tekniske screeningskriterier i bilag II til den delegerede forordning kun en nedbringelse af de »vigtigste« klimarisici, der er forbundet med aktiviteten. Denne begrænsning er i strid med klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, der ikke indeholder en sådan præcisering. Desuden har Kommissionen givet de økonomiske aktører lov til frit at afgøre, om en klimarisiko er en af de »vigtigste« risici, hvilket ligeledes er forkert.
- 416 I tredje række følger de tekniske screeningskriterier for tilpasning til klimaændringer alle af forpligtelsen til at foretage en »klimarisiko- og sårbarhedsvurdering«, i henhold til hvilken der skal vedtages tilpasningsløsninger. »Klimarisiko- og sårbarhedsvurderingen« svarer imidlertid kun til »første del af [klassificeringsforordningens] artikel 11, stk. 1, litra a)«, eftersom den ifølge den delegerede forordning kun skal identificere risici, »der er væsentlige for aktiviteten«. Med tilgangen i den delegerede forordning ses der imidlertid bort fra den anden halvdel af klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, litra a), vedrørende de risici, som følger af tilpasningsløsninger, og som kan have indvirkning på mennesker, naturen eller aktiver. De nævnte tilpasningskriterier vedrører derfor hovedsageligt beskyttelsen af aktiviteten mod de naturkatastrofer, der forværres af klimaændringerne, men tager ikke passende hensyn til risiciene for mennesker og naturen.
- 417 Endelig har sagsøgerne i forbindelse med det ellefte anbringendes andet led gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn. De har i denne forbindelse anført, at den ikke indeholder noget argument, der forklarer, hvordan de tekniske screeningskriterier for tilpasning kan sikre, at bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter yder et væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer.
- 418 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 419 Det ellefte anbringendes første led er ugrundet, således som det fremgår af følgende.
- 420 Hvad angår rækkevidden af det ellefte anbringendes første led har sagsøgerne i stævningens punkt 218 nævnt de klagepunkter, som de fremsatte i punkt 333-337 i anmodningen om intern prøvelse. Stævningen indeholder imidlertid ikke noget argument vedrørende Kommissionens svar i punkt 3.3.1 i bilag III (s. 88) til den anfægtede afgørelse, sammenholdt med punkt 2.3 i bilag III (s. 71-73) til denne afgørelse. Det følger heraf, at Kommissionens svar på klagepunkterne i punkt 333-337 i anmodningen om intern prøvelse ikke er blevet anfægtet. Det er derfor kun Kommissionens svar i punkt 1.2 i bilag III (s. 63-65) til den anfægtede afgørelse, der er genstand for det ellefte anbringende. Denne fortolkning af dette anbringende bekræftes af fodnote 51 (s. 27) i replikken, hvorefter det fremgår, at det ellefte anbringende alene vedrører svaret i punkt 1.2 i bilag III (s. 63-65) til den anfægtede afgørelse.
- 421 Desuden kan ingen af de argumenter, der er nævnt i præmis 413-417 ovenfor, godtgøre, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en retlig fejl eller et åbenbart urigtigt skøn.
- 422 I første række skal klagepunktet vedrørende Kommissionens tilgang, hvorefter »alle aktiviteter kan bidrage til tilpasning til klimaændringer« (jf. præmis 414 ovenfor), »nærmest overflødig« og gør det meningsløst at fastsætte tekniske screeningskriterier for tilpasning som krævet i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 3, litra a), forkastes som ugrundet.

- 423 Det er korrekt, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse erklærede, at »alle sektorer og aktiviteter i økonomien« kunne yde et væsentligt bidrag til tilpasningen til klimaændringer. Herved tilsidesatte den imidlertid ikke formålet med klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 3, litra a). Denne erklæring fra Kommissionen, der svarer til at lægge til grund, at ingen økonomisk aktør er udelukket fra kredsen af aktører, der kan bidrage til tilpasning til klimaændringer, er i tråd med det mål om en udvikling i retning af lave drivhusgasemissioner og klimarobusthed over for klimaændringer, som er gengivet i tredje betragtning til klassificeringsforordningen. Denne udvikling tager sigte på alle økonomiske sektorer.
- 424 Sagsøgerne har desuden foreholdt Kommissionen, at den i det væsentlige vurderede, at »enhver aktivitet, der anses for at bidrage væsentligt til modvirkning af klimaændringer i henhold til bilag I til den delegerede forordning, [automatisk skulle] anses for at bidrage væsentligt til tilpasning til klimaændringer i henhold til bilag II til denne retsakt« (jf. præmis 414 ovenfor), således at det blev »meningsløst« at fastsætte tekniske screeningskriterier for tilpasning som krævet i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 3, litra a).
- 425 I denne sammenhæng kan der ikke påvises nogen retlig fejl fra Kommissionens side.
- 426 Den antagelse, som sagsøgerne har fremført, og som er nævnt i præmis 414 ovenfor, hviler på en teoretisk fortolkning af Kommissionens svar. Ifølge sagsøgerne ville Kommissionens erklæring gøre det »meningsløst« at anvende kriterierne vedrørende tilpasning til klimaændringer i henhold til bilag II til den delegerede forordning på en økonomisk aktivitet, eftersom denne aktivitet allerede opfylder kravene til modvirkning af klimaændringer i henhold til bilag I til den delegerede forordning. Kommissionens svar kan imidlertid ikke fortolkes således, at anerkendelse af en økonomisk aktivitet som »miljømæssigt bæredygtig« i overensstemmelse med de tekniske screeningskriterier, der er fastsat i bilag I til den delegerede forordning, har den konsekvens, at denne aktivitet automatisk opfylder den kategori af kriterier, der er omhandlet i bilag II til denne forordning. En sådan automatik kan ikke accepteres, allerede fordi de tekniske screeningskriterier i bilag I og II til den delegerede forordning er forskellige, således som det fremgår af en sammenligning af de omhandlede bestemmelser, nemlig punkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 og 4.24 i bilag I og II til den delegerede forordning vedrørende bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter.
- 427 Endelig har sagsøgerne ikke bestridt, at kriterierne i bilag I og II til den delegerede forordning vedrører de samme økonomiske kriterier, eftersom »det ikke [ville have] været muligt at medtage hele økonomien i forbindelse med tilpasning til klimaændringer i denne delegerede retsakt i betragtning af fristerne for vedtagelsen heraf« (jf. præmis 412 ovenfor).
- 428 I denne henseende har sagsøgerne for det første ikke bestridt, at visse økonomiske aktiviteter, der er omhandlet i bilag I til den delegerede forordning, kan være omfattet af anvendelsesområdet for bilag II til denne forordning.
- 429 For det andet kan Kommissionen som anført i præmis 407 ovenfor, når den skal udforme regler, der indgår i en kompleks økonomisk ordning, gå etapevis frem på grundlag af indvundne erfaringer, for så vidt som dens valg er baseret på kriterier, som er objektive, og som står i rimeligt forhold til de mål, der forfølges med den pågældende lovgivning. I det foreliggende tilfælde var Kommissionen, som anført i præmis 408 ovenfor, berettiget til at gå etapevis frem for så vidt angår de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende cirkulær økonomi. Dette er tilfældet for de tekniske screeningskriterier for tilpasning til klimaændringer.

- 430 I anden række kan sagsøgernes argument om nedbringelse af de »vigtigste« klimarisici (jf. præmis 415 ovenfor) ikke behandles, eftersom det for det første hverken var fremført i punkt 106 og 107 eller punkt 333-337 i anmodningen om intern prøvelse, og eftersom sagsøgerne for det andet henviser til visse tekniske screeningskriterier angivet i den delegerede forordning, men ikke i den anfægtede afgørelse.
- 431 Under alle omstændigheder er der ikke grundlag for dette argument. Ifølge sagsøgerne er »fokuseringen« på løsninger, »som i væsentlig grad reducerer de vigtigste fysiske klimarisici«, ikke tilstrækkelig til at bringe de tekniske screeningskriterier i punkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 og 4.24 i bilag II til den delegerede forordning i overensstemmelse med klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1 og 3.
- 432 Ud over den omstændighed, at sagsøgerne ikke har bestridt denne angivelige utilstrækkelighed i forhold til de materielle betingelser i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1 og 3, har de imidlertid ikke forklaret, hvorfor løsninger, »som i væsentlig grad reducerer de vigtigste fysiske klimarisici« (punkt 1 i tabellen over tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer« i punkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 og 4.24 i bilag II til den delegerede forordning), ikke skulle bidrage væsentligt til tilpasning til klimaændringer, således som det kræves i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1.
- 433 I tredje række er sagsøgernes argumenter, der er nævnt i præmis 416 ovenfor, ugrundede. I modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, er det ikke godtgjort, at de tekniske screeningskriterier for tilpasning til klimaændringer tilsidesætter forpligtelsen til at undersøge og identificere de risici, der følger af tilpasningsløsninger, der kan have indvirkning på mennesker, naturen eller aktiver som omhandlet i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, litra b). Sagsøgerne har ikke anført præcise forhold, der kan afkræfte det synspunkt, som Kommissionen har fremført i svarskriftet, og hvorefter de nævnte tekniske screeningskriterier ikke skal ses isoleret, men i lyset af de øvrige kriterier, således at disse kriterier tilsammen sikrer et væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer, således som det kræves i klassificeringsforordningens artikel 11, stk. 1, litra a). Sagsøgernes argumenter er selektive og tager ikke hensyn til alle de parametre, der er indeholdt i de nævnte tekniske screeningskriterier.
- 434 Det ellefte anbringendes andet led er ligeledes ugrundet. Sagsøgernes argument om, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse ikke fremførte »noget argument, der forklarer, hvordan de tekniske screeningskriterier for tilpasning kan sikre, at bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter yder et væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer«, kan ikke bevirke, at Kommissionens vurderinger i punkt 1.2 (s. 63-65) i bilag III til den anfægtede afgørelse bliver usandsynlige.
- 435 Sagsøgerne har rejst tvivl om, hvorvidt de omhandlede tekniske screeningskriterier er egnede til at sikre, at bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter bidrager væsentligt til tilpasning til klimaændringer. Det bemærkes, at de parametre, der er nævnt litra a)-e) i tabellerne over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer« i punkt 4.7 i bilag II til den delegerede forordning, navnlig gør det muligt at afgøre, under hvilke omstændigheder, af hvilke grunde og på hvilken måde de foreslåede tilpasningsløsninger for bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter – og dermed selve disse økonomiske aktiviteter – kan yde et væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer. Henset til denne – for sagsøgerne kendte – sammenhæng havde Kommissionen ikke pligt til at forklare dette i den anfægtede afgørelse. Selv hvis det faktisk er sagsøgernes opfattelse, at de forhold, der er anført i punkt 4.7, 4.8, 4.13, 4.19, 4.20, 4.23 og 4.24 i bilag II til den delegerede forordning, heller ikke forklarer, hvordan de foreslåede tilpasningsløsninger for de bioenergirelaterede

skovbrugsaktiviteter – og dermed selve disse økonomiske aktiviteter – kan yde et væsentligt bidrag til tilpasning til klimaændringer, kan en sådan kritik under alle omstændigheder ikke gyldigt rejses inden for rammerne af den foreliggende sag, eftersom den skulle have været fremsat for Kommissionen i anmodningen om intern prøvelse.

- 436 Det følger af det ovenstående, at de argumenter, der er nævnt i præmis 413-417 – og dermed det ellefte anbringende i sin helhed – skal forkastes.

Det tolvte anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn ved anvendelsen af Parisaftalen og UNFCCC

- 437 Med det tolvte anbringende har sagsøgerne anfægtet den anfægtede afgørelse, for så vidt som Kommissionen heri forkastede deres argumenter i anmodningen om intern prøvelse om, at den delegerede forordning skulle tilsidesætte artikel 2 i De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) og Parisaftalens artikel 2, stk. 1.
- 438 Det var med urette, at Kommissionen i punkt 4.3 i bilag III (s. 94-96) til den anfægtede afgørelse dels bestred sagsøgernes argument om, at de tekniske screeningskriterier for modvirkning var utilstrækkelige i forhold til Parisaftalen, dels anførte, at »Parisaftalens og UNFCCC's karakter og generelle logik [under alle omstændigheder] [var] af en sådan art, at det ikke [var] muligt at undersøge gyldigheden af den delegerede forordning i lyset af disse folkeretlige instrumenter«.
- 439 Kommissionen har bestridt disse argumenter.
- 440 Det tolvte anbringende er ugrundet.
- 441 Eftersom alle de argumenter, som sagsøgerne har fremført til støtte for dette anbringende, hviler på den forudsætning, at UNFCCC, navnlig artikel 2 heri, og Parisaftalen, navnlig artikel 2, stk. 1, heri, kunne påberåbes af sagsøgerne såvel i forbindelse med deres anmodning om intern prøvelse med henblik på at få fastslået den delegerede forordnings retsstridighed, som i forbindelse med deres bestridelse af lovligheden af den anfægtede afgørelse inden for rammerne af det foreliggende søgsmål, skal Retten først undersøge, om de nævnte bestemmelser, således som sagsøgerne har gjort gældende, har en sådan direkte virkning.
- 442 Det bemærkes, at i henhold til artikel 216, stk. 2, TEUF er de internationale aftaler, som Unionen indgår, bindende for EU-institutionerne og har følgelig forrang for de retsakter, de udsteder (jf. dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).
- 443 Virkningerne i Unionens retsorden af bestemmelserne i en aftale, som Unionen har indgået med tredjelande, kan imidlertid ikke afgøres uden at tage de omhandlede bestemmelsers internationale oprindelse i betragtning. Efter folkerettens principper kan de EU-institutioner, som har kompetence til at forhandle og indgå en sådan aftale, frit aftale med de berørte tredjelande, hvilke virkninger denne aftales bestemmelser skal have i de kontraherende parter interne retsorden. Hvis dette spørgsmål ikke er udtrykkeligt reguleret i nævnte aftale, tilkommer det Unionens kompetente retsinstanser at afgøre spørgsmålet på samme måde som ethvert andet fortolkningsspørgsmål vedrørende anvendelsen i Unionen af den omhandlede aftale, hvorved de

bl.a. skal basere sig på aftalens ånd, opbygning eller indhold (jf. i denne retning dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

- 444 Det følger af fast retspraksis, at bestemmelserne i en international aftale, som Unionen er part i, alene kan påberåbes til støtte for et søgsmål anlagt med påstand om annullation af en afledt EU-retsakt eller til støtte for en indsigelse om, at en sådan retsakt er ulovlig, såfremt denne aftales art og opbygning for det første ikke er til hinder herfor, og disse bestemmelser for det andet indholdsmæssigt fremstår som ubetingede og tilstrækkelig præcise (jf. dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis). Det er således kun, når disse to betingelser er opfyldt samtidigt, at sådanne bestemmelser vil kunne påberåbes for Unionens retsinstanser med henblik på at tjene som kriterium for vurderingen af lovligheden af en EU-retsakt (dom af 16.7.2015, Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 37).
- 445 I modsætning til hvad sagsøgerne i det væsentlige har gjort gældende, gælder disse betingelser for, at bestemmelser i en international aftale indgået af Unionen kan påberåbes, ikke kun, hvis de nævnte bestemmelser påberåbes til støtte for et søgsmål med påstand om annullation af en afledt EU-retsakt, men også i forbindelse med en anmodning om intern prøvelse i henhold til Århusforordningens artikel 10, stk. 1. Det følger nemlig af 19. og 21. betragtning til Århusforordningen, at den har til formål at »sikre tilstrækkelige og effektive retsmidler, herunder retsmidler ved [Den Europæiske Unions] Domstol i henhold til de relevante bestemmelser i traktaten«, og at det skal være muligt at anlægge sag ved Den Europæiske Unions Domstol i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten, hvis en anmodning om intern prøvelse ikke har ført til det ønskede resultat. En anmodning om intern prøvelse indgivet i henhold til Århusforordningens artikel 10, stk. 1, udgør således et forudgående proceduremæssigt skridt, som efter omstændighederne kan danne grundlag for et senere søgsmål ved Unionens retsinstanser i overensstemmelse med denne forordnings artikel 12. Som anført i præmis 30 ovenfor adskiller omfanget af den retslige prøvelse af en afgørelse om afslag på en anmodning om intern prøvelse sig desuden ikke fra omfanget af den retslige prøvelse af den forvaltningsakt, der var genstand for anmodningen, såfremt forvaltningsakten måtte blive genstand for et søgsmål. Under disse omstændigheder er der intet, der begrundes, at der i forbindelse med en anmodning om intern prøvelse støttet på Århusforordningens artikel 10, stk. 1, ikke anvendes de samme betingelser for påberåbelse af bestemmelserne i en international aftale indgået af Unionen som dem, der gælder i forbindelse med et søgsmål anlagt ved Unionens retsinstanser.
- 446 Hvad i det foreliggende tilfælde angår Parisaftalens artikel 2, stk. 1, bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at denne bestemmelse henset til sit indhold ikke fremstår som ubetinget og tilstrækkelig præcis til, at den kan påberåbes direkte med henblik på at anfægte lovligheden af en afledt EU-retsakt (dom af 4.10.2024, Litauen m.fl. mod Parlamentet og Rådet (Mobilitetspakken), C-541-20 – C-555/20, EU:C:2024:818, præmis 1037 – 1040). Det samme gælder UNFCCC's artikel 2. Det skal nemlig bemærkes, at denne bestemmelse blot fastlægger mål og generelle regler uden dog at fastsætte præcise midler eller i det mindste specifikke parametre, der gør det muligt at sikre, at de nævnte mål nås.

- 447 Da en af de betingelser, der er nævnt i præmis 444, ikke er opfyldt, følger det heraf, at disse bestemmelser i UNFCCC og Parisaftalen, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, ikke har direkte virkning og derfor principielt ikke kan påberåbes af sagsøgerne med henblik på inden for rammerne af det foreliggende søgsmål at rejse tvivl om lovligheden af den anfægtede afgørelse eller, på tidspunktet for anmodningen om intern prøvelse, af den delegerede forordning.
- 448 Som sagsøgerne korrekt har anført, har Domstolen dog anerkendt, at det i tilfælde, hvor Unionen har søgt at gennemføre en særlig forpligtelse, som den har påtaget sig i forbindelse med aftaler, der er indgået inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (herefter »WTO-aftaler«), eller hvor den omhandlede EU-retsakt udtrykkeligt henviser til præcise bestemmelser i disse aftaler, ligeledes tilkommer Unionens retsinstanser at efterprøve lovligheden af den omhandlede retsakt og de retsakter, der er vedtaget med henblik på dens anvendelse, med hensyn til reglerne i de nævnte aftaler (jf. dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen har imidlertid præciseret, at disse to undtagelser alene var begrundet i de særlige forhold, der gjorde sig gældende i de aftaler, der gav anledning til anvendelsen af dem (dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 57, og Rådet og Kommissionen mod Stichting Natuur en Milieu og Pesticide Action Network Europe, C-404/12 P og C-405/12 P, EU:C:2015:5, præmis 49).
- 449 Med hensyn til den første undtagelse har Domstolen allerede i det væsentlige fastslået, at for at det kunne anses for godtgjort, at EU-lovgiver havde ønsket at gennemføre en særlig forpligtelse, som var påtaget inden for rammerne af WTO-aftalerne, i EU-retten, var det ikke tilstrækkeligt, at det blot generelt af betragtningerne til den omhandlede EU-retsakt kunne udledes, at denne retsakt skulle vedtages under hensyntagen til Unionens internationale forpligtelser. Det var derimod nødvendigt, at det ud af den specifikke, anfægtede EU-retlige bestemmelse kunne udledes, at denne tilsigtede at gennemføre en særlig forpligtelse, der fulgte af WTO-aftalerne, i Unionens retsorden (jf. dom af 28.9.2023, Changmao Biochemical Engineering mod Kommissionen, C-123/21 P, EU:C:2023:708, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis).
- 450 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, at sagsøgerne ikke har identificeret en specifik bestemmelse i den delegerede forordning – en retsakt, hvis lovlighed de bestred i forbindelse med anmodningen om intern prøvelse – som tilsigter at gennemføre en særlig forpligtelse, der følger af UNFCCC's artikel 2 eller af Parisaftalens artikel 2, stk. 1, i Unionen retsorden.
- 451 Som det fremgår af præmis 446 ovenfor, fastlægger disse bestemmelser i UNFCCC og Parisaftalen blot mål og generelle regler uden dog at fastsætte præcise midler. For så vidt som det i UNFCCC's artikel 3, stk. 3, er angivet, at »[p]arterne bør træffe forsigtighedsforanstaltninger til at foregribe, forhindre eller mindske årsagerne til klimaændringer og afbøde de skadelige virkninger heraf«, og henset til, at Parisaftalens artikel 2, stk. 1, litra c), fastsætter, at denne aftale har til formål at »styrke den globale reaktion på truslen fra klimaændringer inden for rammerne af bæredygtig udvikling og indsatsen for at udrydde fattigdom, bl.a. ved at [...] lede finansielle strømme i retning af lave drivhusgasemissioner og klimarobust udvikling«, skal det fastslås, at UNFCCC og Parisaftalen overlader parterne, herunder Unionen, en vid skønsmargen med hensyn til fastlæggelsen af, hvordan de nærmere bestemt skal gennemføres.

- 452 Selv om UNFCCC fastsætter mål vedrørende forebyggelse og modvirkning af årsagerne til klimændringer, og selv om Parisaftalen fastsætter mål knyttet til at lede de finansielle strømme i retning af lave drivhusgasemissioner og klimarobust udvikling, henviser ingen af disse aftaler til en forpligtelse vedrørende »klassificering« af visse økonomiske aktiviteter såsom dem, der er omhandlet i klassificeringsforordningen, eller dem, der er nævnt i den delegerede forordning.
- 453 I betragtning af denne vide skønsmargin i medfør af UNFCCC og Parisaftalen med hensyn til fastlæggelsen af, hvordan de nærmere bestemt skal gennemføres, kan det ikke lægges til grund, at Kommissionen med vedtagelsen af den delegerede forordning tilsigtede at gennemføre særlige forpligtelser, der følger af UNFCCC's artikel 2 eller Parisaftalens artikel 2, stk. 1 (jf. analogt dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 59 og 60, og Rådet og Kommissionen mod Stichting Natuur en Milieu og Pesticide Action Network Europe, C-404/12 P og C-405/12 P, EU:C:2015:5, præmis 51 og 52).
- 454 Hvad angår den anden undtagelse fremgår det af retspraksis, at denne i det væsentlige forudsætter, at den EU-retlige bestemmelse, der hævdes at være uforenelig med en international aftale, der er bindende for Unionen, direkte og udtrykkeligt henviser til præcise bestemmelser i den omhandlede internationale aftale (jf. i denne retning dom af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 58, og Rådet og Kommissionen mod Stichting Natuur en Milieu og Pesticide Action Network Europe, C-404/12 P og C-405/12 P, EU:C:2015:5, præmis 50).
- 455 I lighed med hvad der er anført i præmis 450 ovenfor, skal det fastslås, at sagsøgerne hverken i anmodningen om intern prøvelse eller i forbindelse med det foreliggende søgsmål har angivet en – af dem anfægtet – specifik EU-retlig bestemmelse, nemlig en specifik bestemmelse i den delegerede forordning, der direkte og udtrykkeligt henviser til UNFCCC's artikel 2 eller til Parisaftalens artikel 2, stk. 1.
- 456 Det bemærkes endvidere, at klassificeringsforordningen heller ikke henviser til UNFCCC. Selv om Parisaftalen ganske vist flere gange er nævnt i denne forordning (jf. 3., 11. og 24. betragtning hertil samt artikel 2, nr. 5), og artikel 10, stk. 1, heri), er det på samme måde kun 3. betragtning til denne, der indeholder en udtrykkelig henvisning til en præcis bestemmelse i denne aftale, nemlig dens artikel 2, stk. 1, litra c). Denne betragtning er imidlertid ikke en del af den dispositive del af klassificeringsforordningen og er derfor ikke i sig selv bindende. Under alle omstændigheder er det ikke denne betragtning, som sagsøgerne vurderer er i strid med en præcis bestemmelse i den pågældende internationale aftale.
- 457 Det følger heraf, at ingen af de to undtagelser, der er nævnt i præmis 448 ovenfor, finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.
- 458 For så vidt som sagsøgerne har henvist til en retspraksis, hvorefter den omstændighed, at en international aftale indeholder bestemmelser uden direkte virkning i den forstand, at de ikke skaber rettigheder, som borgerne kan gøre gældende direkte ved retterne, ikke udgør en hindring for en domstolsprøvelse af, om de forpligtelser, Unionen pålægges som part i denne aftale, overholdes, er det med rette, at Kommissionen i det væsentlige har gjort gældende, at den retsafgørelse, som sagsøgerne har påberåbt sig i denne henseende (dom af 9.10.2001, Nederlandene mod Parlamentet og Rådet, C-377/98, EU:C:2001:523, præmis 54), står alene (jf. i denne retning generaladvokat Jääskinens forslag til afgørelse Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P,

EU:C:2014:310, punkt 67) og ikke er blevet fulgt i Unionens retsinstansers senere praksis. På trods af en udtrykkelig opfordring til at følge denne retspraksis (generaladvokat Jääskinens forslag til afgørelse Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2014:310, punkt 10) har Unionens retsinstanser i stedet, bl.a. ved de domme, der er nævnt i præmis 442-444 ovenfor, bekræftet den faste retspraksis, der er nævnt i disse præmisser, og hvoraf det i det foreliggende tilfælde følger, at sagsøgerne ikke kan påberåbe sig UNFCCC's artikel 2 eller Parisaftalens artikel 2, stk. 1, hverken inden for rammerne af det foreliggende søgsmål, eller i forbindelse med deres anmodning om intern prøvelse af den delegerede forordning.

- 459 Det var således med rette, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse fastslog, at lovligheden af den delegerede forordning ikke kunne undersøges i lyset af disse folkeretlige bestemmelser.
- 460 Det skal under alle omstændigheder fastslås, at det tolvte anbringende hviler på den forudsætning, at Kommissionens svar på sagsøgernes kritik i anmodningen om intern prøvelse med hensyn til de tekniske screeningskriterier for modvirkning vedrørende bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter, der er omhandlet i det syvende anbringendes første led, er fejlagtigt. Som det allerede er blevet anført ovenfor, har sagsøgerne med deres argumentation i forbindelse med det syvende anbringendes første led ikke godtgjort, at Kommissionens svar på deres kritik i anmodningen om intern prøvelse var behæftet med retlige fejl eller åbenbart urigtige skøn med hensyn til de tekniske screeningskriterier for modvirkning vedrørende bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter.
- 461 Henset til samtlige disse forhold skal det tolvte anbringende forkastes og Kommissionen frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

- 462 I henhold til artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de pålægges at bære deres egne omkostninger og betale Kommissionen omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Sjette Afdeling, sat med fem dommere):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Robin Wood – Gewaltfreie Aktionsgemeinschaft für Natur und Umwelt eV og de øvrige sagsøgere, hvis navne er opført i bilaget, betaler sagsomkostningerne.

Costeira

Kancheva

Öberg

Zilgalvis

Tichy-Fisslberger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. marts 2026.

Underskrifter

Indhold

Twistens baggrund	2
Parternes påstande	2
Retlige bemærkninger	3
Indledende betragtninger vedrørende klassificeringsforordningen og den delegerede forordning	3
Indledende betragtninger vedrørende anmodningen om intern prøvelse og omfanget af Rettens prøvelse	7
Det første anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, om en skovforvaltningsaktivitet bidrager væsentligt til modvirkning af klimaændringer	9
Det første anbringendes første led om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til vurderingerne i den anfægtede afgørelse vedrørende anvendelsen af et referencescenarie »forbundet med den sædvanlige praksis« i forbindelse med de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, om en skovforvaltningsaktivitet bidrager væsentligt til modvirkning af klimaændringer	9
Det første anbringendes andet led om fejl i Kommissionens svar på sagsøgernes kritikpunkter om, at de tekniske screeningskriterier burde have været kvantitative og ikke var baseret på definitiv videnskabelig dokumentation og forsigtighedsprincippet	18
Det andet anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende fritagelsen fra at foretage en vurdering af klimamæssige fordele for skovbrugsbedrifter på under 13 hektar i kriterierne vedrørende et væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer	19
Det andet anbringendes første led om retlige fejl eller åbenbart urigtige skøn i forbindelse med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra f), hvad angår Kommissionens svar, hvorefter fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar som fastsat i punkt 2.4 i bilag I til den delegerede forordning har til formål at »begrænse den administrative byrde for små skovbrugsbedrifter og ejere af små skovbrug«	20
Det andet anbringendes andet led om retlige fejl eller åbenbart urigtige skøn i forbindelse med klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 1, litra f), og artikel 19, stk. 1, litra f), hvad angår Kommissionens svar, hvorefter, i det væsentlige, fritagelsen for bedrifter på under 13 hektar som fastsat i punkt 2.4 i tabellen over de tekniske screeningskriterier med overskriften »Væsentligt bidrag til modvirkning af klimaændringer« i bilag I til den delegerede forordning er begrundet i lyset af alle de krav, der skal overholdes af små skovbrugsbedrifter	22
Det andet anbringendes tredje led om en retlig fejl vedrørende en urigtig fortolkning anlagt af Kommissionen af den kompetence, som den er tillagt ved klassificeringsforordningens artikel 10, stk. 3, litra a)	26
Det tredje anbringende om fejl i forbindelse med Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende de tekniske screeningskriterier til bestemmelse af, hvornår en aktivitet ikke er til væsentlig skade for tilpasningen til klimaændringer	27

Det fjerde anbringende om åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende kriterierne til bestemmelse af, hvornår en aktivitet ikke er til væsentlig skade for omstillingen til en cirkulær økonomi	29
Det femte anbringende om retlige fejl i forbindelse med Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i forbindelse med modvirkning af klimaændringer	33
Det sjette anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn i Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende kriterierne til bestemmelse af, hvornår en aktivitet ikke er til væsentlig skade for beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer	38
Det syvende anbringende om retlige fejl begået og åbenbart urigtige skøn anlagt af Kommissionen i konklusionen i den anfægtede afgørelse om, at de tekniske screeningskriterier for modvirkning vedrørende bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter er tilstrækkelige til bestemmelse af, om en aktivitet yder et væsentlig bidrag til modvirkning af klimaændringer . . .	44
Det syvende anbringendes første led om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn, for så vidt som Kommissionen fandt, at kriterierne for »nedbringelse af drivhusgasemissioner« var tilstrækkelige til at sikre, at bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter bidrager til modvirkning af klimaændringer	45
Det syvende anbringendes andet led om et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med, at Kommissionen forkastede sagsøgernes argumenter om, at bæredygtighedskriterierne i VE II-direktivet og LULUCF-kriterierne skulle være uegnede til at vurdere bidraget fra bioenergirelaterede skovbrugsaktiviteter til modvirkning af klimaændringer	49
Det ottende anbringende om åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik angående de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende bioenergirelaterede aktiviteter	51
Det ottende anbringendes første led om fejl ved fortolkningen af forsigtighedsprincippet . . .	51
Det ottende anbringendes andet led om om retlige fejl begået af Kommissionen, for så vidt som den tillagde det krav om politikkohærens, der er fastsat i klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra d), uforholdsmæssig stor vægt	53
Det ottende anbringendes tredje led om fejl i forbindelse med fortolkningen af klassificeringsforordningens artikel 19, stk. 1, litra k)	55
Det niende anbringende om åbenbart urigtige skøn som følge af manglende hensyntagen til relevant definitiv videnskabelig dokumentation og manglende overholdelse af forsigtighedsprincippet	56
Det tiende anbringende om åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik angående kriterierne for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« vedrørende skovbrugsaktiviteter relateret til bioenergi, i lyset af forebyggelse og bekæmpelse af forurening og beskyttelse og genopretning af biodiversitet og økosystemer	59
Det tiende anbringendes første led om den utilstrækkelige karakter af Kommissionens svar på kritikpunkterne vedrørende fraværet af passende kriterier med henblik på forebyggelse af betydelige skader på biodiversitet og økosystemer	60

Det tiende anbringendes andet led om fejl i Kommissionens svar på kritikpunkterne vedrørende de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i henseende til forebyggelse og bekæmpelse af forurening	65
Det tiende anbringendes tredje led om fejl i forbindelse med de tekniske screeningskriterier for princippet om »ikke at gøre væsentlig skade« i forbindelse med cirkulær økonomi	68
Det ellefte anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn med hensyn til Kommissionens svar på sagsøgernes kritik vedrørende de tekniske screeningskriterier for modvirkning af klimaændringer	72
Det tolvte anbringende om retlige fejl og åbenbart urigtige skøn ved anvendelsen af Parisaftalen og UNFCCC	76
Sagsomkostninger	80
Bilag – sagsøgere.	